

**VIVIANA MILIVOIEVICI
IASMINA MILIVOIEVICI**

Năzdrăvăniile lui Toricel

Le avventure di Toricel

**VIVIANA MILIVOIEVICI
IASMINA MILIVOIEVICI**

**NĂZDRĂVĂNIILE
LUI
TORICEL**

**LE AVVENTURE
DI
TORICEL**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MILIVOIEVICI, VIVIANA

**Năzdrăvăniile lui Toricel = Le aventure di Toricel / Viviana
Milivoievici, Iasmina Milivoievici. - Arad : Gutenberg Univers, 2021
ISBN 978-606-675-327-2**

I. Milivoievici, Iasmina

821.135.1

Editura Gutenberg Univers Arad
Editură recunoscută C.N.C.S.I.S.

Tiparul executat la tipografia Gutenberg
Arad, Calea Victoriei, Nr. 41
Tel.: 0257 254 330, Fax.: 0257 254 339
E-mail: dtp@gutenbergarad.ro

Traducere în limba italiană: Elena Adelina Nicorescu

Referenți:

Prof. univ. dr. emerit Alvaro ROCCHETTI, Université Paris 3,
Sorbonne Nouvelle, France

Prof. univ. dr. Louis BEGIONI, Universitatea Roma Tor
Vergata, Italia

Traduzione in italiano: Elena Adelina Nicorescu

Riferimenti:

Prof. univ. Dr. emerito Alvaro ROCCHETTI, Università di
Parigi 3, Sorbonne Nouvelle, Francia

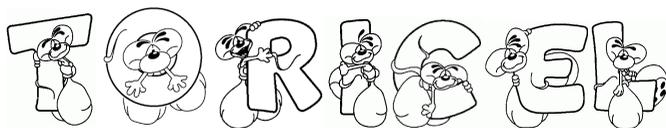
Prof. univ. Dr. Louis BEGONI, Università di Roma Tor Vergata, Italia

Volum apărut în cadrul Proiectului – *Colocviul Internațional
EUROPA: Centru și margine,
cooperare culturală transfrontalieră*, cu tema:
Importanța traducerii operelor românești în limbi străine,
Ediția a IX-a, 22-23 octombrie 2021, Arad, România.

Proiect finanțat de Centrul Municipal de Cultură Arad, organizat de: Universitatea de Vest „Vasile Goldiș” din Arad și Revista internațională de filologie „Studii de Știință și Cultură”, în parteneriat cu: Academia Română, Filiala Timișoara – Institutul de Studii Banatice „Titu Maiorescu”, Universitatea Sorbona, Paris 3, Franța, Universitatea Tor Vergata, Roma, Italia, Consiliul Județean Arad, Centrul Cultural Județean Arad, Primăria Municipiului Arad, Biblioteca Județeană „A. D. Xenopol” din Arad, România.

VIVIANA MILIVOIEVICI
IASMINA MILIVOIEVICI

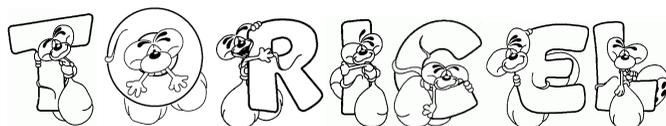
NĂZDRĂVĂNIILE LUI

2021 Arad – România

VIVIANA MILIVOIEVICI
IASMINA MILIVOIEVICI

LE AVVENTURE
DI

2021 Arad – România

„Așchia nu sare departe de trunchi...”

...se spune în popor, iar sub această vorbă înțeleaptă se ascunde mult adevăr. În afară de moștenirea genetică, copilul primește de la părinți educație, uneori aleasă, alteori mai puțin. Aceste două componente, însă, definesc, în bună parte, caracterul individului. Uneori, pentru că sunt și excepții, chiar și în această situație, așchia poate sări dincolo de trunchi, dar nu foarte departe întrucât, spun specialiștii, codul ereditar este similar și nu poate duce la o îndepărtare prea mare a comportamentului copilului față de părinte.

Am făcut această trimitere mînat de semnatarele acestui volum: Mama – Viviana Milivoievici, reputat cercetător științific la Institutul de Studii Banatice „Titu Maiorescu”, al Academiei Române, Filiala Timișoara, cu multe cărți la activ, unele traduse în limbile franceză, germană și sârbă și nenumărate studii de critică și istorie literară; Fiica – Iasmina Milivoievici, elevă în clasa a VIII-a la Colegiul Național Pedagogic „Carmen Sylva” din Timișoara, premiantă la învățătură, o dovedește carnetul de note, dar și fotografia de pe panoul de onoare al școlii.

Așadar, mama și fiica, pornind de la existența jucăriilor de pluș din casă au creat, prin teleportarea acestora din existența reală într-una imaginară, o lume mirifică a șoricelilor cu nume predestinate: Toricel, Toric Șoricuț și Mica Șoricuț, gemenele Toricica și Toricuța, Chiț-Chiț, șoricelul din vecini, pisicile Cioco și Tina, câinele Sam, domnul Brânzoi, șoricelul din oraș.

Întreaga acțiune, cantonată în cele cinci capitole, se petrece într-o pensiune, în jurul lui Toricel, un șoricel năzdrăvan, care, împreună cu vecinul Chiț-Chiț, înregistrează năzbâtie după năzbâtie, în disperarea părinților.

Nu am să insist asupra acestora, întrucât am să vă las, stimați cititori, plăcerea de a le descoperi singuri prin lectură, inclusiv morala din spatele fiecărei întâmplări.

Într-o penurie de literatură bună pentru copii, cartea *Năzdrăvăniile lui Toricel*, semnată de Viviana și Iasmina Milivoievici, este, în acest peisaj editorial, mai mult decât binevenită, fapt pentru care o recomand cu căldură nu numai copiilor, ci și părinților. Eu am citit-o cu deosebit interes!

Ioan DAVID

Dragi copii, mici și mari,

Poveștile cuprinse în această carte au luat ființă la inițiativa fiicei mele de a le inventa împreună. Cum fiecărui copil îi place, seara, înainte de culcare, pentru ca somnul să-i fie lin, să i se citească sau să i se spună povești, și fiica mea adoră acest lucru. Dar, cui nu-i plac poveștile?

Sunt înmănunchiate aici unele dintre momentele drăgăstoase în care părăseam pentru câțva timp lumea reală, zburându-ne gândul la câte-n lună și-n stele.

Priveam amândouă la mulțimea de plușuri din cameră, constatând că avem o colecție de câteva care reprezentau șoricei, pisici și căței.

Așa ne-a venit ideea de a contura povestea unui șoricel și a prietenilor săi. L-am botezat Toricel, de fapt, cuvântul e limpede că vine de la „șoricel”, dar am apelat la acest nume pentru a simboliza întrucâtva limbajul copiilor.

Episoadele din această cărticică sunt câteva fragmente din viața năzdrăvanilor șoricei, încercând ca în finalul acestora să subliniem importanța faptelor bune care ne fac viața mai frumoasă. Fiecare

*întâmplare are câte o morală, tocmai pentru a
evidenția aceste aspecte.*

*Sperăm ca aceste povestioare să vă transmită o
stare de bine, să le citiți cu plăcere și să învățați câte
ceva din ele!*

*Cu drag,
Autoarele*

Episodul 1

Bila de cașcaval

Toricel este cel mai năzdrăvan șoricel ce trăiește, împreună cu familia sa, într-un cotlon al cămării unei pensiuni din inima pădurii, pe-o vale dintre munți. E un peisaj mirific, desprins parcă dintr-o poveste.

Malul râului cu apă limpede și rece ca gheața ce trece pe lângă cabană e locul preferat al lui Toricel și al prietenilor lui, pe care o să-i cunoaștem împreună, pe parcursul poveștii.

Dar să-l cunoaștem mai întâi pe Toricel.

Este șoricelul năzdrăvan al familiei Șoricuț. Are două surioare gemene, Toricica și Toricuța. Se-nțelege bine cu ele și le ajută mai mereu, doar e fratele mai mare. Însă prietenul de năzbâtii și năzdrăvăni e Chiț-Chiț, șoricelul din vecini. Cu el ia parte la cele mai teribile și năstrușnice momente ale vieții de zi cu zi, parc-ar fi frați. De fapt, sunt ca și frații, își petrec mai tot timpul împreună, cât e ziua de lungă. Părinții lor se înțeleg la fel de bine și se-ajută mereu.

Dar hai să povestim despre o întâmplare pe cât de hazlie, pe-atât de înfricoșătoare, ce putea să aibă un final nu tocmai plăcut pentru cei doi șoricei năzdrăvani.

Era o zi ploioasă de toamnă și, cum nu puteau explora împrejurimile pensiunii, Toricel și Chiț-Chiț au pus la cale să viziteze bucătăria.

Dis-de-dimineată, cei doi s-au întâlnit, după un mic dejun copios cu cereale și fulgi de cașcaval caramelizat, și și-au făcut un plan: să iasă din căsuța lor, din cel mai întunecat cotlon al cămării, și să meargă pe un drum pe care mergeau doar părinții lor când aduceau de-ale gurii. Deși aceștia îi avertizaseră să nu cumva să se aventureze pe acel drum fără știrea lor, iată că nu ascultau de sfatul celor care știau că se poate întâmpla o nenorocire.

Cum spuneam, au luat-o spre bucătărie. Erau curioși să vadă ce se-ntâmplă pe-acolo, mai ales că se simțeau niște arome îmbătătoare, când găteau maștribucătari.

S-au fofilat șmecherește, profitând de faptul că părinții erau preocupați cu reamenajarea sufrageriei. Părinții lui Chiț-Chiț au sărit și ei în ajutor, iar gemenele se jucau liniștite în camera lor.

Așadar, au plecat în marea expediție, după mirosul de cașcaval pane.

Au stat la pândă ca nu cumva să fie văzuți de cei care dereticau de colo-colo prin bucătărie, pregătind cele mai bune bucate pentru oaspeții pensiunii. Când au văzut că nu e nimeni prin preajmă, au ieșit, ocolind pultul de nuc.

- Toricel, uite o bilă de cașcaval, spuse Chiț-Chiț în șoaptă. E preferata mea. Trebuie să ajungem la ea, neapărat!

- Dar nu putem s-o luăm, e prea sus, zise mâhnit Toricel. Și mie îmi place mult și ne-ar ajunge la amândoi. Am mânca pe săturate, dar nu cred că vom reuși...

- Stai! Am o idee!

Chiț-Chiț văzuse o cale pentru a putea ajunge la mult-râvnita bilă de cașcaval. De pe pultul de nuc bătrân, ce-i dădea întregii bucătării un aer rustic, atârna o bretea a șorțului de bucătărie, trântit acolo de vreun bucătar grăbit. Se gândi să se cațere pe aceasta, dar nu voia să meargă singur, deși unul dintre ei trebuia să stea la pândă. Se hotărâră, totuși, să meargă amândoi. Tiptil, porniră, cu inima cât un purice, mai ales că în preajmă, la câțiva pași era forfotă. Mâini pricepute preparau bucate delicioase pentru micul dejun al oaspeților înfomețați de la pensiune.

- Chiț-Chiț, să știi că mi-e cam teamă, spuse Toricel cu o voce tremurândă și gătuită de emoție.

- Hai! Acum ori niciodată! O să reușim! Îngână Chiț-Chiț, mascându-și cum putu mai bine frica.

Începură să se cațere pe breteaua șorțului. Întâi, Toricel se prinse cu lăbuțele strâns de aceasta, iar în momentul în care ajunsese la jumătatea drumului, Chiț-Chiț îl urmă. Numai că sub greutatea lor, șorțul începea să alunece, iar de pe pult se vedea amenințătoare coada unui polonic.

- Toricel! Nu e bine deloc! Trebuie să-mi dau drumul! Du-te tu întâi, încet și cu grijă, apoi, după ce vei împinge lighioana aia lucioasă de pe margine, voi urca și eu!

- Mi-e frică!, răspunse Toricel.

Se ținea strâns cu lăbuțele și, cu toată puterea lui, reuși, în cele din urmă, să ajungă pe pult. Numai că aici dădu de altă belea... Bucătarul, în graba cu care azvârlise șorțul, agățase polonicul care răsturnă râșnița de piper. Cum Toricel nimeri cu nasul în acesta, îl apucă strănutul și nu se mai putea opri. Chiț-Chiț era disperat, mai ales că zări vârful pantofului unui bucătar. Era cât pe ce să-i calce codița...

Fugi cât putu de repede și se ascunde după piciorul unui scaun. Îi tremura toată blănița și spera ca Toricel să nu fie observat.

Toricel încerca din răspuțeri să se abțină din strănutat și se ascunde în căușul polonicului-lichioană.

După câteva minute bune, forfota se mai domolise, iar Chiț-Chiț prinse curaj. Se îndreptă spre breteaua șorțului și se cățără până la Toricel.

Ce-i veni în minte năzdravănelui? Să-l sperie pe Toricel, de parcă nu era speriat destul... Acesta încă stătea ascuns și nu îndrăzni să-și arate mustățile de după polonic, așa că nu observă când ajunsese Chiț-Chiț sus, pe pult.

- Bau!, strigă Chiț-Chiț.

În momentul acela, Toricel o luă la sănătoasa pe pult și, în graba lui se împiedică de un cub de unt, căzut probabil dintr-o farfurie. Alunecă pe acesta până aproape de tigaia de pe plită, aflată în apropiere. Noroc că se oprise în grămăjoara de făină, căzută, probabil, din neatenția bucătarului, chiar pe marginea plitei. Aceasta-i fusese scăparea, că de nu, își ardea codița și blănița în uleiul care încă mai bulbucăia în tigaie.

Inima-i bătea cu putere, dar își adună ultimele forțe și îi spuse, cu o voce tremurândă, lui Chiț-Chiț:

- Să nu mai faci asta niciodată! Nu-mi place deloc să mă sperii! Ia, gândește-te, dacă erai tu în locul meu, oare cum era? Și, mai ales, să nu fi avut salvarea în față...

- Da..., Toricel, ai dreptate, îmi pare rău că te-am speriat..., putea să se întâmple ceva rău... Te rog, iartă-mă!

- Te iert, doar ești prietenul meu cel mai bun! Hai să mergem acum după bila de cașcaval!

În cele din urmă, reușiră să-și pună lăbuțele pe delicioasa bilă de cașcaval. Se înfruptară din ea, păstrând două bucățele, pentru Toricica și Toricuța.

Tiptil-tiptil coborâră de pe pult, nu înainte de a se încâlci amândoi în strecurătoarea cu spaghete, trăgând după ei câteva, pentru a-și face un fel de sfoară din acestea ca să poată coborî.

Se furișară cu abilitate printre picioarele bucătarilor și ajunseră cu bine la crăpătura care ducea spre culcușul lor călduț.

Când ajunseră acasă la Toricel, se strecurară spre camera gemenelor, însă pentru a ajunge acolo, trecură pe lângă sufrageria unde se aflau părinții. Aceștia terminaseră cu amenajarea și se odihneau după atâta muncă. Părinții i-au observat și i-au luat la întrebări:

- Pe unde ați umblat, năstrușnicilor? V-am căutat! Ne gândeam că ne dați și voi o mână de ajutor!

- Păi..., am explorat împrejurimile, spuseră ei, cu un glas stins, nemaștiind pe unde să-și scoată cămașa, mai ales că se știa cu musca pe căciulă.

- Și, pe unde ziceați că ați fost? Se vede cu ochiul liber că nu ați ascultat de sfaturile noastre! Vi s-au agățat spaghete de codiță!

Toricel și Chiț-Chiț își verificau de zor codițele și, într-adevăr, aveau câteva bucățele din spaghetele din bucătărie prinse de acestea. Își plecară ochii în pământ de rușine și își îndesau cu putere lăbuțele în buzunare, stâlcind cașcavalul pregătit pentru Toricica și Toricuța.

- Ne pare rău că nu v-am ascultat..., spuseră emoționați amândoi.

- Dar vă dați seama ce s-ar fi putut întâmpla dacă vă prindeau cei din bucătărie? Ce ne făceam noi?, întrebă tatăl lui Toricel. Să nu cumva să mai treceți peste cuvântul nostru! Și, ca să vă treacă cheful de a hoinări pe unde nu vă fierbe oala, veți fi pedepsiți! Timp de o săptămână nu vă veți mai întâlni și fiecare dintre voi va sta acasă și își va ajuta părinții la toate treburile din gospodărie. Și să nu aud nici câr, nici mâr!

Bieții de ei, ar fi vrut să se apere, însă nu știa ce să mai spună. Își acceptară spășiți pedeapsa.

- Toricel, mergi în camera ta și fă-ți ordine printre lucruri!, îi spuse mama.

- Chiț-Chiț, mergem acasă!, îi spuseră părinții. Și tu ai mult de lucru la tine în cameră!

Își luară la revedere și plecară spre culcușul lor, nu departe de al lui Toricel.

Morala: *Întotdeauna să-ți ascuți părinții pentru că ei mereu îți vor binele!*

Episodul 2

Cioco și Tina

Săptămâna în care cei doi năzdrăvani și-au ispășit smeriți pedeapsa a trecut așa de greu, mai ales că nu s-au putut vedea și nici nu au putut vorbi. Și-au construit tot felul de dispozitive din dopuri de plastic și sfoară, pe care le-au plimbat apoi pe toți pereții camerelor lor, doar-doar vor putea lua legătura cumva, dar totul a fost în zadar. Nu se întâmplă ca în filme sau în desene animate, totuși... Erau tare mâhniți, dar făceau tot posibilul să nu-i mai supere pe părinți și să fie cât pot ei de cuminiți, gândindu-se că zilele vor trece și se vor putea reîntâlni și se vor juca.

Toată săptămâna și-au ajutat părinții la treburile casei, au avut grijă de cei mai mici membri ai familiei, au dereticat prin camera lor, și-au aranjat lucrurile și jucăriile în fel și chip, însă gândul la năzdrăvăniile tot nu le-a pierit.

Iată că ziua mult așteptată a sosit. Toricel abia a așteptat să se crape de ziuă, când a sărit nerăbdător din pătuțul construit de tatăl său dintr-o cutie de sardine,

căptușită cu batista brodată a unui turist de la pensiune, pe care o găsisse mama lui Toricel, pe scările ce duc spre mansardă. În graba lui, turistul o pierduse din buzunarul costumului său elegant.

Părinții lui Toricel și cei ai lui Chiț-Chiț se aflau atunci într-o expediție prin întreaga clădire, pentru a mai găsi diverse lucruri de valoare pentru culcușurile lor.

Era o adevărată aventură să cutreieri prin pensiune, era o forfotă de nedescris, mai ales că mai tot timpul erau turiști cazați aici. Pensiunea era una renumită pentru serviciile de calitate pe care le oferea, dar ceea ce-i încânta cel mai mult pe oamenii veniți aici din toate colțurile lumii era peisajul fascinant, un tablou încântător, pictat de pensula unui veritabil artist. Aerul era curat și îți dădea o stare de bine mereu, plimbările prin pădure ofereau turiștilor aventuri la tot pasul. Erau entuziasmați de tot ceea ce vedeau.

Cele două familii de șoriceii care și-au făcut culcușul aici erau liniștite, nu îi deranjau pe oaspeți. Conviețuiau perfect unii cu ceilalți, mai ales că șoriceii încercau să nu-și facă prea mult simțită prezența. Tocmai de aceea, părinții le spuneau mereu șoriceilor să aibă grijă pe unde merg, pentru a putea fi în siguranță și, mai ales, să nu fie observați. Dacă se întâmplă lucrul

acesta, nu va fi bine pentru niciunul dintre ei. Vor trebui să părăsească pensiunea și să-și caute o altă locuință. Iar ei nu-și doreau asta, se simțeau bine aici. Erau fericiți.

Dar, să revenim la năzdrăvanul Toricel. Cum am spus, era nerăbdător să se vadă cu prietenul său cel mai bun, Chiț-Chiț.

Nici nu-și făcuse toaleta de dimineată, că și dăduse buzna în camera părinților, zâmbitor și binedispus:

- Bună dimineată, mamă! Bună dimineată, tată! Am scăpat de pedeapsă, așa-i? A trecut o săptămână!

- Bună dimineată, Toricel! Ți se pare că ai procedat corect acum?, îl întrebă tatăl său.

- Îmi pare rău că am dat buzna așa! Nu se face, știu...

- Dragul nostru, dacă tot știi ce trebuie făcut, ar fi bine și să demonstrezi, nu crezi?, îl îndemnă mama.

- Ba da, îngăimă rușinat Toricel.

Smerit, se întoarse în camera lui. Își dădu seama că fusese prea entuziasmat, dar nu a procedat cum trebuie. Își făcu înviorarea de dimineată, își aranjă patul, se schimbă de pijamale, apoi merse în camera gemenelor. Toricica și Toricuța fuseseră mult mai

harnice decât el. Erau deja în bucătărioara lor și o ajutau pe mama să pregătească micul dejun.

- Cu ce vă pot ajuta?, întrebă Toricel.

- Uite, pune bolurile pe masă, răspunse Toricuța.

Bolurile lor pentru micul dejun erau niște căpăcele de la ghindele pe care le găsiseră prin pădure, atunci când fuseseră la picnic, împreună cu familia lui Chiț-Chiț.

- Poți să pui în ele și fulgii de cașcaval, zise Toricica, întinzându-i cutia de chibrituri în care păstrau fulgii.

Mama celor trei era foarte încântată, văzând că șoriceii ei drăgălași îi sunt de ajutor.

- Bravo, dragii mei! Mă bucur că putem pregăti împreună micul dejun! Încălzesc imediat laptele, apoi îl chemați și pe tatăl vostru la masă.

Tatăl, Toric Șoricuț, pregătea bețele de chibrituri pentru foc. Toricel voia să îl ajute, așa că se duse la el și îi spuse:

- Tată, pot să rup și eu bețe pentru foc?

- Bineînțeles! Îmi pare bine când văd că te implici în treburile gospodărești. Să nu uiți niciodată că orice lucru făcut în echipă este mult mai plăcut și durează mai puțin, dacă sarcinile sunt împărțite în mod egal pentru fiecare.

- Mă bucur că pot fi de ajutor, tată! Doar sunt mare de-acum...

Toricel voia să mai zică ceva, dar în momentul acela, mama, Mica Șoricuț, îi chemă la masă.

S-au așezat toți în jurul mesei, au râs și au spus glume, făcându-și apoi planul pentru ziua care începea.

Tatăl, împreună cu Toricel și cu Chiț-Chiț și tatăl acestuia și-au propus să meargă prin împrejurimile pensiunii, pentru a găsi bețișoare pentru foc. În toată pensiunea, pe unde au putut ajunge, nu au mai găsit niciun băț de chibrit. Venise deja frigul, era o toamnă rece. Aproape toată săptămâna trecută plouase și proviziile de lemne pentru foc s-au cam epuizat. Și-au dat seama că printre turiștii și angajații de la pensiune, chibriturile nu mai sunt la modă. Nici bucătarii nu mai aprindeau focul cu acestea, aveau altfel de dispozitive acum, aprindeau aragazul doar apăsând pe un buton. Mare le-a fost mirarea celor doi tătici, plecați deunăzi prin bucătărie, să constate acest fapt.

Așa că după ce au strâns masa, Toricica, Toricuța și mama lor și-au propus să pregătească un chec pentru când ceilalți se vor întoarce cu lemnele de foc. O așteptau și pe mama lui Chiț-Chiț să vină. Nu după mult timp, apăruse Chiț-Chiț, împreună cu părinții săi.

La vederea acestuia, Toricel sări în sus de bucurie. Totuși, încă nu era sigur că i s-a ridicat pedeapsa. Se gândi, însă, că dacă tatăl îi spusese că o să meargă împreună prin împrejurimile pensiunii, e clar că a fost iertat. Și dacă merge și Chiț-Chiț împreună cu tatăl său, și acesta fusese iertat pentru năzdrăvănia lor.

- Chiț-Chiț, ce mă bucur să te văd! Parcă a trecut o lună, nu o săptămână, de când nu ne-am văzut! Ți-am dus dorul, să știi!

- Și eu, Toricel! Bine că suntem din nou împreună! Să avem grijă să nu mai facem năzbâtii și să fim iarăși pedepsiți! Ce plictisitoare a fost săptămâna!

- Da!!! Dar, totuși, să știi că am construit ceva pentru tine!

- Ce? întrebă nerăbdător Chiț-Chiț.

- Uite, un trenuleț!

Îi întinse o cutie în care se afla trenulețul construit de el. Era confecționat din zaruri colorate, bucățele din bețe de chibrituri și dopuri de la sticlele de suc.

- Mulțumesc mult, spuse Chiț-Chiț, citindu-i-se bucuria pe chip. Uite, și eu ți-am adus ceva!

Îi întinse lui Toricel un plic colorat. Făcuse pentru el un desen cu ei doi alergând pe pultul de nuc după mult râvnita bilă de cașcaval. Toricel se uită

amuzat la desen, revenindu-i în minte episodul de săptămâna trecută.

- O să pun desenul în jurnalul meu, să ne amintim de năzbâtiile făcute împreună, când vom fi mari. Mulțumesc, Chiț-Chiț!

Se pregăteau acum să plece împreună cu tăticii după bețișoare, prin împrejurimi. Toricel se echipă cu cizmulițele sale de cauciuc, își puse paltonul și ieșiră toți patru din ascunzișul lor. Cei rămași acasă le spuseră să aibă grijă pe unde merg, să nu fie văzuți. Își luară la revedere și porniră la drum. Primii ieșiră părinții, în urma lor, Toricel și Chiț-Chiț. Inima le bătea cu putere, numai la gândul că vor trebui să străbată toată bucătăria până să ajungă la ușa ce dădea în curtea din spate a pensiunii.

Tiptil, cei patru pășeau printre toate lucrurile din bucătărie, dar și printre picioarele bucatarilor. Din nou era o agitație de nedescris, aceștia pregătind de zor bunătăți pentru micul dejun al oaspeților. Aromele bucatelor erau îmbătătoare, îi amețeau de-a dreptul pe cei patru șoricei, dar se gândeau că trebuie neapărat să prindă momentul prielnic când ușa se va deschide, să poată ieși în curte. Au reușit să ajungă până aproape de tocul ușii, ascunzându-se după o comodă masivă de

lemn, în care erau depozitate tot felul de ustensile necesare oricărui bucătar priceput.

La un moment dat, văzură că ușa se deschise. Noroc că era cu închidere cu arc, pentru câtva timp rămânând deschisă în urma celui care ieșea sau intra.

- Repede, acum!, strigă Toric. Țineți-vă de codițe și ieșiți toți după mine!

Se prinse fiecare de codița celui din fața sa și o luară împreună la goană, peste prag, pe lângă tocul ușii. Ajunseră pe trepte și, sărind în grabă, aterizară într-un ghiveci cu frunze dese, așezat la baza treptelor, în dreapta. Lui Toricel i s-a împleticit codița în frunze, el fiind ultimul din șir. Ținea strâns de codița lui Chiț-Chiț, încât acestuia îi dădură lacrimile.

- Au, mă doare codița, Toricel!, strigă, aproape plângând, Chiț-Chiț.

- Iartă-mă, însă m-am speriat foarte tare! Mi s-a prins codița în tufa asta încâlcită! Și pe mine mă doare și nu mă pot elibera!, zise Toricel, cu glas găuit.

Tăticii și Chiț-Chiț încercau din răspuțeri să-i deznoade lui Toricel codița din frunze, crenguțe și spini. Era o tufă de trandafiri mici, în ghiveci. De fapt, în oricare parte ar fi luat-o, tot într-o tufă de trandafiri nimereau. Ghivecele erau așezate simetric, de o parte și de alta a scărilor. Angajații pensiunii încă le-au mai

lăsat acolo, dădeau un aer primăvărativ peisajului, chiar dacă acum era o toamnă târzie. Când se lasă frigul, aceste ghivece sunt adăpostite în terasa închisă a clădirii. Șoriceii nici nu se gândiseră că s-ar mai afla acolo. Altă dată când au mai ieșit, au avut grijă să le ocolească, dar acum s-au grăbit prea tare, ca să nu fie văzuți. Deci, graba strică treaba!

În timp ce încercau să-i descâlcească lui Toricel codița, dintr-o dată apărură în tufișul des de trandafiri un botic umed și curios, înconjurat de mustăți negre ca tăciunile. Era Cioco, pisica pensiunii, care simțise că ceva se petrece. Cei patru șoriceii nici nu-l observaseră, erau speriați și încercau din răspuț să-l elibereze pe bietul Toricel.

Încercând să vadă mai bine, Cioco își afundă năsul tot mai tare în tufă.

Dintr-o dată, un sunet puternic se auzi:

- Miauuu! Miaaaauuu! Mă doare! M-am înțepat!

Cei patru șoriceii rămaseră încremeniți. Inimile li se făcură cât un purice și nu mai îndrăzniră să facă nicio mișcare.

- Sssttt, șopti tatăl lui Toricel. Cred că am dat de belea!

Observară boticul pisicii printre frunze, iar în mijlocul năsului stătea obraznic un spin. Cioco se

tânguia în continuare. Durerea provocată de înțepătură o chinuia amarnic.

Toricel o recunosc pe pisică, îi spuse tatălui său cine e. Și acesta o recunosc.

Trebuie spus că Cioco era o pisică tare prietenoasă, le-a fost de mare ajutor și cu alte ocazii. Se cunoștea bine cu cele două familii de șoricei. Doar erau de-ai casei. Cioco era răsfățata pensiunii. Toată lumea o iubea, și angajații, și turiștii. Primea numai bunătați când se afla prin preajma oamenilor. Cum am spus, era o pisică tare blândă și cuminte. Mai mult decât atât, de când șoriceii și-au făcut culcușul aici, în cotlonul cămării, Cioco i-a observat de îndată. I s-au părut tare drăguți și s-au împrietenit imediat. Știm cu toții că e ciudată prietenia dintre o pisică și șoricei, însă acesta este un caz aparte. De fiecare dată când au putut s-au ajutat reciproc. I se spune Cioco, pentru că are blănița ca ciocolata amăruie. Așa au botezat-o bucătarii.

Dar, să revenim la boticul înțepat.

- Cioco, spuse încet Toric. Suntem noi, șoriceii din cămară. Nu te speria!

- Vai! Mă doare! Vă rog să mă ajutați!

- Stai pe loc! Nu te mișca! Vom încerca să-ți scoatem spinul din năsuc.

- Bine, nu mă mișc. Dar mă doare! Miiiaaauuu!...

Șoriceii se apropiară de năsucul lui Cioco, iar Toricel și Chiț-Chiț îi mângâiau mustățile. Toric și Chițoi, tatăl lui Chiț-Chiț, apucară cu lăbuțele de spin și traseră rapid de el. Cioco stătea nemișcată, cu boticul în tufă. Era tare comică. Nu mai simțea nicio durere acum.

- Gata, am reușit!, strigară toți într-un singur glas. Poți să-ți scoți încet boticul din tufă. Ai grijă că sunt mulți spini pe aici!

- Vai! Vă mulțumesc mult pentru ajutor! Ce bine că m-ați scăpat de spin și de durere!

- Te rugăm, dragă Cioco, ajută-ne și tu! Codița lui Toricel e încâlcită în frunze și nu-l putem elibera.

- Sigur! Am o idee! Ceilalți ar fi bine să coborâți din ghiveci, iar eu o să încerc să-mi strecur lăbuța prin încrângătura asta. Toricel se va prinde bine de ea și eu o să-l trag repede afară. Știu că o să te doară puțin, Toricel, dar altă soluție nu văd.

- Bine, avem încredere în tine că vei reuși, Cioco!

Toricel era speriat, dar îl bucura ideea de a putea ieși din jungla aceea de flori, frunze și spini. Se prinse cu lăbuțele de Cioco, iar aceasta îl smucise cu putere. Toricel zbură de-a dreptul, iar codița îi era plină de frunzulițe, ca un steag. Se desprinse de lăbuța lui

Cioco, nu mai avuse putere să se țină. Codița îl durea destul de tare. Cei trei șoricei priveau cu spaimă cum zboară Toricel. Ateriză, spre norocul lui, într-un morman de frunze adunate pe alea din curte.

Alergară toți într-un suflet spre el. Nu se vedea printre frunze. Sărăcuții, a tras o spaimă... Nici nu s-au mai gândit la alte pericole ce îi puteau paște prin curte. Când, dintr-o dată, apăru, de după trunchiul unui copac, o altă pisică. Pe aceasta nu o mai văzuseră până acum. Cei trei șoricei au rămas ca stanele de piatră. Bine că Toricel era ascuns în frunze, înota prin ele, încercând să iasă la suprafață. Cioco le făcu semn să stea liniștiți.

- Tina, draga mea prietenă, mă bucur să te văd! Vreau să ți-i prezint pe prietenii mei, șoriceii, spuse Cioco entuziasmată.

- Auzi la ea, prietenă cu șoriceii! Cine a mai pomenit așa ceva?, întrebă Tina, cu un aer de îngâmfare în glas.

- De ce crezi că nu se poate? Uite că se poate!

- Ei, aș!

În tot acest timp, cei trei șoricei se ascunseră și ei în mormanul de frunze îngălbenite. L-au găsit și pe Toricel și i-au spus să stea nemișcat. Nu știau cum să reacționeze. Pe Cioco o știau foarte bine, dar pe Tina abia acum o cunoscuseră și și-au dat seama că nu era

foarte încântată când i-a observat. Le era o teamă teribilă.

Dar, Tina era prietena lui Cioco, știți cum e vorba, „cine se-aseamănă, se-adună”, așa că e clar că nici Tina nu poate fi rea cu ei. Așa e ea, mai glumeață. A vrut să-i sperie puțin, nu să le facă rău. Spre deosebire de Cioco, pisica blândă și cuminte, Tina, recent venită din oraș la pensiune, împreună cu stăpâna ei, cofetăreasa, e mult mai năbădăioasă și zurlie. De cum a venit aici, s-a și împrietenit cu Cioco. De fapt, mare mirare să nu se fi întâmplat așa. Cioco se împrietește cu toată lumea. Chiar și cu Sam e prietenă, cel mai mare câine de la pensiune, un ciobănesc german. Și Sam e prietenos cu toată lumea, chiar și cu șoriceii. Cel mai bine se înțelege cu Toricica și Toricuța, surorile gemene ale lui Toricel. Un episod amuzant despre cei trei veți citi, vă asigur.

Să revenim, așadar, la episodul amuzant de acum... Că ne-am luat cu poveștile și am uitat de bieții șoricei ascunși în grămada de frunze, speriați și tremurânzi.

- Uite-mi năsucul înțepat, îi spuse Cioco prietenei sale. Am avut un spin în el cât o zi de post. Să știi că șoriceii mi l-au scos. Sunt foarte prietenoși!

- Așa-ți trebuie dacă îți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala, zise, râzând, Tina. Ba, pardon, în flori! Hi, hi! Cred că s-au speriat când ți-au zărit boticul în tufă, nu-i așa?

- Da, dar nu am vrut să-i sperii. Știi că eu sunt curioasă și am auzit mișcare printre frunze și nu m-am putut abține.

- Știi prea bine, draga mea Cioco! Mai ții minte când ai nimerit cu nasul într-un stup? Tot curiozitatea te-a dus acolo! Și albina te-a înțepat de ți s-a umflat tot boticul. Noroc că ți-a trecut destul de repede, că m-ai zăpăcit cu tânguierile, spuse amuzată Tina, aducându-și aminte întâmplarea din vară.

- Da, mai știu, dar nu îmi face plăcere să-mi reamintesc episodul. Așa că, hai să schimbăm subiectul. Să-ți fac cunoștință cu prietenii mei!

- Șoriceii? Abia aștept să îi cunosc!

- Dragilor!, strigă Cioco. Veniți să o cunoașteți pe prietena mea, Tina, pisica de la oraș, jucăușă și neastâmpărată. Nu vă fie frică!

Cei patru șoriceii stăteau ghemuiți, unul lângă altul, neîndrăznind să-și arate mustățile printre frunze. Auzind discuția între cele două pisici, parcă au mai prins curaj. În cele din urmă au ieșit. Toricel încă mai

avea frunze din tufa de trandafiri prinse în codiță. Se tot chinuia să și-o curețe.

- Eu sunt Tina! Nu fiți speriați! Vreau să știți că prietenii prietenilor mei sunt și prietenii mei!

- Bună, Tina! Noi suntem șoriceii care locuiesc într-un cotlon al cămării pensiunii, spuseră toți în cor.

- Mă bucur să vă cunosc! Sper să ne jucăm împreună, eu sunt o fire foarte jucăușă, zise Tina încântată.

- Sigur ne vom juca, ne place mult joaca, spuseră Toricel și Chiț-Chiț.

- Ei bine, acum să ne vedem de treburi, îngăimă tatăl lui Toricel. Să nu uităm pentru ce am venit! Trebuie să adunăm lemne pentru foc, vine frigul!

- Putem să vă ajutăm și noi, spuseră Cioco și Tina.

- Mulțumim frumos!

Găsiră în curtea din spate câteva vreascuri mici. Fiecare adunase câteva. Le puseră apoi în grămăjoare, fiecare pe câte o frunză îngălbenită, mai mare. Făcură suluri și le legară bine cu codița frunzei. Șoriceii le luară în spinare, iar Cioco și Tina, în botic.

Au urmărit apoi să fie calea liberă, să se poată întoarce la culcușurile lor. Cioco o luă înainte, pe post de ghid, apoi șoriceii, iar în urma lor era Tina. Ambele

pisici aveau grijă ca șoriceii să ajungă în siguranță. Ușa bucătăriei se deschise și trecură toți, rapid, să nu fie văzuți. Pisicile nu prea aveau voie să intre în bucătărie, dar acum au profitat de neatenția bucătarilor, fofilându-se. Li s-au lungit mustățile la asemenea arome. I-au condus pe șoriceii până la ușa cămării și și-au căutat calea spre ieșire, la fel de repede cum au și intrat. Norocoase, pisicile astea! În drumul lor spre ușă, au găsit pe jos, căzute, chiar două chiftele. Fiecare a înșfăcat câte una și au țâșnit în curte, spre culcușul lor. Erau fericite și mulțumite.

Cei patru șoriceii au ajuns, în sfârșit, acasă. Erau destul de obosiți, trecură prin niște emoții... Dar erau și ei fericiți. Se bucurau că au prieteni buni.

Mămicile și gemenele pregătiseră un chec apetisant, așa că s-au așezat cu toții la masă și s-au înfruptat pe cinste. Au povestit tuturor despre aventura lor de azi. Toți erau acum mai relaxați și entuziasmați că s-a terminat cu bine. Numai Toricel își mângâia din când în când codița. Încă îl mai durea, iar mama sa i-o bandajase. Îl îmbrățișă și îl asigură că în curând îi va trece și că-și va aminti cu drag de asemenea năzdrăvănie.

Morala: *Să poți avea prieteni și să te poți baza pe ei e o binecuvântare!*

Episodul 3

Bălăceală... din greșeală

Pregătirile pentru venirea iernii erau în toi în toată pensiunea. Fiecare avea de făcut câte ceva. Erau așteptați mulți oaspeți și totul trebuia să fie perfect. Și cele două familii de șoricei își făceau curățenie în culcușurile lor. Măturau, ștergeau praful, aranjau lucrurile. Erau harnici. Voiau să fie totul lună și bec, la fel ca în întreaga clădire.

Toricica și Toricuța, împreună cu mama lor, aranjau paturile și lucrurile din bucătărioara lor micuță, dar cochetă. Toricel și tatăl său scuturau covorașele și pregăteau bețișoarele pentru foc. Și în culcușul familiei lui Chiț-Chiț era mare forfotă.

Ce s-au gândit într-o zi cele două familii de șoricei? Văzând deunăzi că e mare agitație prin bucătărie, câțiva dintre bucătari pregătind varza pentru a fi murată, au hotărât să-și facă și ei câteva provizii de frunze de varză. Doar e bună varza pentru ronțăială în zilele când va fi frig și nu vor putea ieși pe afară. Și, în plus, mai are și vitamine, ferindu-i de răceli și gripă.

Așadar, au hotărât ca, după ce vor termina curățenia, să se furișeze toți, de la mic la mare, prin bucătărie, să adune din frunzele de varză căzute pe jos.

Zis și făcut. Numai că, ieși, dacă poți... S-au adunat toți cei opt șoricei la ieșirea din cotlonul cămării, însă au constatat că un munte de varză le bloca ieșirea. De fapt, erau doar câteva verze, probabil căzute dintr-un sac, exact în locul pe unde ieșeau șoriceii din culcușurile lor. Dar lor li se părea a fi ceva enorm și imposibil de urnit. Acesta a fost primul lor gând, însă nu se dădură bătuți. Trebuia găsită o modalitate de a se strecura afară din cămară.

- Haideți să împingem cu toții!, spuse tatăl lui Toricel.

- Da! Trebuie să reușim!, strigară toți în cor.

Își puseră toți lăbuțele pe varza care le bloca ieșirea și începură să împingă toți cu puterea lor de șoricei. Însă varza nu se lăsa ușor urnită. După câteva încercări, reușiră să o miște cât de cât. Tot nu se puteau strecura afară din culcuș. Erau extenuați, dar nu se dădeau bătuți. Încercară din nou, de data aceasta cu mai mult succes. Auziră cum se rostogoleau verzele pe podeaua cămării, ca niște bile de bowling. Așteptară să se oprească, fiindu-le teamă că dacă se vor grăbi să iasă,

vreuna dintre verze, mai năstrușnice, ar putea să îi strivească.

Ieșiră în șir indian, primul dintre ei fiind tatăl lui Toricel, iar ultimul, tatăl lui Chiț-Chiț.

- Vă rog să fiți atenți, spuseră părinții.

Când s-au văzut ieșiți, priviră uimiți în jur. Toată camera era burdușită cu saci mari cu varză, printre rafturile pline cu tot soiul de bunătăți, pregătite de maștri-bucătari pentru iarna care tocmai bătea la ușă. În lumina slabă care pătrundea doar printr-o mică fereastră de aerisire a camării, toate păreau a fi niște monștri jucăuși. La vederea acestora, copiii-șoricei s-au speriat teribil. Începură să le tremure codițele.

- Nu sunt decât lucruri, îi liniști mama lui Toricel.

- Da, dar par înfricoșătoare, spuse Chiț-Chiț, cu o voce tremurândă.

- Uite, parcă e un balaur cu șapte capete, îngăimă Toricel, văzând o umbră pe perete.

- Nu mai fiți așa de speriați! Vom reuși ce ne-am propus, spuse Mica. Să ne mobilizăm!

- Da, și asta nu e nimic, în comparație cu bucătăria, acolo va trebui să fim mereu cu ochii-n patru!, zise încrezător Toric.

La un moment dat, ușa camării se deschise. Brusc apără în tocul ușii unul dintre bucătari, iar umbra sa reflectată pe perete părea a unui uriaș de pe alte tărâmurii. Venise să ia un sac de varză, să-l ducă în bucătărie celor care pregăteau varza pentru a fi pusă în butoaie. Când l-au observat, șoriceii rămaseră încremeniți. Nu mai îndrăzneau să facă nicio mișcare. Noroc că bucătarul nu mai aprinse lumina, grăbindu-se probabil să ia sacul plin. În graba sa, din neatenție, una dintre verze căzu din sac, apropiindu-se amenințător de Chiț-Chiț. În acea clipă, reacționând rapid, Toricel îl împinse cât-colo. Acesta fusese norocul lui Chiț-Chiț, altfel risca să fie strivit. Varza căzu pe podea, iar sub greutatea sa, prinse vârful codiței Toricuței.

- Ajutor!, strigă Toricuța. Mi s-a prins codița!

Toți se speriară foarte tare și au început să împingă varza, pentru a o putea elibera. Varza se rostogolise ca o minge, oprindu-se între ușă și tocul acesteia, iar acum codița Toricuței era în siguranță.

- Uite, a rămas ușa întredeschisă! Să ne strecurăm în bucătărie!, spuse tatăl lui Chiț-Chiț.

- Să aveți grijă cum vă strecurați printre picioarele bucătarilor, îi îndemnă Toric.

- Eu zic că ar fi bine să rămânem grupați, spuse mama lui Toricel.

- Am o altă idee!, se grăbi mama lui Chiț-Chiț să spună. Nu ar fi mai bine ca noi, fetele să rămânem aici și să avem grijă ca ușa să nu se închidă, iar voi, băieții să mergeți prin bucătărie, fiecare pe unde poate, să adunați frunze de varză?

- Da! Cum adunăm câteva, le aducem aici, iar voi le duceți în culcuș! zise entuziasmată Toricica.

- Aveți dreptate, e mai sigur așa! zise tatăl lui Chiț-Chiț.

- Numai să fiți atente să nu se mai rostogolească peste voi vreo varză năvălășă!, le sfătui Toric. Gemenele ar fi mai bine să stea în prag, dar să nu fie văzute, ca să ne atenționeze în caz de pericol. Ușa s-ar putea închide în orice moment, dacă s-ar rostogoli varza ce o ține acum deschisă. Trebuie s-o prapionim mai bine!

Așa și făcură. Și-au unit toți forțele și au reușit să o fixeze bine în cadrul ușii.

Au pândit apoi, așteptând momentul prielnic pentru a se putea strecura printre pantofii lucioși, în jurul pultului de nuc, unde bucătarii curățau verzele de frunzele de deasupra, pregătindu-le pentru murat. Frunzele aterizau pe jos ca-ntr-o ploaie de meteoriți. Una dintre frunze căzu întoarsă și-l acoperi pe Toricel

ca o cochilie. Chiț-Chiț observă numaidecât și îi atenționează pe tătici.

- Toricel, du-te așa, cu frunza deasupra ta până la ușă! Acolo îi dai mamei frunza să o ducă în culcuș, zise tatăl său.

Ce-i veni năzdrăvanului în minte... Ronțai frunza, făcând două găurele, pentru a vedea pe unde merge, cu frunza deasupra lui.

Cioco și Tina, abile din fire, au reușit și ele să se strecoare cumva în bucătărie, să mai ciupească și ele ceva din bunătățile de pe acolo. Ușa ce dădea în curtea din spate rămase deschisă, așa că nu le-a fost greu să intre. Iar angajații erau prea preocupați cu treburile lor pentru a le observa. De fapt, din când în când, le mai lăsau înăuntru, mai ales când era tare frig afară. Pisicile erau cuminiți, câștigându-și astfel simpatia bucătarilor și bucătăreselor, care le alintau și răsfațau ori de câte ori aveau ocazia.

Așadar, cele două pisicuțe ronțăiau și ele prin jurul pultului câteva bucățele de varză. Le plăcea tare mult.

La un moment dat, Tina observă că o frunză de varză se mișcă. Jucăușă cum e, o urmărește. Voia să sară peste ea. Tatăl lui Chiț-Chiț o văzu și îi zise:

- Tina! Să nu sari, te rog! E Toricel acolo! Vrea să ducă frunza spre ușa de la cămară. Ne trebuie și nouă provizii pentru iarnă, iar varza e bună, doar știi!

- Credeam că aveți chef de joacă, spuse Tina, surâzând.

- Joacă, acum? Nu vezi câți pantofi sunt pe aici? Dar voi cum de ați intrat?, întrebă nedumerit Toric.

- Am găsit ușa deschisă și am venit și noi să ronțaim ceva, spuse entuziasmată Cioco.

Toricel, auzind discuția, se opri lângă perete. Ridică puțin frunza de varză, lăsând să i se întrevadă mustățile. Auzise cuvântul magic – „joacă”, iar urechile i se ciuliseră. Numai la auzul acestui cuvânt îi venea să sară în sus de bucurie. La fel ca și Tina, și Toricel era tare jucăuș. Adora joaca. Dar acum nu era timp de distracție, se gândi în sinea lui. Așa că-și vârî la loc mustățile și porni, tot pe lângă perete, până la ușa cămării. De cum ajunse, întinse frunza spre gemene.

- Uite ce am adus! Mă duc să mai caut!

- Să fii atent, nu-ți fie gândul numai la joacă! Te-am mirosit, să știi! Am văzut cum ai reacționat când a pomenit Tina de joacă, îi spuse îngrijorată mama. Să nu faci vreo năzbâtie!

- Bine, mamă! Voi avea grijă, n-o să fac, îngăimă Toricel.

Se întoarse brusc și dădu nas în nas cu Tina, care-l urmărise. Și ea era tot cu gândul la distracție și voia să exploreze noi locuri. De cum ajunsese la pensiune, împreună cu stăpâna ei, vizită pe furiș toată clădirea, dar și împrejurimile. Era de o curiozitate ieșită din comun. Și la oraș, pisica, de culoarea portocalei coapte, făcuse multe năzdrăvănii, de la cățărutul pe toată mobila, până la ascunzișul din mașina de spălat rufe. Tocmai de aceea, cofetăreasa se hotărî să o ia cu ea la pensiunea unde s-a angajat. Se gândea că aici va avea mult mai mult spațiu de explorat, grădina era imensă, iar împrejurimile îi puteau satisface această sete neobosită de a căuta noi lucruri. Tot așa de curios era și Toricel, iar cei doi făceau o echipă de exploratori pe cinste. Li se spunea „cercetașii”. De multe ori, în zilele plăcute de toamnă, au fost împreună prin grădină, dar și prin pădure. Au ajuns să se înțeleagă foarte bine, iar când se întâlneau erau de nedespărțit. Aveau încredere unul în celălalt, chiar și părinții lui Toricel se bucurau de prietenia dintre ei. Și prietenul lui Toricel, Chiț-Chiț, îi însoțea mai mereu.

Iar ne-am luat cu poveștile... Revenim la episodul nostru.

Ceilalți căutau atenți prin bucătărie frunze de varză și le aduceau, pe rând, în cămară. Mămicile le

luau apoi și le duceau în culcușurile lor, iar gemenele stăteau la pândă, ca nu cumva ușa să se închidă. Și Cioco a decis să îi ajute și aducea și ea în cămară frunze. Numai Toricel și cu Tina se plimbau de colo-colo, până când au dat de o altă ușă deschisă. Curiozitatea nu le dădea pace. Voiau să vadă ce se ascunde dincolo de acea ușă misterioasă.

- Toricel, ce zici, vrei să ne aventurăm până acolo?, întrebă nerăbdătoare Tina.

- Aș vrea, dar mi-e cam teamă, spuse timid Toricel.

- Mergem împreună și nu vom sta mult. Vedem doar ce e acolo, apoi vom ieși.

- Bine! Sper numai să nu intrăm în bucluc, îngăimă Toricel, amintindu-și că le-a promis părinților săi că nu va mai face năzbâtii. Nu vrei să-l chemăm și pe Chiț-Chiț cu noi?

- Ba da. Merg să-l chem. Stai aici, lângă perete, până venim!

Tina îl zări pe Chiț-Chiț, acesta fiind preocupat să adune cât mai multe frunze de varză în lăbuțele sale. Aproape că nu se mai vedea de după grămăjoară. Pisica se strecură abil până lângă el. Și, ce-i trecuse prin minte năzdrăvanei? Îl sperie cu o împunsătură de gheruță.

Chiț-Chiț mai că nu leșină. Se ascunse între frunze și tremura ca varga.

- Tina! De ce m-ai speriat? Mi-a stat inima în loc! Să nu mai faci asta!

I-a revenit în minte episodul cu bila de cașcaval când el îl speriasse pe Toricel. Abia acum și-a dat seama că nu e un sentiment foarte plăcut, deși atunci i se păruse distractiv.

Trecură câteva momente bune până să-și revină, iar Tina îi spuse:

- Uite, am venit să te chem, să vii cu mine și cu Toricel să explorăm o încăpere. Am găsit o ușă deschisă și suntem tare curioși ce se ascunde acolo. Ce zici?

- Aș veni, numai să nu dăm iar de belele, zise Chiț-Chiț.

- Vom avea grijă! Doar intrăm și ne uităm puțin.

- Dar unde e Toricel?

- Ne așteaptă, uite-l acolo, lângă perete.

- Hai să mergem!

Bucuros, Chiț-Chiț o însoți pe Tina. Îl văzuse pe Toricel cum dădea din lăbuțe, salutându-l din depărtare. Nici nu băgă de seamă când se împiedică de câteva boabe de mazăre, căzute din neatenție. Se rostogoli printre ele ca o minge de ping-pong. Era cât

pe ce să fie călcat de niște picioare grăbite. Noroc cu Tina! Îl prinse de codiță și-l ridică în aer, ducându-l în botic până la Toricel. Când ajunseră lângă tocul ușii misterioase îi dădu drumul. Era așa de amețit de balans. Stătu, sărăcuțul, câteva momente să-și revină. Toată bucătăria se învârtea cu el.

- Ți-a plăcut zborul?, întrebă Toricel, râzând.

- Bine că am scăpat ca prin urechile acului!, șopti Chiț-Chiț, revenindu-și în fire după zdruncinătură.

- Să intrăm!, spuse Tina nerăbdătoare.

De cum pășiră în camera slab luminată, privirile lor se opriră asupra a două butoaie imense. Nu-și dădură seama ce erau. În mintea lor își închipuiau că sunt doi uriași grași ce se apărau cu scuturile. Păreau destul de înfricoșători. De fapt, capacele butoaielor nu erau puse, fiind sprijinite de acestea. Tiptil, Tina se apropie de unul dintre butoaie. În urma sa erau cei doi șoricei, unul lângă celălalt. Le era cam teamă, dar curiozitatea nu le dădea pace. Erau bucuroși că sunt numai ei în încăperea și o puteau explora în voie.

Toricel nu mai așteptă ca Tina să vadă mai întâi ce e în butoi, că se și cățără, cu îndemânare, până sus. Nici nu apucă bine să ajungă, că și dispăruse de pe marginea acestuia. Căzuse înăuntru. Butoiul era deja

pregătit cu varza și cu saramura, pentru iarnă. Așa că, acum, Toricel se bălăcea printre verze.

- Ajutor! Ajutor! Ajutor!, striga disperat.

Tina și Chiț-Chiț nici nu-l observaseră când el se cățăraseră pe butoi. Căutau în jurul acestuia ca să-și dea seama de unde se aude strigătul.

- Unde ești, Toricel?, întrebă îngrijorat din cale-afară Chiț-Chiț.

- În butoi! Am căzut în saramură și nu știu să înot! Ajutați-mă, vă rog!

Printr-o săritură, Tina ajunsese la gura butoiului. Îl văzu pe Toricel cum se chinuie să-și țină boticul la suprafață. Dădu cu lăbuța prin lichid, încercând să ajungă la el. Nu reușea, deschizătura era prea mare și risca să cadă și ea în butoi. Reuși, totuși, să urnească una dintre verze și s-o împingă spre Toricel pentru a se agăța de ea.

- Dă-i din lăbuțe, Toricel! Trebuie să te agăți de varză cumva!

- Nu pot! Nu știu să înot!

- Încearcă! Trebuie să încerci să dai din lăbuțe!

Chiț-Chiț era la baza butoiului și mai că nu plângea de frică.

- Se aude ceva!, strigă Chiț-Chiț.

Rămaseră toți trei împietriți. Tina reușise cumva să împingă varza, iar Toricel se agăță de ea, tremurând din toate încheieturile, pentru că saramura era extrem de rece. Rămase pe loc, nu îndrăznea să mai facă nicio mișcare. Tina coborî și se ascunse împreună cu Chiț-Chiț după butoi.

La un moment dat, ușa cămării se deschise larg. În cadrul ei apărură două siluete înalte care duceau un uriaș grăsan de sub brațe. Erau doi bucătari care duceau un alt butoi plin pentru a-l depozita în cămară. Căutau locul potrivit. Unul dintre ei se aplecă și luă capacele, punându-le peste butoaie. Sărăcuțul Toricel era acum acoperit. Chiț-Chiț și Tina făcură ochii mari. Se gândeau cum vor face să-l elibereze pe prietenul lor.

Bucătarii părăsiră încăperea, lăsând și de această dată ușa întredeschisă. Tina se cățără din nou pe butoi, încercând cu toate puterile să împingă capacul într-o parte. Cu toate eforturile depuse, nu reuși. Se cățără și Chiț-Chiț și încercară amândoi, dar capacul din lemn masiv era destul de greu și nu reușeau nicicum să-l urnească. Tinei îi veni o idee și spuse:

- Chiț-Chiț, tu să stai aici și să-l ții de vorbă pe Toricel, iar eu o să merg după ajutoare! Numai noi doi nu vom reuși.

- Bine, dar să vii repede!, zise înspăimântat Chiț-Chiț.

Tina plecă rapid spre bucătărie, căutându-i din priviri pe ceilalți. O zări pe Cioco. Și aceasta o văzuse și își dădu seama că s-a întâmplat ceva, nu tocmai plăcut. Îi cunoștea deja privirea.

- Ce s-a întâmplat?

- Of! Am dat de belea! Trebuie să-i gădesc și pe ceilalți să le spun! Am nevoie de ajutorul tuturor!

- Dar spune repede, ce s-a întâmplat?

- Eu cu Toricel și cu Chiț-Chiț ne-am dus într-o altă cămară și am găsit niște uriași... A, ba nu, niște butoaie. Și... și... Toricel înoată într-unul dintre ele... Numai că a fost acoperit și nu mai putem da capacul la o parte ca să poată ieși. Trebuie să mergem toți și să urnim capacul! Dar repede, saramura e tare rece și cred că Toricel mai are puțin și îngheață!

- Vai! Repede să-i chemăm și pe ceilalți!

- Asta vreau și eu!

- Toric, Chițoi, trebuie să veniți cu mine, zise Cioco. Le luăm și pe mămici și pe gemene și mergem împreună!

- Unde?, întrebă Toric speriat.

- Trebuie să-l salvăm pe Toricel!, zise Tina.

- Dar ce s-a întâmplat???

- A căzut în butoiul cu varză murată și nu mai poate ieși. Butoiul a fost acoperit. Trebuie să dăm capacul la o parte și să-l salvăm.

- Poftim???!!!

- Dar Chiț-Chiț unde e?!, observă Chițoi.

- E acolo deja, îl ține de vorbă pe Toricel, ca să-i mai treacă din teamă, zise Tina.

- Of!, copiiiăștia intră numai în bucluc!

Toți alergară spre cămară, le luară pe mămicici și pe gemene și porniră spre locul cu pricina. Avură grijă să nu fie observați, mergând pe lângă perete. În câteva clipe ajunseră. Tina le spuse tuturor ce se întâmplase, apoi îi mobiliză pe toți pentru a putea lua capacul de pe butoi. Își uniră toți forțele, împinseră cu putere. Într-un final, reușiră să-l urnească. Toricel era cocoțat pe varză și își aștepta salvatorii. Era speriat, dar și bucuros că îi vede pe toți ai lui.

- Ce mă bucur să vă văd!

- Toricel, iarăși faci numai năzdrăvăni!, îl certă mama sa.

Cioco își întinse lăbuța, iar Toricel se prinse de ea. Reuși să-l tragă până în margine, apoi coborâră toți. Se îmbrățișară, mulțumiți că nu s-a întâmplat ceva rău. Toricel era ud learcă și înghețat.

Plecară apoi spre culcușurile lor. Tina și Cioco i-au condus pe șoricei în siguranță, apoi au ieșit rapid din bucătărie, făcându-se nevăzute. Și-au luat la revedere de la șoricei și s-au dus și ele la căsuța lor din terasa acoperită, printre flori și verdețuri.

Ajunși acasă, mama lui Toricel puse pe el o pătură să-l încălzească. Toricica și Toricuța aveau lacrimi în ochi, spunând în cor:

- Să nu mai faci asemenea boacâne, Toricel! Ne-ai speriat foarte tare! Ne bucurăm că ești bine!

Îl îmbrățișară, trăgându-l de mustăți.

Părinții îi ținură din nou o lecție, spunându-i că nu e bine cum a procedat. S-a expus unui pericol ce putea fi evitat dacă nu era așa de curios să exploreze locuri neștiute.

Toricel a promis, cu lacrimi în ochi, încă o dată, că va fi mai atent, spunându-le că-i pare rău că i-a speriat. Părinții l-au mângâiat și l-au înfălițat bine, ca să nu răcească. I-au pregătit un ceai de codițe de cireșe și i l-au dat să-l bea fierbinte.

Dar noi deja îl știm pe Toricel, șoricelul curios, căruia îi place să-și bage năsucul și mustățile pe unde nu trebuie. Din fericire, e un norocos, de fiecare dată ieșind victorios din bucluc.

Chiț-Chiț privea și el smerit spre părinții lui, promițând, la rândul său, că va încerca să fie mai cuminte. Se apropie apoi de Toricel, mângâindu-i blănița încă udă și sărată, și-i spuse:

- Saramură ești acum! Bălăceală ți-a trebuit, acum când vine iarna... Nu ai mai avut răbdare până la vară!

- Învățăm noi să înotăm, nu-i așa Chiț-Chiț? O s-o rugăm pe Cioco să ne arate!

- Da! Acum, hai, odihnește-te! Merg și eu acasă. Sunt frânt! Mi-ai dat niște emoții...

Se liniștiră toți după o asemenea întâmplare. Erau extenuați. Bucuroși, își aranjau proviziile de frunze de varză în cămara culcușurilor lor. Nu se mai gândeau acum la nimic altceva, erau fericiți că erau împreună și în siguranță.

Morala: *Și în momente mai dificile e bine să rămânem uniți. Numai așa ne vom putea păstra optimismul.*

Episodul 4

Distracție de sărbători

Iată că sărbătorile de iarnă se apropie cu pași repezi. Mai sunt câteva zile până la Crăciun. Toată lumea e veselă și cuprinsă de spiritul distracției, specific acestei minunate perioade din an.

Peisajul este mirific. De aproape o săptămână ninge cu fulgi mari cât ouăle de prepeliță, iar zăpada s-a așternut ca o plapumă strălucitoare peste întreaga pădure. Clădirea pensiunii pare sculptată în această vale. E înconjurată de mii de luminițe colorate, iar în grădina din fața acesteia va fi ornat un brad uriaș, plantat acolo cu zeci de ani în urmă. În jurul lui vor fi aduși și alți brăduți, în ghivece. Și aceștia își așteaptă cumiți rândul să fie împodobiți. Administratorii pensiunii le lasă această bucurie oaspeților care se vor caza aici pe perioada sărbătorilor. Copiii sunt cei mai încântați, dar nici părinții lor nu se lasă mai prejos. Distracția și voia bună sunt aici la ele acasă. Și în salonul pensiunii va fi decorat un brad imens, sub acesta fiind așezate o mulțime de cadouri pentru fiecare

invitat de aici. În dimineața de Crăciun toate aceste cadouri vor ajunge la destinatarii lor, încântați peste măsură. Se simțeau ca acasă aici, tocmai de aceea mulți dintre ei reveneau în fiecare an.

În culcușurile șoriceilor e mare agitație. Și aici se fac pregătiri intense pentru sărbători. Fiecare participă la curățenie și la amenajarea locului unde își vor instala brăduțul de Crăciun. Trebuie spus faptul că acesta va fi realizat din câteva crenguțe de brad pe care șoriceii le vor aduna din curtea exterioară a pensiunii. Așa-i că ați ghicit? O nouă aventură îi așteaptă pe șoriceii în grădină: să adune crenguțe de brad. Dar să mai povestim puțin...

Tăticii se pricep cel mai bine să le dea forma unui brăduț. Dar și copiii-șoriceii le vor da o mână de ajutor. Locul în care îl vor pune se află între cele două culcușuri ale celor două familii de șoriceii, iar în seara de ajun se vor aduna toți aici în jurul mesei, vor chițâi niște colinde, vor dansa și se vor juca, în așteptarea lui Moș Crăciun.

În fiecare an, de sărbători, unchiul lui Toricel, al Toricicăi și al Toricutei, vărul lui Toric, Domnul Brânzoi, vine de la oraș, acolo locuind de când a hotărât să plece, urcat în automobilul unui oaspete al pensiunii, acum câțiva ani buni. Își făcuse culcușul în casa

acestui și avea un trai liniștit. I se spune așa, pentru că în fiecare an vine de sărbători în vizită la ei, deghizat în Moș Crăciun și cu un sac măricel plin cu tot soiul de brânzeturi și multe feluri de cașcaval delicios, împărțind tuturor aceste bunătăți. Era fericit că poate fi alături de cei dragi în aceste momente de bucurie ale binecuvântatelor sărbători. Și în acest an, ca de altfel, în toți anii de când plecase Domnul Brânzoi de aici, oaspetele venea cu drag la pensiune, fiind deja de-al casei. Și de data aceasta, Domnul Brânzoi a reușit să se strecoare în automobil, astfel putând să ajungă la rudele sale. Era întotdeauna primit cu lăbuțele deschise de cele două familii de șoricei și se distrau de minune împreună. Îi plăcea să stea la ei până după Anul Nou. Învățase deja programul gazdei sale, fiind mereu cu ochii în patru când acesta se pregătea să plece în oraș, spre locuința sa.

Cum am spus, e mare agitație peste tot. Zilele trecură repede, iar acum e deja ajunul. Familiile șoriceilor se hotărâseră să meargă după crenguțe de brad. Mămicile rămâneau acasă pentru a pregăti bucate gustoase. Când se vor întoarce din expediția lor, și ceilalți vor ajuta la pregătirea mesei. Le plăcea să facă totul împreună, se simțeau extraordinar știind că fiecare poate fi de ajutor, cât de mic.

- Copii, haideți, pregătiți-vă! Vom ieși în grădină să adunăm crenguțe de brad! Să vă îmbrăcați bine!, le spuseră tăticii copiilor-șoricei.

- Imediat suntem gata!, ziseră în cor șoriceii.

De obicei, Toricica și Toricuța nu prea ieșeau când era frig. Erau mai mititele. Dar, de data aceasta, părinții conveniră să le lase și pe ele, mai ales că nu au mai văzut atât de multă zăpadă. Se știe, zăpada e bucuria oricărui copil, nu-i așa?

Așadar, se înfodoliră bine, își îmbrăcară paltonașele, căciulițele, fularele și mănușile croșetate și se pregătiră de aventură. Din nou trebuia să aibă mare grijă pe unde merg. Trebuia străbătută toată bucătăria, unde iarăși e mare agitație, toată curtea din spate și, pe lângă clădire, să ajungă până în grădina din fața pensiunii. Acolo știu sigur că vor găsi crenguțele mult visate.

Ieșiră din culcușurile lor, apropiindu-se de ușa cămării. Împinseră cu toată puterea lor șoricească ușa aceasta și ajunseră în bucătărie. Stătură puțin pe loc să observe pe unde au de lucru bucătarii și așteptară momentul prielnic pentru a se strecura până la ușa ce dădea în curtea din spate.

- Acum! Repede! În șir indian să mergem spre ușă!, zise Chițoi.

Zis și făcut. Ajunseră lângă tocul ușii. Nu au avut de așteptat prea mult că ușa se și deschise. Țâșniră toți cinci afară, pe trepte. Se uitară în stânga și în dreapta să nu mai aterizeze iarăși în vreun ghiveci cu flori ca acum ceva timp. Nu mai erau acolo ghivecele, venise frigul, iar florile au fost duse în terasa acoperită a pensiunii, unde era călduț și bine.

Se adunară toți pe colțul unei trepte și se uitau în ce parte să sară. Aici era bine, zăpada era bătătorită deja. Se gândeau că le va fi mai greu pe lângă clădire, acolo zăpada era încă neatinsă. Lui Toricel îi veni o idee:

- Să ne chemăm prietenii, ne vor ajuta ei să ajungem până în grădină. Vor merge înaintea noastră și vor bătători zăpada, iar noi, pe urmele lăsate de ei. Ce ziceți?

- Bravo, Toricel! O idee excelentă!, spuse mândru tatăl său.

- Numai că nu se văd prin apropiere, zise Chiț-Chiț, căutându-i cu privirea pe Sam, câinele ciobănesc, și pe cele două pisici.

- Poate că stau la căldură, pe undeva. E destul de frig afară!, afirmă Chițoi.

- Când e atâta zăpadă, să nu iasă ei să se joace? Mira-m-aș, spuse Toricel. Știu că le place enorm zăpada și să facă tumbe prin ea.

- Nu avem încotro, trebuie să ne croim drum singuri, zise Chițoi. Trebuie să sărim, dar repede. Poate ieși cineva și ne va vedea!

Se prinseră toți cinci de lăbuțe și săriră. O luară apoi în stânga, pe după scări, ca să ajungă lângă perete. Stratul de zăpadă era așa de mare, că lor li se părea a fi munți. Încercară din răputeri să-l străbată, iar când ajunseră, în sfârșit, lângă perete erau sleiți de puteri. Stătură puțin să-și tragă sufletul, când, la un moment dat, apăru Sam. Făcea tumbe prin zăpadă, alerga de colo-colo, scufundându-și botul în neaua pufoasă. În urma lui, erau Cioco și Tina, bucuroase din cale-afară, tăvălindu-se în zăpada încă neatinsă de niciun pas.

- Ce bine că ați apărut! Chiar ne gândeam pe unde sunteți. Am avea nevoie de ajutorul vostru!, spuseră în cor șoriceii.

- Ne bucurăm de zăpadă! Ne place mult să ne jucăm în ea! Ne curățăm și blănițele, zise tacticos Cioco.

- Și mie îmi place tare mult zăpada, spuse Tina, scuturându-și codița.

- Cu ce să vă ajutăm?, întrebă curios Sam.

- Uite, am vrea să ajungem în grădină, să adunăm câteva crenguțe de brad, apoi să le ducem în culcușul nostru pentru a le împodobi, zise tatăl lui Toricel.

- Dar, ca să ajungem până acolo, trebuie să ne croim drum prin zăpadă și noi, fiind mici, aceasta ne depășește în înălțime și nu prea reușim, afirmă Chițoi.

- Abia am ajuns până aici, îngăimă Chiț-Chiț, obosit.

- Și nu am mers nici măcar jumătate de metru, spuse Toricel.

- E tare, tare greu prin zăpadă, chiar dacă ne place la nebunie iarna, șopti Toricuța.

- Da, și mie îmi place să mă joc în zăpadă!, zise Toricica.

Sam o luă apoi pe lângă casă, prin zăpada înaltă, apoi Cioco, înaintea șoriceilor, ei după aceasta, fiecare ținându-se de codița celui din fața sa, iar în urmă rămase Tina. Acum șoriceilor nu li se mai părea atât de obositor drumul.

Ajunseră, în sfârșit, în grădină. Pe o cărare, deja bătătorită de pașii mici ai copiilor ce împodobeau de zor brăduții din ghivece, în jurul bradului falnic din mijlocul grădinii, ornat cu mii de stelute și ghirlande strălucitoare, își făcură apariția și șoriceii, împreună cu prietenii lor. Priveau uimiți în jur. Era atâta frumusețe,

atâta veselie și fericire, încât rămaseră așa, cu boticurile căscate, câteva momente bune. Toric îl înghionti pe Chițoi.

- Să nu uităm pentru ce am venit aici, îi spuse.

- Da, să nu uităm. E atât de frumos aici!, zise Chițoi.

- Ce ziceți de o bulgăreală?, le propuse Toricel.

- Ne jucăm puțin, apoi ne vedem de treabă, spuse Chiț-Chiț bucuros.

Voioșia se citea în ochii fiecăruia. Sam împinse cu botul un bulgăr de zăpadă, pisicile săreau ici și colo, iar șoriceii prindeau în lăbuțele lor fulgi albi și strălucitori, ca niște îngeruși de cristal. Erau încântați!

După câteva minute bune de joacă, se hotărâră să adune câteva crenguțe de brad. Dar ia-le de unde nu-s... Pe jos, prin jurul bradului nu era niciuna. Ce se gândiră apoi? S-au dus lângă un brăduț din ghiveci, deja ornat, să vadă pe acolo. Noroc că oamenii care fuseseră mai devreme în jurul lui s-au pus și ei pe joacă, aruncând cu bulgări unii în alții, făcând o larmă de nedescris. Râdeau și erau veseli.

Nici aici nu au avut noroc. Toate crenguțele erau bine-mersi în brad, decorate cu tot felul de figurine. Ce-i veni în minte atunci lui Sam? Se uită în jur ca nu care cumva să fie văzut, se cățără pe ghiveci și cu dinții

lui puternici reuși să rupă una dintre crengi. Trase cu putere, mai-mai să dărâme brăduțul. Cioco și Tina fugiră repede în partea opusă și țineau cu lăbuțele de ghiveci, ca să nu se răstoarne. Șoriceii priveau la ei încremeniți. În mintea lor, parcă și vedeau bradul întins în zăpadă. Dar bine că nu s-a întâmplat așa!

Victorios, Sam ținea crenguța de brad în bot. Era destul de măricică.

- Bravo, Sam! Bravo, Tina! Bravo, Cioco!, strigară toți șoriceii deodată.

- Să mergem acum!, îi îndemnă Cioco. Rupeți voi celelalte crenguțe când ajungeți în culcuș.

- Sigur! Apoi le vom aranja și orna, spuse tatăl lui Toricel.

- Abia așteptăm!, ziseră copiii-șoriceii, sărind într-un picior de bucurie.

- Mulțumim mult pentru ajutor!, zise Chițoi.

- Da! Mulțumim, mulțumim!, repetară toți.

- Acum trebuie să ne întoarcem pe unde am venit, spuse Toric.

- Mergem așa cum am venit! Eu duc creanga în bot până la ușa din spate, apoi vă vor ajuta pisicile. Eu chiar că nu am voie deloc în bucătărie, îngăimă Sam, bosumflându-se puțin.

- Tu ești prea mare și nu ai cum să treci neobservat pe acolo, spuse Tina.

- Lasă, nu te supăra, ai văzut că îți aducem și ție bunătăți, când se poate, bineînțeles, îi șopti Cioco, făcându-i semn cu ochiul.

Tocmai când se pregăteau să se întoarcă pe drumul pe care au și venit, în apropiere, auziră zăpada scârțâind. Dintr-un morman ieși Domnul Brânzoi, scuturându-și mustățile înghețate, trăgând după el o valijoară și ditamai sacul cu bunătăți. Venise în obișnuita vizită de sărbători și tocmai ce coborâse din automobilul gazdei sale care ajunsese împreună cu familia să petreacă sărbătorile la pensiune. Abia răzbise prin zăpadă, îi auzi de departe și ajunse într-un suflet la ei. La vederea lui, toți se bucurau nespus de mult.

- Bine ai venit la noi, unchiule!, săriră în sus de bucurie copiii-șoricei.

Nici nu mai așteptară ca acesta să zică ceva că îi și săriră toți în brațe. Unchiul, Domnul Brânzoi, cum îi plăcea să i se spună, că doar era acum de la oraș, lăsă din lăbuțe bagajele și îi îmbrățișă cu drag.

Au pornit apoi în șir spre ușa din spate care dă în bucătărie. Ajunseră până la trepte, iar acolo, Cioco și Tina s-au oferit să-i conducă până la culcușul lor din cămară. Așteptară ca ușa să se deschidă și se furișară

înăuntru. Aici era cald și bine și mirosul mâncărilor era îmbătător. Cioco ținea în botic creanga de brad. Tina dădu un ocol bucătăriei, fiind deja binecunoscută curiozitatea ce-o caracteriza, pentru a vedea dacă găsește ceva de ronțait pe acolo. Norocoasă cum e, ceva-ceva tot a găsit, urmând ca, după ce îi va conduce pe șoricei, să o cheme și pe Cioco la ronțăială. Și, bineînțeles, să-i ducă și lui Sam ceva. După atâta joacă prin zăpadă erau cu toții lihniți de foame.

Ajunseră și șoriceii la culcușurile lor, mămicile așteptându-i cu lapte cald și covrigei de casă. Îl poftiră pe Domnul Brânzoi în camera sa. Aceasta era mereu aranjată pentru când venea la ei. Unchiului îi plăcea să vină aici. Se simțea ca acasă și era fericit să petreacă sărbătorile aici. Destul era singur când mergea la el acasă, la oraș. Dar nu-i displăcea lucrul acesta. Și-l umplea cu tot felul de activități interesante. De pildă, îi plăcea să construiască jucării și obiecte decorative din tot felul de bețișoare pentru nepoții și cunoscuții săi, pe care le dăruia cu diverse ocazii. Și acum, în sacul cu bunătăți, dar și în valijoară, pe lângă costumul de Moș Crăciun, pe care îl va îmbrăca spre seară, avea multe lucruri construite de el. Ba, mai mult decât atât, îi plăcea să și picteze sau să deseneze. Avea o colecție impresionantă de tablouri făcute de lăbuțele lui. Și aici,

în camera pregătită pentru el, avea într-un dulăpior toate pensulele, acuarelele și pânzele sale. De fiecare dată când îi vizita, picta și desena, învățându-și și nepoții. Lui Toricel îi plăcea tare mult pictura și petrecea multe ore cu unchiul său, aflând de la acesta multe lucruri fascinante. Domnul Brânzoi era un șoricel tare isteț, citea mult și împărtășea celor care îl ascultau tot felul de minunății aflate din cărțile bibliotecii impresionante din locuința gazdei sale de la oraș. Citise tot felul de povești, cu zmei și zâne, cu balauri și dragoni, dar și cărți de știință, istorie, mitologie sau geografie. Era un erudit, ce mai?... Nepoții săi îl ascultau cu interes, erau fascinați, le povestea câte-n lună și-n stele.

Revenind, cum spuneam, și șoriceii erau lihniți. Le chiorăiau mațele de foame. Se dezbrăcară de paltoane, se spălară pe lăbuțe și se așezară cu toții la masă. S-au înfruptat bine, apoi urmând să pregătească bradul pentru a-l decora.

Se înserase deja bine. Toate becuțele colorate încântau privirile oaspeților de la pensiune. Se așezaseră toți în jurul unor mese mari din salon și cântau colinde.

Șoriceii fuseseră tare harnici. Mămicile și copiii-șoriceii pregăteau masa, iar tăticii aranjau brăduțul.

După ce crenguțele au fost puse în suportul făcut din coji de nuci, sub forma unui brăduț, șoriceii, cu mic, cu mare, s-au pregătit să-l orneze cu tot felul de globulețe de brânză și beteală de cașcaval. Numai Domnul Brânzoi se retrase puțin în camera lui pentru a se odihni după drumul lung ce-l făcuse. Motivul absenței sale de la începutul cinei era acela de a putea să-și pună costumul lui de Moș Crăciun și să-și pregătească sacul plin de cadouri. Pe fiecare îl aștepta o mică surpriză.

Era deja ora cinei. Se adunară toți în jurul mesei încărcate cu tot soiul de preparate, de la covrigei, la rulade cu brânză, la tăiței de cașcaval, la nuci și măslina și, bineînțeles, un căpăcel de lapte cald. Copiii-șoriceii începură să chițăie colinde, așezându-se veseli lângă brăduț.

La un moment dat, Domnul Brânzoi, deghizat într-un costum roșu ca focul, cu barbă albă, părul nins și niște ochelari mici își făcu apariția de după ușa bucătăriei familiei Șoricuț.

- Ho-ho-ho! Dragii moșului, dragi! Bună seara, dragii mei!

- Bună seara, dragă Moș Crăciun! Bine ai venit la noi!, spuseră toți șoriceii într-un glas.

- Bine v-am găsit din nou!, spuse cu o voce puțin răgușită Domnul Brânzoi, pe după barba albă deasă,

aranjată și pieptănată meticulos. Ia, spuneți, ați fost cumiți?

- Sigur!, strigară copiii-șoricei, sărind în sus de bucurie.

- Hai, să auzim niște colinde! Lui Moș Crăciun îi plac tare mult!

Toți începură să cânte, voioși din cale-afară, adunându-se de-o parte și de alta a Moșului. Acesta își pregăti sacul cu bunătați, scoțând pentru fiecare șoricel câte-o surpriză. Toate cele aduse erau împachetate frumos în staniol și legate cu sforicică roșie și verde. Primi fiecare câte un pachetel. Fericirea se citea pe chipurile tuturor. Își desfăcu fiecare cadoul primit. Îl invită apoi pe Moș Crăciun să bea un căpăcel de lapte cald și să ronțăie o bucățică de chec.

Toricel era nerăbdător să vadă ce i-a adus Moș Crăciun. Primise o carte cu povești și un tablou micuț, reprezentând un minunat peisaj de iarnă. Toricica și Toricuța primiră fiecare câte o căsuță construită din bețișoare, pentru păpușile lor. Chiț-Chiț primi o mașinuță din bețe de chibrituri, dar și o carte, tot cu povești, iar părinții primiră obiecte decorative pentru culcușurile lor. Moș Crăciun se bucură tare când toți îl îmbrățișară, apoi le spuse că va trebui să meargă și pe la alți șoricei care îl așteptau cumiți. De fapt, era

pretextul pentru a se retrage în cămăruța lui pentru a se schimba în hăinuțele sale obișnuite, redevinând Domnul Brânzoi.

După ceva timp, Domnul Brânzoi apăru la masă, făcând pe somnorosul. Părea că acum s-ar fi trezit. Moșul îi lăsase și lui un cadou. Se gândise la asta, pentru a nu fi deconspirat. Își desfăcu pachetulul, iar înăuntru găsi un set de pensule pentru pictură. Se bucură nespus.

Începu apoi petrecerea. În seara de Ajun, șoriceilor le plăcea să se joace tot felul de jocuri. Copiii-șoricei se jucau cu darurile primite, sub brăduț, iar părinții jucau scrabble.

Ce-i veni atunci în minte năzdrăvanului Toricel? Voia să dea o fugă până în salonul pensiunii, să vadă bradul împodobit cu globuri argintii și mii de luminițe. Nu mai voia să facă o năzbâtie, dar curiozitatea nu-i dădea pace. Îi spuse și lui Chiț-Chiț ce-i trecu prin minte, iar acesta îi răspunse:

- Mergem, însă doar cu o condiție!
- Care?, întrebă curios Toricel.
- Să cerem voie părinților. Nu aș vrea să-și facă griji și-n seara asta pentru noi și să ne caute disperați prin toată pensiunea. Ar fi bine să știe unde avem de gând să mergem, zise Chiț-Chiț.

- De acord! Nici eu nu vreau să-i necăjim, spuse hotărât Toricel.

Așteptară momentul potrivit, apoi merseră la părinți spunându-le ce și-au propus și cerându-le voie să-i lase să admire uriașul brad din salon. După multe rugăminți și insistențe, părinții se lăsară înduplecați. Domnul Brânzoi spuse că o să-i însoțească. Îi va supraveghea îndeaproape și nu vor sta mult. Având încredere că totul va fi bine, hotărâră să le dea voie și gemenelor să meargă cu ei, să vadă și ele minunăția.

Salonul nu era foarte departe. Trebuia străbătută toată bucătăria, până la ușile glisante ce dădeau în salon. Bradul era, însă, destul de departe de uși, în partea cu terasa închisă, acolo unde își aveau culcușul Cioco și Tina. Era acum cu ele, în seara de Ajun, și Sam, înfruptându-se toți cu bunătați primite de la bucătari. Era, totuși, într-un loc ferit, mesele oaspeților aflându-se la câțiva metri depărtare. Așa că șoriceii îl puteau privi în voie.

Ieșiră tiptil din ascunzișurile lor, trecură alergând prin bucătărie și ajunseră lângă uși. Pe sub acestea se puteau strecura nestingheriți, că nu aveau prag, pentru a nu se împiedica cei care duceau bunătațile la mese.

Ajunseră în salon, luminițele din brad pâlpâiau și desenau pe pereți curcubeie. Priveau uimiți ce frumos era totul. Sub brad erau multe cadouri. O mașinuță colorată îi atrase atenția lui Toricel. Voia să o vadă mai de aproape. Se apropiară toți încet de brad. Era o mașinuță decapotabilă, superbă, și mai avea și volan și butoane. Ce mai? Ca una adevărată. Lângă ea era și telecomanda care o ghida. Și Domnul Brânzoi era încântat de priveliște. Nu mai văzuse o asemenea mașinuță și, deodată, în minte, îi încolțise ideea de a o încerca. Acum ne dăm seama pe cine seamănă mai mult Toricel... Și unchiul său e un năzdrăvan și îi place aventura.

- Ce ziceți, dragi șoricei, vreți să o încercăm?

- Da! Da! Da!, spuseră bucuroși aceștia.

Nici nu se mai gândeau că ar putea să fie văzuți de meseni, gândul lor era numai la plimbarea cu mașinuța. Norocul lor era că invitații erau preocupați, uitându-se la un spectacol de colinde organizat de administratorii pensiunii. Erau absorbiți de cântece și voie bună. Încă nu dădeau atenție bradului și cadourilor.

Așa că, cei cinci șoricei năzdrăvani s-au urcat în mașinuță. Domnul Brânzoi învârtea de volan și apăsa pe butoane, dar în zadar. Mașinuța nu se lăsa urnită.

- Of! Mașinuța asta cred că e numai de decor, spuse el puțin întristat.

Dar, tocmai în acel moment, Sam, văzându-i de după geam, reuși cumva să deschidă ușa ce dădea în terasă și intră și el în salon, lângă brad. Cioco și Tina îl urmară. Erau și ele curioase să vadă mașinuța. Dintr-o dată, mașinuța porni. Tina găsi telecomanda și începu să apese pe toate butoanele. Înainte, înapoi, la stânga, la dreapta, iarăși înainte aproape un metru, în cerc, în zig-zag, mașinuța se mișca neconținut. Șoriceii erau deja amețiți de atâta agitație. Încă nu și-au dat seama ce se întâmplă. Domnul Brânzoi apăsa mai cu sârg pe butoane, trăgea de volan, doar-doar se va opri mașinuța. Da' de unde să se întâmple așa!

După câteva minute, Tina găsi altceva interesant de făcut, lăsând butoanele telecomenzii. Găsi un glob în care i se reflecta chipul și, amuzată, se agăță cu lăbuțele de el. Cioco se jucase până acum cu beteala, iar Sam se învârti în jurul cadourilor de sub brad. Și lui i se părură acum interesante butoanele colorate ale telecomenzii și începu să apese cu laba pe toate deodată.

Șoriceii nici nu se dezmeticiră bine, că mașinuța începu iar să-i plimbe, de data aceasta și mai rapid.

Toricel își dădu seama că totul vine de la butoane și chițai spre Sam.

- Sam, oprește-te, te rog! Ne-ai amețit destul. Nu mai apăsa pe niciun buton!

- De ce?, întrebă curios acesta. E atât de amuzant! Ia uite, vă plimbați cu o decapotabilă! Ce naș da și eu să pot să fac asta!

- Dar e atât de amețitor! Ajunge!, strigă cu toate puterile Domnul Brânzoi.

- Bine, mă opresc!

Mașinuța se opri, într-un final, lângă o cutie mare. Șoriceii coborâră, ținându-se unul de altul. Tot salonul se învârtea cu ei, de parcă s-ar fi dat în carusel. Cioco se apropie de ei, făcând tumbe, pentru a le reveni zâmbetele. Se amuzară apoi copios toți, iar Tina și Sam și-au cerut scuze că i-au amețit atât de tare. Totuși, una peste alta, plimbarea cu mașinuța nu le-a displicut așa de mult, își spuseră ei.

Deja se simțea agitație prin tot salonul, așa că năzdrăvanii au propus să se retragă înainte să fie observați. Sam, Tina și Cioco merșeră pe terasă, șoriceii închizând bine ușa în urma lor, pentru a nu rămâne niciun semn că a fost cineva pe acolo, împingând-o cu toată puterea lor șoricească. Domnul Brânzoi, cu nepoții alături, porni spre bucătărie,

ajungând apoi în culcușurile lor din cămară. Părinții încă erau în jurul mesei și îi așteptau. Le povestiră acestora despre plimbarea cu mașinuța, descriindu-le cu lux de amănunte cum se întâmplase. S-au amuzat teribil.

După o zi așa de lungă și cu destule peripeții, se hotărâră să se retragă fiecare în pătuțul lui, să se odihnească, urându-și noapte bună. Și-au propus ca a doua zi, de Crăciun, să meargă toți afară, la săniuș și la zăpadă. Însă, acum, forțele trebuie reîmprospătate.

Morala: *Momentele fiecărei zile trebuie prețuite pentru a ne bucura din plin de viață!*

Episodul 5

Emoții de Crăciun

După o noapte odihnitoare, se trezirea voioși în dimineața de Crăciun. Era obiceiul ca în această dimineață să se adune din nou toți la masa de lângă brăduț, pentru a lua micul dejun. Își făcuseră înviorarea și toaleta, se schimbaseră de pijamale, își aranjaseră pătuțurile, apoi se întâlneau. Încă de cu seară aveau planul pregătit pentru această zi.

- Ura! Astăzi mergem la săniuș!, strigară entuziasmați copiii-șoricei.

- Ne vom distra de minune!, spuse Domnul Brânzoi.

Tuturor le place zăpada și, bineînțeles, distracția.

- E o zi minunată!, ziseră părinții.

Luară micul dejun, mâncară pe săturate fulgi de cașcaval caramelizat și băură câte un căpăcel cu lapte călduț. Fiecare ajută apoi la strânsul mesei, spălară vasele și făcuseră ordine. Și-au pregătit hăinuțele groase pentru zăpadă. Așteptau acum momentul prielnic să poată ieși din culcușurile lor.

Ca de obicei, era cam multă agitație prin bucătărie, dar și în cămară. Bucătarii pregăteau micul dejun pentru oaspeți. Erau ca furnicile.

Șoriceii se pitiseră printre lădițele cu fructe, legume și zarzavaturi, așteptând ca forfota de aici, din cămară, să se mai domolească.

Toricel și Domnul Brânzoi nimeriră lângă lădița cu morcovi. Cum le plăcea să ronțăie crudități, aceștia traseră cu lăbuțele unul dintre morcovi afară din lădiță. Se puseră pe ronțăială. Tatăl lui Toricel îi surprinse și le spuse, cu voce joasă:

- Eu știu că morcovii sunt surse de vitamine și că sunt buni de ronțăit, dar nu mai devreme ați dejunat? Iar v-a apucat foamea?

- Ne-a făcut cu ochiul morcovul acesta și nu i-am putut rezista, zise amuzat Domnul Brânzoi.

- Și noi vrem să-l ronțăim, spuseră într-un glas gemenele.

- Și eu vreau!, îngăimă Chiț-Chiț.

- Lăsați ronțăiala pentru mai târziu, acum parcă plecaserăm la zăpadă, nu-i așa?, întrebă, puțin iritată, Mica.

- La întoarcere ne vom duce fiecare câte un morcov în culcuș, îi împacă mama lui Chiț-Chiț.

- Bine... Bine... Să mergem!, zise Domnul Brânzoi.

Ajunseră în tocul ușii cămării. Se uitau prin bucătărie să vadă pe unde o puteau lua. Era acum o adevărată aventură să străbați bucătăria. Toată lumea se învârtea de colo-colo. Mai stătură câteva momente, pândind și când se va deschide ușa ce dă în curtea din spate.

- Acum!, spuse încrezător Chițoi.

De la ușa cămării, până la cea dinspre curte erau câțiva metri. Trebuia ocolit și pultul mare de nuc. Abili, cum sunt, șoriceii reușiră să se strecoare rapid printre toate cele care se găseau pe acolo, ajungând pe trepte. De cum au ajuns, au dat nas în nas cu prietenii lor. Câinele Sam îi salută primul, aruncând spre ei zăpadă, cu botul. Nici nu se scuturară bine, că Cioco și Tina aruncară și ele cu zăpadă. Aveau chef de joacă. Șoriceilor le plăcu mult. Săriră și ei de pe trepte și cu lăbuțele făcură bulgări mici de zăpadă pe care îi aruncară apoi înspre pisici.

- Haideți să facem omuleți de zăpadă!, spuse Toricel.

Merseră într-un loc mai retras al curții din spate, unde zăpada era mai mare, iar șoriceii au început să pregătească bulgării. Îi ajutau și prietenii lor. Aceștia

făceau cu boticurile și lăbuțele bulgări cu mult mai mari decât șoriceii. Este de înțeles. Fiecare face pe măsura lui, nu-i așa? După atâta joacă prin zăpadă, tatăl lui Toricel le spuse:

- Să ne mai odihnim puțin!

- Nu vreți să ne dăm pe zăpadă cu vreo conservă?, întrebă Domnul Brânzoi.

- Dar unde vom găsi noi conserva?, spuse nedumerită mama lui Chiț-Chiț.

- Mai devreme am golit una, ziseră pisicile. Am primit și noi micul dejun. Am lăsat-o lângă tomberon.

- Bine că voi primiți mai des conserve, îngăimă bosumflat Sam. Eu primesc destul de rar, mai mult cu hrană uscată mă tratează și parcă m-am săturat de bobitele acelea crănțănitoare.

- Ei, hai să nu ne stricăm buna dispoziție cu nimicuri, spuseră părinții șoriceilor. Să ne bucurăm acum de această zi excelentă și de zăpadă!

- Mă duc să aduc conserva, zise Cioco.

- Te așteptăm aici!

Cioco plecă repede s-o aducă. Dar ia conserva de unde nu-i... Sigur cineva a pus-o în tomberon, se gândi Cioco. Dar tomberonul era închis, iar ea nu îl putea deschide. Se urcă pe el, îi dă ocol, din nou sări pe el. Încercă să ridice capacul cu lăbuțele, dar nu reuși. Nu

voia să se lase încă păgubașă. Mai făcu vreo două încercări, însă tot în zadar. Își recunoscu neputința. Se întoarse apoi la prietenii săi, care o așteptau nerăbdători.

- Nu am găsit-o. Cred că au aruncat-o în tomberon, iar acesta e închis și nu pot să ridic capacul. Am nevoie de ajutorul vostru!, spuse spășită.

- Merg eu, Tina și Cioco, zise Sam. Voi ar trebui să ne așteptați aici. Ce ziceți?

- În regulă, să nu stați mult. Dacă nu reușiți, să nu vă mai chinuiți, ne vom distra altfel, zise Toric.

Plecară țopăind prin zăpadă. Șoriceii îi vedeau din depărtare că ajunseră la tomberon. Sam se urcă în două labe pe acesta și încerca să ridice capacul. Pisicile așteptau și ele să se cațere să poată lua conserva. Dar, sub greutatea câinelui, tomberonul cedă și se răsturnă. Se făcu un zgomot teribil în urma căzăturii. Tot ce era în el se împrăștiase pe zăpadă. Șoriceii, văzând toată scena, rămaseră înmărmuriți. Pisicile au luat-o la goană, să se ascundă, sperându-se și ele foarte tare. Sam înșfăcă în bot conserva și începu să alerge spre șoriceii. Tocmai în momentul acela se deschise ușa de la bucătărie, unul dintre oameni văzând tomberonul culcat la pământ și pe Sam alergând. Spuse ceva, se vedea pe chipul lui supărarea, apoi începu să strângă de

pe jos, punând înapoi în tomberon totul și mutându-i locul mai înspre perete.

Sam ajunsese triumfător la șoricei ținând în bot conserva. O puse pe zăpadă, lingându-se tacticos.

- Dar chiar e delicioasă mâncarea pisicilor. Cred că am să-mi schimb meniul, spuse zâmbind.

- Și noi?, se grăbiră pisicile să întrebe, apărând de îndată lângă el. Noi ce vom mai mânca? Nu ne place mâncarea ta uscată, doar am gustat-o când nu ai fost atent.

- A, da? Bine că mi-ați spus, că n-am știut. Voi ține cont!, zise hotărât Sam.

- Văd că azi aveți chef de cârcoteli, afirmă Toricel. Eu zic să ne jucăm.

Sam le înghionti cu laba pe cele două pisici și aruncă în ele cu zăpadă. Cioco și Tina nu se lăsară mai prejos. Au început o bulgăreală pe cinste. Copiii-șoricei se urcară în conservă, iar părinții începură să o împingă pe zăpada lucioasă. Apoi au făcut schimb. Se distrau de minune.

Ajunseră până în grădina din fața pensiunii, unde era mare larmă. Și oaspeții au ieșit la zăpadă, de la mic, la mare, mai ales că era o zi senină și frumoasă de iarnă, strălucea totul în jur, ca o mantie imensă. Totuși, era

frig, soarele era cu dinți, dar dacă te îmbrăcai bine și făceai mișcare, nu aveai cum să nu te încălzești.

- Ia uitați-vă ce de luminițe se văd în depărtare! Oare ce-o fi acolo?, întrebă Tina curioasă.

- Să mergem să vedem!, spuse Sam.

- Mergem toți!, adăugară șoriceii.

Șoriceii se înghesuiră toți în conservă, pisicile împingând-o prin zăpadă până la locul cu pricina. Sam o luă înainte ca să testeze terenul. Zăpada era bătătorită aproape peste tot în jurul pensiunii, așa că nu le-a fost foarte greu să ajungă.

- Ce minunăție!, spuseră uimiți copiii-șoriceii. N-am mai văzut până acum așa ceva!

La capătul grădinii, aproape de pădure, administratorii pensiunii amenajaseră un patinoar. Pregătirile începuseră încă din toamnă și nu duraseră mult, iar acum toți oaspeții se puteau bucura de o asemenea minunăție. Era plin patinoarul. Pe margine erau atârinate de gardul care-l delimita multe becuțe. Toată lumea parcă dansa. Se învârteau în toate părțile, făcând giumbușlucuri pe gheață.

De la margine, toți priveau uluiți. Voiau și ei să meargă pe ghețuș, dar nu îndrăzneau încă. Dădură un ocol întregului patinoar în speranța că vor găsi un loc mai liber. Primul care își făcu curaj era Sam. De cum

păși cu labele pe gheață, se și întinse cât era de lung. Nu se lăsă cu una, cu două, găsimdu-și într-un final echilibrul. Îl urmară pisicile, pășind grațios ca și cum ar fi valsat. Îndrăzniră și șoriciei să pășească pe gheața lucitoare ca o oglindă. Și începu distrația.

Stăteau încă pe marginea patinoarului, unde nu erau atât de mulți oameni. Se învârteau încoace și încolo, făcând rotocoale pe gheață. La un moment dat, se apropie de șoriciei, destul de amenințător, o pereche de ghetuțe argintii. Cu talpa ascuțită era cât pe ce să-i reteze bietului Chiț-Chiț codița. Norocul a fost că Cioco a observat din timp mișcarea și l-a împins cât-colo. Năucit, Chiț-Chiț răsuflă ușurat.

- Uf! Am scăpat ca prin urechile acului și am codița întregă!

- Trebuie să fim foarte atenți, e cam periculos aici, spuse Toric.

- Am o idee!, zise Toricel încântat. Să ne cățărăm în spinarea lui Sam și a pisicilor și să ne plimbe ei. Ce spuneți?

- De acord!, strigară toți în cor.

- Vă spun drept, am cam obosit, se plânse Toricica.

- Și eu, continuă Toricuța.

- Haideți, urcați-vă pe noi!, spuseră pisicile.

- Eu îi iau în spate pe copiii-șoricei și pe Domnul Brânzoi!, zise Sam. Să vedeți ce le va plăcea plimbarea!

Se grupară așa cum au stabilit, părinții lui Toricel se urcară în spinarea Tinei, iar cei ai lui Chiț-Chiț în cea a lui Cioco și se țineau bine. Așteptau acum momentul să poată intra și ei în cercul oamenilor de pe gheață. La vederea câinelui și a pisicilor, aceștia se minunară foarte tare. Șoriceii se ascunseră în blănille dese ale prietenilor lor, așa că nu se zăreau. Astfel, se puteau bucura de patinaj, fără să fie observați.

Deodată se apropiară de cei trei blănoși un grup de copii voioși. Voiau să îi atingă, numai că, abili cum erau din fire, reușeau de fiecare dată să se îndepărteze la timp. Așa era și mai plăcută distracția.

Toricica și Toricuța se țineau bine cu lăbuțele de urechile lui Sam. Le plăcea așa de mult plimbarea. Se înțelegeau atât de bine cu acesta. Era prietenul lor cel mai bun. De multe ori le plimbase așa, chiar și când erau mai mititele. Acum erau așa de entuziasmate. Le fâlfâiau mustăcioarele de bucurie și au început să cânte. Domnul Brânzoi se ținea cu toate puterile de blana din spatele gâtului gros al lui Sam. Îi era puțin teamă să nu se desprindă. Nu avea experiența unor astfel de plimbări ca și nepoții lui, însă i se citea pe chip

încântarea. Numai Chiț-Chiț și Toricel circulau în voie pe spinarea câinelui. Erau și ei obișnuiți să fie cărați în spinare. Când era vreme bună așa cutreierau pădurile din împrejurimile pensiunii.

Cum spuneam, mergeau de colo-colo prin blana mătăsoasă a lui Sam. Deodată, acesta le spuse:

- Mai stați și voi locului, mă gădilați!

- Hi! Hi!, se hliziră ei.

Și Domnul Brânzoi le spuse să se astâmpere, gândindu-se că dacă vor mai continua, involuntar, Sam va începe să se scuture din toate încheieturile și îi va azvârli cât-colo, sub lamele ascuțite ale patinelor neobosite de pe gheață.

Toricel și Chiț-Chiț se conformară, găsindu-și un loc confortabil. Plimbarea pe gheață continuă și voia bună era în toi.

După câțva timp, Toricel se ridică în două lăbuțe, observând ceva strălucitor în fața sa. Curiozitatea iarăși nu-i dădea pace și voia să vadă ce era. În partea laterală a lui Sam patina o fetiță ce avea pe spate un rucsăcel auriu. Din greșală îi rămăsese deschis. Deodată, țup! Toricel o zbughise de pe spinarea câinelui. Nimeri exact în deschizătura rucsacului. Ce întuneric era aici! Toricel se împiedică în tot felul de lucruri. Nu reușea să dibuiască din prima ce erau toate acestea. Se

împotmoli într-un cablu. De fapt, erau căștile de la telefonul fetiței. De zor încercă să se elibereze. Câteva secunde se lăsă păgubaș. Îl cuprinse puțin teama. Trebuia să găsească o soluție să iasă cumva. Încercă să se cațere în interiorul rucsacului, spre dâra de lumină care pătrundea firav. Reuși să-și scoată boticul afară și-i făcea semne disperat lui Chiț-Chiț care, de pe spinarea câinelui îl căuta cu privirea. Îi observase mai devreme mișcarea, dar nu văzuse clar unde aterizase.

- Chiț-Chiț! Sunt aici! Ajutor!, strigă Toricel.

Prietenul său se uită în toate părțile, însă nu-l vedea pe năzdrăvan. Toricel își mai încercă norocul o dată, acum cu succes. Chiț-Chiț îl văzuse.

Exact în acel moment, Toricel simți o bușitură. Căzu din nou, iar de data aceasta se încâlci și mai tare în fire. Nimeri cu boticul într-un pachet desfăcut cu șervețele parfumate și îl apucă strănutul. Afară, de spatele fetiței se apropie mama acesteia care, observând că rucsacul e desfăcut, o prinse în brațe și închise fermoarul. De aici provenea bușitura.

Chiț-Chiț îi spuse lui Sam să se oprească și să se retragă de pe patinoar, fiindcă Toricel dispăruse. La auzul acestei vești, și Sam, și pisicile ieșiră în afara patinoarului, din spinările acestora sărind rapid și șoriceii.

- Cum a dispărut???, întreabă îngrijorată peste măsură mama lui Toricel.

- Unde a dispărut?, continuă tatăl Toric.

- Imposibil, doar era aproape de mine, zise mâhnit Domnul Brânzoi.

- L-am văzut mai devreme. E în rucsacul unei fetițe de pe patinoar, spuse Chiț-Chiț cu lacrimi în ochi.

- Unde???, întrebară speriați ceilalți.

- Unde e fetița?, reluă Sam, căutând cu privirea ageră peste tot. Cum arată? Ce fel de rucsac?

Întrebările nu mai conteneau. Chiț-Chiț le dădu toate detaliile. Noroc că îl văzuse. Sam porni din nou spre patinoar, căutând rucsacul auriu. Observă că fetița se îndepărtează tot mai mult. Alergă spre ea, dar se gândea că nu vrea să o sperie, altfel va avea și el de suferit. Cei de la pensiune nu îl vor mai lăsa liber apoi prin curte dacă gestul său ar putea fi considerat ca un atac. Iar legat nu ar vrea să stea. O urmări cu privirea și o văzu împreună cu părinții săi. Se îndepărtau toți trei de patinoar. Probabil că se pregăteau să meargă să ia prânzul. Trecuse destul timp de când erau aici.

Sam se întoarse repede la prietenii săi să le spună să o urmărească și să aibă grijă să nu piardă din ochi rucsacul auriu. Șoriceii erau de-a dreptul înspăimântați, dar încercau să-și păstreze optimismul. Se încurajau

reciproc, spunându-și că totul va fi bine, că Toricel e un șoricel descurcăreț, mai ales că le vedeau pe gemene că au început să plângă după fratele lor. Și pisicile își oferiră ajutorul. Numai Sam de-acum nu mai poate face nimic. El nu se poate strecura în interiorul clădirii. Dar pisicile pot. Așa că, își adunară forțele, chiar dacă plimbarea pe gheață îi sleise de puteri, și porniră în urmărirea rucsacului.

Bietul Toricel, în întunecimea rucsacului și tot strănutând, de mama focului, se zgâlțâia din ce în ce mai tare, într-o parte și-n alta, după cum făcea fetița pașii. Oare ce era în mintea lui acum? Se gândea: „Așa-mi trebuie, dacă sunt neastâmpărat! Nu cred că voi mai fi ușor iertat după o asemenea năzdrăvănie. Sper să reușesc cât mai repede să scap de aici. Vreau acasă! Vreau la ai mei!!!” Iată că asemenea gânduri nu-i dădeau pace. Trebuia să găsească o soluție și asta cât mai rapid.

Cioco, Tina și șoriceii ajunseră în pensiune, pe ușa din față, pe unde intră oaspeții, reușind să ocolească toate obstacolele. Ca prin minune, trecuseră neobservați. Toată lumea era preocupată să meargă în camere, ca apoi să coboare la masa de prânz. Șoriceii nici nu mai simțeau că le-ar fi foame, erau cu gândul tot la Toricel și la o cale pentru a-l putea salva.

Urmăreau neconținut rucsacul. Cioco și Tina hotărâra ca pe scări să meargă doar părinții și Domnul Brânzoi, iar ele să aibă grijă de gemene și de Chiț-Chiț, într-un colț ferit.

Unchiul și părinții urcară treptele până la primul etaj. Acolo se opri fetița și părinții săi și intrară în cameră. Până să ajungă la ușă, aceasta se închise brusc. Șoriceii se gândiră cu groază că până aici i-a fost lui Toricel. Stăteau ghemuiți în fața ușii, tremurând. Înăuntru, în cameră, fetița își dădu jos din spate rucsăcelul, punându-l pe un fotoliu. Căută ceva în el, lăsându-l deschis, apoi plecă spre camera de baie să se spele pe mâini, să se schimbe și să coboare la masă. Același lucru făcură și părinții.

Aceasta era șansa lui Toricel de a scăpa. Se dezmetici și reuși să se descâlcească din cablu. Și strănuturile se mai domoliseră. Scoase încet capul din rucsac, privi în jur, văzu că nu e nimeni prin preajmă și, rapid, sări de pe fotoliu, rostogolindu-se pe mocheta din cameră, până aproape de ușă. În graba cu care ieși, își pierduse căciulița în interiorul rucsacului întunecos. Nici nu se mai gândea să se întoarcă după ea, mai avea destule. I-o lăsase ca amintire fetiței. Bine că scăpase. Acum aștepta momentul favorabil să poată ieși din cameră. Nici nu bănuia că dincolo de ușă erau părinții

și unchiul său. Se ascunse cât putu de bine, iar în câteva minute, iată că ușa se deschise. Țâșni cu putere pe hol, dând nas în nas cu cei care îl așteptau. Niciunul nu apucă să zică niciun cuvânt, fugiră cât putură de repede pe scările ce duceau la parter. Acolo se întâlniră cu ceilalți. Se strecurară cu toții afară, tot în liniște.

Abia când ajunseră într-un loc sigur se îmbrățișară, cu lacrimi în ochi. Toricel nu avu putere să zică nimic.

- Ce bine că ne-am regăsit!, spuse timid Chiț-Chiț.

Toricica și Toricuța încă plângeau, dar acum erau lacrimi de fericire.

- Să nu mai faci așa ceva niciodată!, îi zise tatăl încruntat.

- Iar ne-ai speriat foarte tare, Toricel!, completă și mama.

Toricel își înghițea lacrimile. Voia să promită că nu va mai face, dar îi veniră în minte și alte clipe în care spusese același lucru și, după cum bine se vede, nu se ținuse de cuvânt. Era rușinat. Îngăimă doar atât și începu să plângă:

- Vă iubesc pe toți!

- Și noi te iubim, dragul nostru!, ziseră toți.

Apăru și Sam. Îl muștrului și acesta. Cioco și Tina priveau una la alta, bucuroase că s-a sfârșit cu bine această întâmplare. Domnul Brânzoi îl luă deoparte și îi spuse prietenește:

- Întotdeauna, înainte de a face ceva, planifică-ți toate acțiunile! E bine să pui în balanță atât beneficiile, dar mai ales riscurile! Să nu uiți niciodată acest lucru important pentru a reuși în viață, dragul meu!

Îl îmbrățișă, conducându-l înapoi la părinți.

Obosiți, dar fericiți, plecară prin zăpadă până la curtea din spate, apoi străbătură bucătăria și camera pentru a nu știu câta oară, ajungând în culcușurile lor. De atâtea emoții prin care trecuseră, uitară de morcovi... Dar, zilele nu au intrat în sac!...

Morala: *Să gândești și să te gândești bine înainte de orice alegere pe care vrei s-o faci în viață!*

“La mela non cade mai lontano dall’albero...”

...dice il detto, e sotto questa parola saggia si nasconde molta verità. Al di fuori dell’eredità genetica, il bambino riceve dai genitori educazione, a volte colta, a volte un po’ meno.

Queste due componenti, tuttavia, definiscono, in buona parte, il carattere dell’individuo. Talvolta, perché ci sono anche delle eccezioni, anche in questa situazione, la mela può cadere lontano dall’albero, ma non molto lontano poiché, gli esperti dicono che, il codice ereditario è simile e non può portare ad un allontanamento troppo distante del comportamento del bambino nei confronti del genitore.

Ho fatto questa allusione spinto dalle scrittrici di questo volume: la Mamma – Viviana Milivoievici, rinomata ricercatrice scientifica all’Istituto di Studi Banatici “Titu Maiorescu”, della Accademia Rumena, Filiale di Timișoara, autrice di molti libri, alcuni tradotti in francese, tedesco e serbo e innumerevoli studi di critica e storia letteraria; la Figlia – Iasmina Milivoievici, alunna in VIII elementare al Collegio Nazionale Pedagogico “Carmen Sylva” a Timișoara, prima della classe, lo conferma la sua pagella, ma anche la fotografia sull’albo d’onore della scuola.

Pertanto, madre e figlia, partendo dall’esistenza dei peluche in casa hanno creato, tramite il teletrasporto di quest’ultimi dall’esistenza reale in una immaginaria, un mondo

surreale dei topolini con nomi predestinati: Toricel, Toric, Şoricuţ e Mica Şoricuţ, le gemelle Toricica e Toricuţa, Chiţ-Chiţ, il topolino dei vicini, i gatti Cioco e Tina, il cane Sam, il Signor Brânzoi, il topolino della città.

L'intera azione, suddivisa in cinque capitoli, è ambientata in una pensione, attorno a Toricel, un topolino monello, che, insieme al vicino Chiţ-Chiţ, commette disavventure su disavventure, nella disperazione dei genitori.

Non insisterò su di loro, in quanto vi lascerò, cari lettori, il piacere di scoprirli da soli tramite la lettura, compresa la morale dietro ogni storia.

In una carenza di buona letteratura per bambini, il libro *Le avventure di Toricel*, scritto da Viviana Milivoievici e Iasmina Milivoievici, è, in questo paesaggio editoriale, più che benvenuto, motivo per cui lo consiglio vivamente non solo ai bambini, ma anche ai genitori. Io l'ho letto con grande interesse!

Ioan DAVID

Cari lettori, piccoli e grandi,

I racconti contenuti in questo libro sono nati dall'iniziativa di mia figlia di inventarli insieme. A ogni bambino piace, la sera, prima di andare a dormire, affinché il suo sonno sia tranquillo, che gli si legga o gli si racconti una storia, anche mia figlia adora ciò. Ma, a chi non piacciono i racconti?

Qui sono raccolti alcuni dei momenti affettuosi dove abbandonavamo per qualche tempo il mondo reale, pensando a di tutto e di più.

Guardavamo tutte e due alla moltitudine di peluche nella stanza, constatando che abbiamo una collezione di alcuni che rappresentavano topolini, gatti e cagnolini.

È così che è venuta l'idea di scrivere la storia di un topolino e dei suoi amici. Lo abbiamo battezzato Toricel, di fatto, il termine è chiaro che deriva da "topolino", ma abbiamo appellato a questo nome per simbolizzare in qualche modo il linguaggio dei bambini.

Gli episodi di questo libricino sono alcuni frammenti della vita dei topolini monelli, cercando alla fine di questi di sottolineare l'importanza delle buone azioni che ci rendono la vita più bella. Ogni evento ha una morale, proprio per evidenziare questi aspetti.

Ci auguriamo che queste storielle vi trasmettano buon umore, che le leggiate con piacere e che impariate qualcosa da loro!

*Con affetto,
Le Autrici*

Primo episodio

La pallina di caciocavallo

Toricel è il topolino più monello che vive, assieme alla sua famiglia, in un angolo del ripostiglio di una pensione nel cuore del bosco, su una collina tra le montagne. È un paesaggio surreale, quasi fiabesco.

La riva del fiume con l'acqua limpida e fredda come il ghiaccio che passa vicino alla baita è il luogo preferito di Toricel e dei suoi amici, che li conosceremo insieme, durante la narrazione.

Ma conosciamo per prima Toricel.

È il topolino della famiglia Şoricuţ. Ha due sorelle gemelle, Toricica e Toricuţa. Va d'accordo con loro e le aiuta quasi sempre, poiché è il fratello maggiore. Tuttavia l'amico di disavventure e bravate è Chiţ-Chiţ, il topolino dei vicini. Insieme a lui prende parte ai più terribili e stupidi momenti della vita quotidiana, come fossero fratelli. Di fatto, sono come i fratelli, passano quasi tutto il tempo insieme, tutto il santo giorno. Anche i loro genitori vanno d'accordo e si aiutano sempre.

Ma raccontiamo di un fatto divertente quanto spaventoso, che poteva avere un finale piuttosto spiacevole per i due topolini monelli.

Era una giornata piovosa d'autunno e, siccome non potevano esplorare i dintorni della pensione, Toricel e Chiṭ-Chiṭ hanno organizzato di visitare la cucina.

I due si sono incontrati la mattina presto, dopo una colazione abbondante con cereali e fiocchi di caciocavallo caramellizzato, e si sono fatti un piano: uscire dalla loro casetta, dall'angolo più buio del ripostiglio, e andare su una via in cui ci andavano soltanto i loro genitori quando portavano da mangiare. Nonostante questi li avevano avvertiti di non provarci ad avventurarsi su quella via senza che loro lo sapessero, ecco che non ascoltano il consiglio di chi sapeva che poteva succedere qualcosa di brutto.

Come dicevamo, si sono diretti verso la cucina. Erano curiosi di vedere che succede lì, soprattutto perché si sentivano dei profumi deliziosi, quando cucinavano gli chef.

Si sono imbucati, approfittando del fatto che i genitori erano preoccupati con la ristrutturazione del soggiorno. I genitori di Chiṭ-Chiṭ sono andati anche

loro ad aiutare, e le gemelle giocavano tranquillamente nella loro camera.

Quindi, sono partiti nella grande spedizione, guidati dal profumo di caciocavallo impanato.

Erano sempre in guardia perché non fossero visti da quelli che facevano avanti-indietro in cucina, per preparare le migliori pietanze per gli ospiti della pensione. Quando hanno visto che non c'è nessuno nei dintorni, sono usciti, aggirando il bancone di noce.

- Toricel, guarda una pallina di caciocavallo, disse Chiț-Chiț, sottovoce. È la mia preferita. Dobbiamo assolutamente arrivarci!

- Ma non possiamo prenderla, è troppo in alto, disse Toricel turbato. Anche a me piace molto e ci basterebbe a tutti e due. Ci sazieremo, ma non penso che ci riusciremo...

- Aspetta! Ho un'idea!

Chiț-Chiț aveva visto una modalità per poter arrivare alla tanto ambita pallina di caciocavallo. Dal bancone di noce maturo, che dava all'intera cucina un'aria rustica, pendeva una bretella del grembiule da cucina, buttato lì da uno chef affrettato. Pensò di arrampicarsi su questo, ma non voleva andarci da solo, anche se uno di loro doveva fare da guardia. Decisero, tuttavia, di andarci insieme. Si avviarono, in punta di

pie di, con il cuore in gola, soprattutto perché nei dintorni, a pochi passi c'era trambusto. Mani esperte preparavano pietanze deliziose per la colazione degli ospiti affamati della pensione.

- Chiṭ-Chiṭ, sappi che ho un po' di paura, disse Toricel con una voce tremolante e ansimante dalle emozioni.

- Forza! Adesso o mai più! Ci riusciremo! borbotta Chiṭ-Chiṭ, mascherando la paura come meglio poté.

Iniziarono ad arrampicarsi sulla bretella del grembiule. Anzitutto, Toricel si aggrappò stretto con le zampette alla bretella, e quando arrivò a metà strada, Chiṭ-Chiṭ lo seguì. Solo che sotto il loro peso, il grembiule cominciava a scivolare, e dal bancone si vedeva minacciosa la coda di un mestolo.

- Toricel! Non va affatto bene! Devo scendere! Vai prima tu, lentamente e con cautela, poi, dopo che spingerai quell'animaletto lucente dal bordo, salirò anche io!

- Ho paura!, rispose Toricel.

Si teneva stretto con le zampette e, con tutte le sue forze, riuscì, alla fine, ad arrivare sul bancone. Solo che qui c'era un altro guaio... Lo chef, con la fretta con cui buttò il grembiule, impigliò il mestolo che rovesciò

il macinapepe. Come Toricel ha toccato per sbaglio il pepe con il naso, cominciò a starnutire e non riusciva a smettere. Chiț-Chiț era disperato, soprattutto quando vide la punta della scarpa di uno chef. Era sul punto di pestargli la coda.

Corse il più velocemente possibile e si nascose dietro la gamba di una sedia. Gli tremava tutta la pelliccia e sperava che Toricel non fosse osservato. Toricel cercava in tutti i modi di trattenersi dal starnutire e si nascose nella cavità del mestolo-animaletto.

Dopo alcuni minuti buoni, il trambusto si ridusse, e Chiț-Chiț prese coraggio. Si diresse verso la bretella del grembiule e si arrampicò fino a Toricel.

Che gli venne in mente al monello? Di spaventare a Toricel, come se non era abbastanza spaventato... Questi stava ancora nascosto e non osò mostrare i baffi da dietro il mestolo, per cui non osservò quando arrivò Chiț-Chiț su, sul bancone.

- Bu!, gridò Chiț-Chiț.

In quel momento, Toricel se la dà a gambe levate sul bancone e, nella sua fretta inciampò in un cubetto di burro, caduto probabilmente da un piatto. Scivolò su questo fin quasi alla padella sul piano cottura, situata nelle vicinanze. Fortuna che si fermò nel mucchietto di

farina, caduta, probabilmente, per una distrazione dello chef, proprio sul bordo del piano cottura. Questa era stata la sua fuga, che sennò, si bruciava la coda e la pelliccia nell'olio che ancora bolliva in padella.

Il cuore gli batteva forte, ma radunò le sue ultime forze e gli disse, con una voce tremolante, a Chiț-Chiț:

- Non fare questo mai più! Non mi piace affatto che mi spaventi! Pensaci, se c'eri tu al mio posto, com'era? E, soprattutto, non aver avuto la salvezza nella farina...

- Sì..., Toricel, hai ragione, mi dispiace che ti ho spaventato..., poteva succedere qualcosa di brutto.... Ti prego, perdonami!

- Ti perdono, perché sei il mio migliore amico! Adesso andiamo a prendere la pallina di caciocavallo!

Alla fine riuscirono a mettere le zampette sulla deliziosa pallina di caciocavallo. La assaggiarono, lasciandone due pezzettini, per Toricica e Toricuța.

Piano piano scesero dal bancone, non prima di impigliarsi tutti e due nello scolapasta con gli spaghetti, trascinandone con loro qualcuno, per farci una specie di corda di spaghetti cosicché potessero scendere.

Sgattaiolarono con destrezza tra i piedi degli chef e arrivarono sani e salvi alla crepa che portava verso la loro calda tana.

Quando arrivarono a casa di Toricel, si infilarono verso la camera delle gemelle, ma per arrivarci, passarono vicino al soggiorno dove c'erano i genitori. Questi avevano finito con la ristrutturazione e si riposavano dopo tanto lavoro. I genitori li hanno osservati e li hanno interrogati:

- Dove eravate finiti ragazzi monelli? Vi abbiamo cercato! Abbiamo pensato che ci davate anche voi una mano!

- Dunque..., abbiamo esplorato i dintorni, dissero, con una voce spenta, non sapendo come uscirne fuori, soprattutto perché si sentivano colpevoli.

- E, dove dicevate che siete stati? Si vede a occhio nudo che non avete ascoltato i nostri consigli! Vi si sono impigliati gli spaghetti sulla coda!

Toricel e Chiț-Chiț si verificarono bene le code e, in effetti avevano qualche pezzettino degli spaghetti della cucina attaccati alle code. I loro occhi caddero a terra dalla vergogna e si spingevano con forza le zampette nelle tasche, deformando il caciocavallo preparato per Toricica e Toricuța.

- Ci dispiace che non vi abbiamo ascoltato..., dissero tutti e due emozionati.

- Ma vi rendete conto cosa sarebbe potuto succedere se vi prendevano quelli della cucina? Cosa

avremmo fatto?, chiese il papà di Toricel. Non provateci più a passare sopra la nostra parola! E, perché vi passi la voglia di vagare dove non dovrete, sarete puniti! Non vi incontrerete per una settimana e ognuno di voi starà a casa e aiuterà i genitori in tutte le faccende domestiche. E non voglio sentire obiezioni!

Poverini, avrebbero voluto difendersi, ma non sapevano cosa dire. Accettarono umiliati la punizione.

- Toricel, vai in camera tua e metti in ordine le cose!, gli disse la mamma.

- Chiț-Chiț, andiamo a casa!, gli dissero i genitori. Anche tu hai molto lavoro nella tua camera!

Si salutarono e andarono verso la loro tana, non lontana da quella di Toricel.

Morale: *Ascolta sempre i tuoi genitori perché ti vogliono sempre bene!*

Secondo episodio

Cioco e Tina

La settimana in cui i due monelli hanno scontato umilmente la punizione è passata così lentamente, soprattutto che non si potevano né vedere né sentire. Si sono costruiti tutti i tipi di dispositivi fatti di tappi di plastica e corda, che li hanno poi trascinati su tutte le pareti delle loro camere, forse-forse potranno mettersi in contatto in qualche modo, ma tutto è stato invano. Non succede come nei film o nei cartoni animati, tuttavia... Erano molto tristi, ma facevano tutto il possibile per non far arrabbiare i genitori e di essere obbedienti quanto potevano, pensando che i giorni passeranno e si potrebbero incontrare di nuovo per giocare.

Tutta la settimana hanno aiutato i loro genitori nelle faccende di casa, si sono presi cura dei membri più piccoli della famiglia, hanno lavorato nella loro camera, hanno sistemato le loro cose e giochi in mille modi, ma il pensiero alle bravate non è mai sparito.

Ecco che il giorno molto atteso è arrivato. Toricel non vedeva l'ora che fosse giorno, quando è saltato impaziente fuori dal lettino costruito da suo padre da una scatola di sardine, rivestita con un fazzoletto ricamato di un turista della pensione, che trovò la madre di Toricel, sulle scale che portano alla mansarda. Nella fretta, il turista lo ha perso dalla tasca del suo costume elegante.

I genitori di Toricel e quelli di Chiṭ-Chiṭ si trovavano allora in una spedizione intorno all'intero edificio, per trovare qualcosina di necessario per le loro tane.

Era una vera avventura vagare per la pensione, c'era un trambusto indescrivibile, specialmente che nella maggior parte delle volte c'erano turisti alloggiati qui. La pensione era rinomata per i servizi di qualità che offriva, ma quello che incantava maggiormente le persone venute qui da ogni parte del mondo era il paesaggio fascinante, un quadro incantevole, dipinto dal pennello di un vero artista. L'aria era pulita e ti dava sempre una sensazione di benessere, le passeggiate nel bosco offrivano ai turisti avventure in ogni momento. Erano entusiasti di tutto quello che vedevano.

Le due famiglie di topolini che si sono costruiti la tana qui erano tranquille, non disturbavano gli ospiti.

Convivevano perfettamente gli uni con gli altri, specialmente che i topolini cercavano di non far sentire molto la loro presenza. Proprio per questo motivo, i genitori dicevano sempre ai topolini di badare a dove vanno, per poter essere in sicurezza e, soprattutto, di non essere osservati. Se ciò succede, non sarà un bene per nessuno di loro.

Dovrebbero lasciare la pensione e cercarsi un'altra abitazione. Ma loro non desideravano questo, si sentivano bene qui. Erano felici.

Ma, ritorniamo al monello Toricel. Come abbiamo detto, era impaziente di vedersi con il suo migliore amico, Chiṭ-Chiṭ.

Neanche si era fatto la toelette mattutina, che già aveva irrotto nella camera dei genitori, sorridente e di buon umore:

- Buongiorno, mamma! Buongiorno, papà! Sono libero dalla punizione, non è vero? È passata una settimana!

- Buongiorno, Toricel! Pensi di aver fatto la cosa giusta adesso?, gli chiese suo padre.

- Mi dispiace che sono irrotto così! Non si fa, lo so...

- Tesoro, se sai cosa fare, sarebbe meglio che lo dimostrassi, non credi?, lo incitò la mamma.

- Sì certo, sussurrò mortificato Toricel.

Umiliato, ritornò nella sua camera. Si rese conto che fu troppo entusiasta, ma non ha agito come doveva. Ha fatto stretching mattutino, sistemò il letto, si cambiò dal pigiama, poi andò nella camera delle gemelle. Toricica e Toricuța furono più lavoratrici di lui. Erano già nella loro piccola cucina e aiutavano la mamma a preparare la colazione:

- Come vi posso aiutare?

- Guarda, metti le ciotole sul tavolo, rispose Toricuța.

Le loro ciotole per la colazione erano dei piccoli coperchi di ghiande trovate nel bosco, quando furono al pic-nic, insieme alla famiglia di Chiț-Chiț.

- Puoi metterci dentro anche i fiocchi di caciocavallo, disse Toricica, allungandogli la scatola di fiammiferi dove tenevano i fiocchi.

La madre dei tre era molto entusiasta, vedendo che i suoi adorabili topolini la stanno aiutando.

- Bravi, tesori miei! Sono felice che possiamo preparare insieme la colazione! Scaldo subito il latte, poi chiamate anche vostro padre a tavola.

Il papà, Toric Șoricuț, preparava i fiammiferi per il fuoco. Toricel lo voleva aiutare, così andò da lui e gli disse:

- Papà, posso rompere anche io i fiammiferi per il fuoco?

- Certo! Sono felice quando vedo che ti implichi nelle faccende di casa.

Non dimenticare mai che ogni lavoro fatto in squadra è molto più piacevole e dura meno, se gli incarichi sono divisi in modo equo per tutti.

- Sono contento che posso essere di aiuto, papà! Tanto sono grande da adesso...

Toricel voleva dire qualcos'altro, ma in quel momento, la mamma, Mica Şoricuţ, lo chiamò a tavola.

Si sedettero tutti intorno al tavolo, risero e scherzarono, facendosi poi il piano per il giorno che iniziava.

Il papà, insieme a Toricel e a Chiţ-Chiţ e il papà di quest'ultimo si sono proposti di andare nei dintorni della pensione, per trovare i fiammiferi per il fuoco. In tutta la pensione, dove potevano arrivare, non hanno trovato nessun fiammifero. Venne ormai il freddo, era un autunno freddo. Aveva piovuto quasi tutta la scorsa settimana e le provviste di legna per il fuoco erano quasi esaurite. Si sono resi conto che tra i turisti e i dipendenti della pensione, i fiammiferi non erano più alla moda. Nemmeno gli chef non accendevano più il fuoco con questi, adesso avevano altri tipi di

dispositivi, accendevano i fornelli premendo soltanto un pulsante. Grande fu lo stupore dei due papà, andati l'altro giorno in cucina, nel constatare questo fatto.

Quindi dopo che hanno sparecchiato la tavola, Toricica, Toricuța e la loro mamma si sono proposte di preparare un ciambellone per quando gli altri torneranno con la legna per il fuoco. Aspettavano che venisse anche la mamma di Chiț-Chiț. Non molto tempo dopo, apparve anche Chiț-Chiț, insieme ai suoi genitori.

Alla vista di quest'ultimo, Toricel saltò in su dalla gioia. Tuttavia, non era ancora sicuro se la punizione era finita. Pensò, però, che se il papà gli disse che andranno insieme nei dintorni della pensione, è chiaro che è stato perdonato. E se viene anche Chiț-Chiț con suo padre, anche lui fu perdonato per la loro disobbedienza.

- Chiț-Chiț, sono felice di vederti! Sembra che è passato un mese, non una settimana, da quando non ci siamo visti! Mi sei mancato, sappilo!

- Anche io, Toricel! Bene che siamo di nuovo insieme! Facciamo attenzione a non combinare altre bravate per poi essere puniti di nuovo! Che noiosa è stata la settimana!

- Si!!! Ma, comunque, sappi che ho costruito qualcosa per te!

- Cosa? chiese impaziente Chiṭ-Chiṭ.

- Guarda, un trenino!

Gli tese una scatola contenente il trenino costruito da lui. Era confezionato da dadi colorati, pezzettini di fiammiferi e tappi delle bottiglie di succo.

- Grazie mille, disse Chiṭ-Chiṭ, leggendosi la gioia sul suo viso. Guarda, anche io ti ho portato qualcosa!

Gli tese a Toricel un plico colorato. Fece per lui un disegno con loro due correndo sul bancone di noce appresso alla molto ambita pallina di caciocavallo. Toricel guardò divertito il disegno, ritornandogli in mente l'episodio della scorsa settimana.

- Metterò il disegno nel mio giornale, per ricordarci delle avventure fatte insieme, quando saremo grandi. Grazie, Chiṭ-Chiṭ!

Adesso si preparavano per partire insieme ai papà per cercare i fiammiferi, nei dintorni. Toricel si equipaggiò con i suoi stivaletti di caucciù, si mise il cappotto e uscirono tutti e quattro dal loro rifugio. Quelli rimasti a casa dissero a loro di fare attenzione a dove camminano, per non essere visti. Si salutarono e se ne andarono. Uscirono per primi i genitori, dietro a

loro, Toricel e Chiṭ-Chiṭ. Il loro cuore batteva forte, solo al pensiero che dovranno attraversare tutta la cucina per arrivare alla porta che dava nel cortile posteriore della pensione.

In punta di piedi, i quattro camminavano tra tutte le cose della cucina, ma anche tra i piedi degli chef. C'era di nuovo un'agitazione indescrivibile, quest'ultimi stavano preparando senza sosta prelibatezze per la colazione degli ospiti. Gli aromi delle pietanze erano inebrianti, hanno fatto venire le vertigini ai quattro topolini, ma pensavano che era necessario cogliere il momento giusto quando la porta si aprirà, per poter uscire nel cortile. Sono riusciti ad arrivare quasi fino al telaio della porta, nascondendosi dietro ad una credenza massiccia in legno, dove erano depositati tutti i tipi di utensili necessari a qualsiasi chef esperto.

A un certo punto, videro che la porta si è aperta. Fortuna che era con la chiusura a molla, rimanendo aperta per un po' in seguito a chi usciva o entrava.

- Veloce, ora!, gridò Toric. Aggrappatevi alle code e uscite tutti dopo di me!

Ognuno si aggrappò alla coda di quello davanti a lui e fuggirono insieme, sopra la soglia, vicino al telaio della porta. Arrivarono sui gradini e, saltando di

fretta, atterrarono in una piantina a foglie fitte, posta alla base dei gradini, a destra. A Toricel gli si è impigliata la coda nelle foglie, lui essendo l'ultimo della fila. Si teneva stretto alla coda di Chiṭ-Chiṭ, al ché a quest'ultimo uscirono le lacrime.

- Aia, mi fa male la coda, Toricel!, gridò, quasi piangendo, Chiṭ-Chiṭ.

- Perdonami, però mi sono spaventato moltissimo! Mi si è impigliata la coda in questo arbusto aggrovigliato! Fa male anche a me e non mi posso liberare!, disse Toricel, con voce ansimante.

I papà e Chiṭ-Chiṭ cercavano disperatamente a snodare la coda di Toricel dalle foglie, rametti e spine. Era un arbusto di rose piccole, in vaso. Di fatto, in qualsiasi parte sarebbero andati, sempre in un arbusto di rose sarebbero finiti. I vasi erano posizionati in modo simmetrico, da una parte e dall'altra delle scale. I dipendenti della pensione li hanno ancora lasciati lì, davano un'aria primaverile al paesaggio, anche se adesso era autunno inoltrato. Quando comincia a fare freddo, questi vasi sono sistemati nella terrazza chiusa dell'edificio. I topolini neanche pensarono che erano ancora lì. Quando sono usciti un'altra volta, hanno fatto attenzione ad aggirarli, ma adesso si sono affrettati

troppo, per non essere visti. Quindi, la fretta rovina il lavoro!

Mentre cercavano di snodare a Toricel la coda, d'un tratto era apparso nel fitto arbusto di rose un nasino umido e curioso, circondato da baffi neri come il carbone. Era Cioco, il gatto della pensione, il quale ebbe sentito che qualcosa stava accadendo. I quattro topolini neanche lo osservarono, erano spaventati e cercavano disperatamente di liberare il povero Toricel.

Cercando di vedere meglio, Cioco immerse sempre di più il suo naso nell'arbusto.

All'improvviso si sentì un suono forte:

- Miaooo! Miaaaaao! Mi fa male! Mi sono punto!

I quattro topolini rimasero immobili. Il loro cuore batté all'impazzata e non osarono muoversi.

- Ssshhh, sussurrò il papà di Toricel. Credo che siamo nei guai!

Osservarono il naso del gatto tra le foglie, e al centro del nasino stava biricchina una spina. Cioco piagnucolava in continuo. Il dolore provocato dalla puntura lo tormentava amaramente.

Toricel riconobbe il gatto, disse a suo padre chi è. Anche questi la riconobbe.

Va detto che Cioco era un gatto molto amichevole, è stato di grande aiuto per loro anche in altre occasioni. Si conosceva bene con le due famiglie di topolini. Tanto erano di casa. Cioco era il viziato della pensione. Tutti lo amavano, sia i dipendenti, sia i turisti. Riceveva solo prelibatezze quando si trovava nelle vicinanze delle persone. Come abbiamo detto, era un gatto molto dolce e bravo. Inoltre, da quando i topolini si sono costruiti la tana qui, nell'angolo del ripostiglio, Cioco li ha osservati immediatamente. Gli sono sembrati molto simpatici e hanno fatto amicizia subito. Sappiamo tutti che è strana l'amicizia tra gatto e topolini, ma questo è un caso a parte. Ogni volta che poterono si aiutarono a vicenda. Si chiama Cioco, perché ha il pelo come il cioccolato fondente. Così l'hanno battezzato gli chef.

Ma, ritorniamo al nasino punto.

- Cioco, disse piano Toric. Siamo noi, i topolini del ripostiglio. Non ti spaventare!

- Oddio! Mi fa male! Vi prego di aiutarmi!

- Stai fermo lì! Non ti muovere! Cercheremo di tirarti fuori la spina dal nasino.

- Bene, non mi muovo. Però mi fa male! Miiiiiaoooo!..

I topolini si avvicinarono al nasino di Cioco, mentre Toricel e Chiṭ-Chiṭ gli accarezzavano i baffi. Toric e Chiṭoi, il papà di Chiṭ-Chiṭ, afferrarono con le zampine la spina e la tirarono velocemente. Cioco stava immobile, con il nasino nell'arbusto. Era molto comico. Adesso non sentiva più nessun dolore.

- Fatto, ci siamo riusciti!, gridarono tutti all'unisono. Puoi tirare fuori lentamente il nasino dall'arbusto. Stai attento che ci sono molte spine da queste parti.

- Oddio! Vi ringrazio molto per l'aiuto! Sono felice che mi avete liberato dalla spina e dal dolore!

- Ti preghiamo, caro Cioco, aiutaci anche tu! La coda di Toricel è impigliata nelle foglie e non lo possiamo liberare.

- Certamente! Ho un'idea! Il resto sarebbe meglio che scendiate dal vaso, mentre io cercherò di infilare la mia zampetta attraverso questo groviglio di rami. Toricel si aggrapperà bene ad esso ed io lo tirerò velocemente fuori.

- Bene, abbiamo fiducia in te che ci riuscirai, Cioco!

Toricel era spaventato, ma lo rallegrava l'idea di poter uscire da quella giungla di fiori, foglie e spine. Si aggrappò con le zampette a Cioco, e quest'ultimo lo

strattonò con forza. Toricel volò sul serio, mentre la coda era piena di foglioline, come una bandiera. Si staccò dalla zampetta di Cioco, non ebbe più forze per reggersi. La coda gli faceva abbastanza male. I tre topolini guardavano con paura come vola Toricel. Atterrò, per sua fortuna, in un mucchio di foglie ammassato sul vialetto del cortile.

Corsero tutti disperatamente verso di lui. Non si vedeva tra le foglie. Poverini, erano spaventati... Non pensavano nemmeno a quali altri pericoli potevano succedere a loro nel cortile. Quando, all'improvviso, apparve, da dietro il tronco di un albero, un altro gatto. Non l'ebbero mai visto prima d'ora. I tre topolini rimasero impietriti. Bene che Toricel era nascosto nelle foglie, nuotava tra esse, cercando di uscire in superficie. Cioco fece segno a loro di stare tranquilli.

- Tina, mia cara amica, sono felice di rivederti! Voglio presentarti i miei amici, i topolini, disse Cioco entusiasta.

- Sentilo, amico con i topolini! Chi ha mai sentito una cosa del genere?, chiese Tina, con un'aria di presunzione nella voce.

- Perché credi che non si può? Guarda che si può!

- Beh, lo farei!

Per tutto questo tempo, i tre topolini si nascosero anche loro nel mucchio di foglie ingiallite. Hanno trovato anche a Toricel e gli hanno detto di non muoversi. Non sapevano come reagire. A Cioco lo conoscevano molto bene, ma a Tina l'hanno appena conosciuta e si sono resi conto che non era molto entusiasta quando li ha osservati. Erano terribilmente spaventati.

Ma, Tina era l'amica di Cioco, e come dice il proverbio "Dio li fa e poi li accoppia", quindi era chiaro che neanche Tina può essere cattiva con loro. Lei è così, più spiritosa. Ha voluto spaventarli un pochino, non fare loro del male. A differenza di Cioco, gatto gentile e buono, Tina, venuta di recente dalla città alla pensione, è molto più birbante e zurla. Da quando è venuta qui, ha anche fatto amicizia con Cioco. Di fatto, era strano se accadeva altrimenti. Cioco fa amicizia con tutti. Anche con Sam è amico, il cane più grande della pensione, un pastore tedesco. Anche Sam è amichevole con tutti, persino con i topolini. Va molto d'accordo con Toricica e Toricuța, le sorelle gemelle di Toricel. Un episodio divertente con i tre lo leggerete, ve lo assicuro.

Ritorniamo, quindi, all'episodio divertente di adesso... Ci siamo divulgati con le storie e abbiamo

dimenticato i poveri topolini nel mucchio di foglie, spaventati e tremolanti.

- Ecco il mio nasino punto, disse Cioco alla sua amica. Ho avuto una spina dentro di esso lunga quanto una giorno di digiuno. Sappi che i topolini me l'hanno tirata fuori. Sono molto amichevoli!

- È quello che ti meriti se ficchi il naso dove non ti bolle la pentola, disse, ridendo, Tina. Anzi, pardon, nei fiori? Hi, hi! Credo che si sono spaventati quando hanno intravisto il tuo muso nell'arbusto, non è così?

- Sì, ma non ho voluto spaventarli. Sai che io sono curioso e ho sentito rumore tra le foglie e non mi sono potuto trattenere.

- So molto bene, caro mio Cioco! Ti ricordi quando sei finito con il naso dentro un alveare? Sempre la curiosità ti ha portato lì? E l'ape ti ha punto che ti si è gonfiato tutto il musetto. Fortuna che ti è passato abbastanza velocemente, che mi hai fatto girare la testa con i piagnistei, disse divertita Tina, ricordandosi l'episodio dell'estate scorsa.

- Sì, lo ricordo, ma non mi fa piacere ricordare l'episodio. Quindi, cambiamo argomento. Ti faccio conoscenza con i miei amici!

- I topolini? Non vedo l'ora di conoscerli!

- Tesorini!, gridò Cioco. Venite a fare conoscenza con la mia amica, Tina, la gatta della città, giocherellona e biricchina. Non abbiate paura!

I quattro topolini stavano accovacciati, uno vicino all'altro, non avendo il coraggio di mostrare i loro baffi tra le foglie. Sentendo la discussione tra i due gatti, sembra che hanno preso più coraggio. Alla fine sono usciti. Toricel aveva ancora le foglie dell'arbusto di rose attaccate alla coda. Cercava in continuo di pulirsela.

- Io sono Tina! Non siate spaventati! Voglio che sappiate che gli amici dei miei amici sono anche miei amici!

- Ciao, Tina! Noi siamo i topolini che abitano in un angolo del ripostiglio della pensione, dissero tutti in coro.

- Sono felice di conoscervi! Spero che giochiamo insieme, io sono di mio molto giocherellona, disse Tina entusiasta.

- Certo che giocheremo insieme, ci piace molto giocare, dissero Toricel e Chiṭ-Chiṭ.

- Bene, adesso mettiamoci al lavoro, sussurrò il papà di Toricel. Non dimentichiamoci perché siamo venuti! Dobbiamo raccogliere la legna per il fuoco, viene il freddo!

- Possiamo aiutarvi anche noi, dissero Cioco e Tina.

- Grazie mille!

Trovarono nel cortile posteriore alcune piccole ramaglie. Ognuno ne raccolse qualcuna. Le misero poi in mucchietti, ognuna su una foglia ingiallita, più grande. Fecero dei rotoli e li legarono bene con la coda della foglia. I topolini li portarono in spalle, mentre Cioco e Tina, nel musetto.

Hanno guardato poi che al strada fosse libera, per poter tornare alle loro tane. Cioco andò avanti, come guida, poi i topolini, e dietro a loro c'era Tina. Tutti e due i gatti avevano cura che i topolini arrivassero in sicurezza. La porta della cucina si aprì e passarono tutti, rapidamente, per non essere visti. I gatti non avevano il permesso di entrare in cucina, ma adesso hanno approfittato della distrazione degli chef, infiltrandosi. Gli si allungarono i baffi a tali profumi. Hanno condotto i topolini fino alla porta del ripostiglio e hanno cercato la via d'uscita, con la stessa rapidità con cui sono entrati. Fortunati, questi gatti! Nel cammino verso la porta, hanno trovato per terra, cadute, proprio due polpette. Ognuno ne ha afferrato una e sono schizzati nel cortile, verso la loro tana. Erano felici e soddisfatti.

I quattro topolini sono arrivati, finalmente, a casa. Erano abbastanza stanchi, passarono attraverso certe emozioni... Ma erano anche loro felici. Erano contenti di avere buoni amici.

Le mamme e le gemelle prepararono un ciambellone appetitoso, perciò si misero tutti a tavola e hanno mangiato con i fiocchi. Hanno raccontato a tutti la loro avventura di oggi. Adesso tutti erano più rilassati ed entusiasti che è finita bene. Solo Toricel si massaggiava di tanto in tanto la coda. Ancora gli faceva male, quindi sua madre gliela bendò. Lo abbracciò e lo assicurò che a breve gli passerà e che si ricorderà con affetto di questa avventura.

Morale: *Avere degli amici e poter contare su di loro è una benedizione!*

Terzo episodio

Bagnetto... per errore

I preparativi per l'arrivo dell'inverno erano in pieno svolgimento in tutta la pensione. Ognuno aveva da fare qualcosa. Erano attesi molti ospiti e tutto doveva essere perfetto. Anche le due famiglie di topolini facevano le pulizie nelle loro tane. Spazzavano, spolveravano, sistemavano le cose. Erano lavoratori. Volevano che tutto fosse lucente, proprio come l'intero edificio.

Toricica e Toricuța, insieme alla loro mamma, rifacevano i letti e sistemavano oggetti della loro cucina piccola, ma chic. Toricel e il padre sgrullavano i tappetini e preparavano i fiammiferi per il fuoco. Anche nella tana della famiglia di Chiț-Chiț c'era grande trambusto.

Cosa hanno pensato un giorno le due famiglie di topolini? Vedendo l'altro giorno che c'è molta agitazione in cucina, alcuni chef preparando la verza per i crauti, hanno deciso di fare anche loro provvigioni di foglie di verza. Tanto la verza è buona da

sgranocchiare nei giorni in cui farà freddo e non potranno uscire fuori. E in più, ha anche le vitamine, proteggendoli da raffreddore e influenza.

Pertanto, hanno deciso che, dopo che finiranno le pulizie, di sgattaiolare tutti, dal più piccolo al più grande, in cucina, a radunare delle foglie di verza cadute per terra.

Detto e fatto. Solo che, esci, se puoi... Si sono radunati tutti e otto i topolini all'uscita dell'angolo del ripostiglio, ma hanno constatato che una montagna di verza bloccava loro l'uscita. Di fatto, c'erano solo poche verze, probabilmente cadute dal sacco, proprio nel luogo da dove uscivano i topolini dalle loro tane. Ma a loro sembravano qualcosa di enorme e impossibile da smuovere. Questo è stato il loro primo pensiero, ma non si dettero per vinti. Andava trovata una modalità per sgattaiolare fuori dal ripostiglio.

- Forza, spingiamo tutti quanti!, disse il papà di Toricel.

- Sì! Dobbiamo riuscirci!, gridarono tutti in coro.

Tutti misero le loro zampe sulla verza che bloccava loro l'uscita e tutti cominciarono a spingere con la loro forza da topolini. Ma la verza non si lascia smuovere facilmente. Dopo qualche tentativo,

riuscirono a smuoverla un po'. Non riuscivano ancora a sgattaiolare fuori dalla tana.

Erano esausti, ma non si davano per vinti. Tentarono di nuovo, questa volta con più successo. Sentirono come le verze rotolavano sul pavimento del ripostiglio, come delle palle da bowling. Aspettarono che si fermassero, temendo che se si affretteranno a uscire, qualcuna delle verze più monelle, potrebbe schiacciarli.

Uscirono in fila indiana, il primo di loro essendo il papà di Toricel, e l'ultimo il papà di Chiṭ-Chiṭ.

- Vi prego di fare attenzione, dissero i genitori.

Quando si sono visti fuori, guardarono sorpresi intorno. Tutto il ripostiglio era pieno di grandi sacchi di verza, tra gli scaffali pieni di tutti i tipi di pietanze, preparate dagli chef per l'inverno che era alle porte. Nella scarsa luce che penetrava solamente da una piccola finestra di ventilazione del ripostiglio, tutto sembrava essere dei mostri giocherelloni. Alla loro vista, i bambini-topolini si sono spaventati terribilmente. Le loro codine cominciarono a tremare.

- Sono solo cose, li ha rassicurati la mamma di Toricel.

- Sì, ma sembrano inquietanti, disse Chiṭ-Chiṭ, con una voce tremolante.

- Guarda, sembra un dragone con sette teste, borbottò Toricel, vedendo un'ombra sulla parete.

- Non siate così spaventati! Raggiungeremo ciò che ci siamo proposti, disse Mica. Diamoci una mossa!

- Sì, e questo non è nulla, nei confronti con la cucina, lì dovremo tenere sempre gli occhi aperti!, disse fiducioso Toric.

A un certo punto, la porta del ripostiglio si aprì. Bruscamente apparve sul telaio della porta uno degli chef, e la ombra riflessa sulla parete sembrava quella di un gigante di altri mondi. Venne a prendere un sacco di verza, per portarlo in cucina a quelli che preparavano la verza per essere messa nei barili. Quando lo hanno osservato, i topolini rimasero immobili. Non osarono muoversi. Fortuna che lo chef non accese più la luce, affrettandosi probabilmente a prendere il sacco pieno. Nella sua fretta, nella distrazione, una delle verze cadde dal sacco, avvicinandosi minacciosamente a Chiț-Chiț. In quel momento, reagendo rapidamente, Toricel lo spinse giù. Questa fu la fortuna di Chiț-Chiț, sennò rischiava di essere schiacciato. La verza cadde sul pavimento, ma sotto il suo peso, prese la punta della coda di Toricuța.

- Aiuto!, gridò Toricuța. Mi si è incastrata la coda!

Tutti si spaventarono molto e hanno cominciato a spingere la verza, per poterla liberare. La verza rotolò come una palla, fermandosi tra la porta e il telaio, e adesso la coda di Toricuța era in sicurezza.

- Ecco, la porta è rimasta semiaperta! Intrufoliamoci in cucina!, disse il papà di Chiț-Chiț.

- Fate attenzione a come sgattaiolate tra i piedi degli chef, li esorta Toric.

- Io dico che sarebbe meglio rimanere uniti, disse la mamma di Toricel.

- Ho un'altra idea! Si affrettò a dire la mamma di Chiț-Chiț. Non sarebbe meglio che noi ragazze rimanessimo qui a fare attenzione che la porta non si chiuda, e voi, ragazzi di andare in cucina, ognuno dove può, a raccogliere foglie di verza?

- Sì! Come ne raccogliamo qualcuna, le portiamo qui, e voi le portate nella tana! disse entusiasta Toricica.

- Avete ragione, è più sicuro così! disse il papà di Chiț-Chiț.

- Solo state attente che non si rotoli più su di voi qualche verza viziosa!, le consigliò Toric. Le gemelle farebbero meglio a stare sulla soglia, ma senza essere viste, così ci avvisano in caso di pericolo. La porta si potrebbe chiudere in qualunque momento, se cadrà la

verza che adesso la tiene aperta. Dobbiamo legarla meglio!

E così fecero. Hanno unito tutte le loro forze e sono riusciti a fissarla meglio nel telaio della porta.

Poi si sono appostati, aspettando il momento giusto per potersi infilare tra le scarpe lucide, intorno al bancone di noce, dove gli chef pulivano le verze dalle foglie superiori, preparandole per i crauti. Le foglie atterravano per terra come una pioggia di meteoriti. Una delle foglie cadde al contrario e coprì a Toricel come un guscio. Chiț-Chiț osservò immediatamente e attenzionò i papà.

- Toricel, vai così, con la foglia sopra di te fino alla porta! Lì dai alla mamma la foglia per portarla nella tana, disse suo padre.

Cosa venne in mente al monello... Sgranocchiò la foglia, facendo due buchini, per vedere dove cammina, con la foglia sopra di lui.

Cioco e Tina, astuti di natura, riuscirono anche loro ad infilarsi in qualche modo in cucina, a rubare anche loro qualche prelibatezza da lì. La porta che dava nel cortile posteriore rimase aperta, quindi non fu difficile entrare. E i dipendenti erano molto preoccupati con le loro faccende per osservarli. In realtà, di tanto in tanto, li lasciavano entrare dentro, soprattutto quando

fuori faceva troppo freddo. I gatti erano buoni, guadagnandosi così la simpatia degli chef, che li accarezzavano e viziavano ogni volta che avevano l'opportunità.

Quindi, i due gattini sgranocchiavano anche loro nei pressi del bancone qualche pezzetto di verza. Gli piaceva parecchio.

A un certo punto, Tina osservò che una foglia di verza si muove. Giocherellona com'è, la seguì. Voleva saltarci sopra. Il papà di Chiṭ-Chiṭ la vide e le disse:

- Tina! Non saltare, ti prego! Lì c'è Toricel! Vuole portare la foglia verso la porta del ripostiglio. Servono anche a noi le provvigioni per l'inverno, e la verza è buona, lo sai!

- Credevo che avete voglia di giocare, disse Tina, sorridendo.

- Giocare, adesso? Non vedi quante scarpe ci sono qui? Ma voi come avete fatto ad entrare?, chiese curioso Toric.

- Abbiamo trovato la porta aperta e siamo venuti anche noi a sgranocchiare qualcosa, disse entusiasta Cioco.

Toricel, sentendo la discussione, si fermò vicino alla parete. Alzò un pochino la foglia di verza, lasciando che gli si intravedano i baffi. Sentì la parola

magica – “gioco”, e gli si drizzarono le orecchie. Solo al sentire questa parola gli venne da saltare in su dalla gioia. Proprio come Tina, anche Toricel era molto giocherellone. Adora il gioco. Ma adesso non c’era tempo per le distrazioni, pensò in cuor suo. Quindi mise apposto i baffi e si avviò, sempre vicino alla parete, fino alla porta del ripostiglio. Come arrivo, tese la foglia verso le gemelle.

- Guarda cosa ho portato! Vado a cercarne di più!

- Sii attento, non pensare solo a giocare! Ti ho annusato, sappilo! Ho visto come hai reagito quando Tina ha menzionato il gioco, gli disse preoccupata la mamma. Non combinare guai!

- Va bene, mamma! Mi assicurerò, non lo farò, borbottò Toricel.

Si girò bruscamente e si è trovato faccia a faccia con Tina, che lo aveva seguito. Anche lei pensava sempre alle distrazioni e voleva esplorare luoghi nuovi. Come arrivò alla pensione, insieme alla sua padrona, visitò di nascosto tutto l’edificio, ma anche i dintorni. Era di una curiosità fuori dal comune. Anche in città, la gatta, del colore di un’arancia matura, combinò molti guai, dall’arrampicarsi su tutti i mobili, al nascondersi nella lavatrice. Per questo motivo, la pasticcera decise di portarla con sé alla pensione dove lavorava. Pensò

che qui avrà molto più spazio da esplorare, il giardino era immenso, e i dintorni potevano soddisfarle questa sete instancabile di cercare cose nuove. Altrettanto curioso era Toricel, e i due formavano una squadra di grandi esploratori. Li chiamavano “gli esploratori”. Spesso, nelle piacevoli giornate d’autunno, erano insieme nel giardino, ma anche nel bosco. Sono arrivati ad intendersi molto bene, e quando si incontravano erano inseparabili. Avevano fiducia l’uno nell’altro, anche i genitori di Toricel gioivano della loro amicizia. Anche l’amico di Toricel, Chiṭ-Chiṭ, li accompagnava quasi sempre.

Ci siamo divulgati con le storie di nuovo... Ritorniamo al nostro episodio.

Gli altri cercavano attenti in cucina foglie di verza e le portavano, a turno, nel ripostiglio. Poi le mamme le prendevano e le portavano nelle loro tane, e le gemelle facevano la guardia, affinché la porta non si chiuda. Anche Cioco ha deciso di aiutarli e portava anche lui le foglie nel ripostiglio. Solo Toricel e Tina passeggiavano in giro, fino a quando trovarono un’altra porta aperta. La curiosità non dava loro pace. Volevano vedere cosa si nasconde dietro quella porta misteriosa.

- Toricel, che dici, vuoi che ci avventuriamo fin lì?, chiese impaziente Tina.

- Vorrei, ma ho un po' paura, disse timidamente Toricel.

- Andiamo insieme e non staremo molto. Vediamo solo cosa c'è lì, poi usciremo.

- Va bene! Spero solo che non entriamo nei pasticci, borbottò Toricel, ricordandosi che ha promesso ai suoi genitori che non combinerà più guai. Non vuoi che chiamiamo anche Chiṭ-Chiṭ con noi?

- Certo che sì. Vado a chiamarlo. Stai qui, vicino alla parete, fino a quando veniamo!

Tina avvistò a Chiṭ-Chiṭ, questi essendo preoccupato a raccogliere quante più foglie di verza nelle sue zampe. Quasi quasi non lo si vedeva più da dietro il mucchio. La gatta si infilò abilmente fino a lui. E, cosa le passò tra la mente alla monella? Lo spaventa con una puntura di artiglio. Chiṭ-Chiṭ non svenne per poco. Si nascose tra le foglie e tremava come una fogliolina.

- Tina! Perché mi hai spaventato? Mi si è fermato il cuore! Non farlo mai più! Gli è ritornato in mente l'episodio con la pallina di caciocavallo quando lui spaventò a Toricel. Solo adesso si è reso conto che non è un sentimento molto piacevole, anche se allora gli sembrò divertente.

Passarono alcuni minuti buoni prima che si riprese, e Tina gli disse:

- Guarda, sono venuta a chiamarti, per venire con me e Toricel a esplorare una stanza. Abbiamo trovato una porta aperta e siamo molto curiosi di cosa si nasconde lì. Che dici?

- Verrei, ma non vorrei che combinassimo di nuovo guai!, disse Chiṭ-Chiṭ.

- Staremo attenti! Solo entriamo e guardiamo un pochino.

- Ma dov'è Toricel?

- Ci aspetta, eccolo lì, vicino alla parete.

- Andiamo!

Felice, Chiṭ-Chiṭ accompagnò a Tina. Vede a Toricel come muoveva le zampe, salutandolo da lontano. Non si è nemmeno accorto quando inciampò sui piselli, caduti inavvertitamente. Rotolò tra essi come una pallina da ping-pong. Stava per essere calpestato da delle gambe di fretta. Fortuna di Tina! Lo prese dalla coda e lo sollevò in aria, portandolo nel musetto fino a Toricel. Quando arrivò vicino al telaio della porta misteriosa lo lasciò andare. Era così stordito dall'equilibrio. Stette, poverino, qualche minuto per riprendersi. Tutta la cucina girava con lui.

- Ti è piaciuto il volo?, chiese Toricel, ridendo.

- Bene che me la sono cavata per un pelo!, sussurrò Chiṭ-Chiṭ, ritornando in sé dopo l'urto.

- Entriamo!, disse Tina impaziente.

Come entrarono nel ripostiglio scarsamente illuminato, i loro sguardi si fermarono su due barili immensi. Non si resero conto di cosa erano. Nella loro mente immaginavano che sono due giganti grassi che si difendevano con gli scudi. Sembravano abbastanza inquietanti. Di fatto, i coperchi dei barili non erano messi, essendo appoggiati accanto ai barili. In punta di piedi, Tina si avvicina a uno dei barili. Dietro di sé c'erano i due topolini, uno vicino all'altro. Avevano un po' di paura, ma la curiosità non dava loro pace. Erano contenti di essere da soli nella stanza e che la potevano esplorare, con comodo.

Toricel non aspettò che Tina vedesse per prima cosa c'è nel barile, che si arrampicò, abilmente, fin su. Non ebbe nemmeno il tempo di arrivare, che scomparve dal bordo di questi. Cadde dentro. Il barile era già preparato con la verza e con la salamoia, per l'inverno. Perciò, adesso, Toricel faceva il bagno tra le verze.

- Aiuto! Aiuto! Aiuto!, grida disperato.

Tina e Chiṭ-Chiṭ neanche lo osservarono quando lui si arrampicò sul barile. Cercavano nei dintorni di questi per rendersi conto da dove provengono le grida.

- Dove sei Toricel?, chiese fortemente preoccupato Chiṭ-Chiṭ.

- Nel barile! Sono caduto nella salamoia e non so nuotare! Aiutatemi, vi prego!

Con un salto, Tina raggiunse la bocca del barile. Vide Toricel come lottava per mantenere il musetto in superficie. Frugò con la zampetta nel liquido, cercando di raggiungerlo. Non ci riusciva, l'apertura era troppo grande e rischiava di cadere anche lei nel barile. Riuscì, tuttavia, a smuovere una delle verze e a spingerla verso Toricel per potersi aggrappare a lei.

- Muovi le zampette, Toricel! Devi aggrapparti alla verza in qualche modo!

- Non posso! Non so nuotare!

- Provaci! Devi provare a muovere le zampette!

Chiṭ-Chiṭ era alla base del barile e per poco non piangeva dalla paura.

- Si sente qualcosa!, gridò Chiṭ-Chiṭ.

Rimasero tutti e tre impietriti. Tina riuscì in qualche modo a spingere la verza, mentre Toricel s'aggrappò a questa, tremando da tutte le giunture, perché la salamoia era estremamente fredda. Rimase

fermo, non osò muoversi. Tina scese e si nascose insieme a Chiṭ-Chiṭ dietro il barile.

A un certo punto, la porta del ripostiglio si spalancò. Sulla porta apparvero due sagome alte che portavano un gigante ciccione sotto le braccia. Erano due chef che portavano un altro barile pieno per depositarlo nel ripostiglio. Cercavano il posto giusto. Uno di loro si chinò e prese i coperchi, mettendoli sopra i barili. Il povero Toricel adesso era coperto. Chiṭ-Chiṭ e Tina spalancarono gli occhi. Pensavano a come faranno a liberare il loro amico.

Gli chef abbandonarono la stanza, lasciando anche questa volta la porta socchiusa. Tina si arrampicò di nuovo sul barile, tentando con tutte le forze di spingere il coperchio da una parte. Con tutti gli sforzi fatti, non ci riuscì. Si arrampicò anche Chiṭ-Chiṭ e ci provarono insieme, ma il coperchio di legno massello era abbastanza pesante e non riuscivano più a smuoverlo. A Tina venne un'idea e disse:

- Chiṭ-Chiṭ, tu stai qui e intrattieni Toricel, mentre io andrò a chiamare i rinforzi! In due non ce la faremo.

- Va bene, ma torna presto!, disse spaventato Chiṭ-Chiṭ.

Tina partì in fretta verso la cucina, cercando gli altri con lo sguardo. Vide a Cioco. Anche questi la vide e si rese conto che è successo qualcosa, non proprio piacevole. Già conosceva il suo sguardo.

- Cosa è successo?

- Cielo! Siamo nei guai! Devo trovare anche gli altri e dirglielo! Ho bisogno dell'aiuto di tutti!

- Parla in fretta, cosa è successo?

- Io insieme a Toricel e a Chiṭ-Chiṭ siamo andati in un'altra stanza e abbiamo trovato dei giganti... A, no no, dei barili... E... E... Toricel nuota in uno di essi... Solo che è stato coperto e non possiamo spostare il coperchio da una parte così può uscire. Dobbiamo andare tutti a smuovere il coperchio! Ma in fretta, la salamoia è molto fredda e credo che a Toricel manca poco e congela!

- Oddio! Velocemente chiamiamo anche gli altri!

- Questo lo voglio anche io!

- Toric, Chiṭoi, dovete venire con me, disse Cioco. Prendiamo anche le mamme e le gemelle e andiamo insieme!

- Dove?, chiese Toric spaventato.

- Dobbiamo salvare Toricel!, disse Tina.

- Ma cosa è successo???

- È caduto nel barile con i crauti e non può più uscire. Il barile è stato coperto. Dobbiamo spostare il coperchio e salvarlo.

- Cosa???

- Ma Chiț-Chiț dov'è?, osservò Chițoi.

- È già lì, a intrattenere a Toricel, così gli passa un po' la paura, disse Tina.

- Cielo! Questi bambini entrano solamente nei guai!

Tutti corsero verso la stanza, presero le mamme e le gemelle e partirono verso il posto in questione. Furono attenti a non essere visti, camminando vicino alla parete. Arrivarono in pochi istanti. Tina disse a tutti cosa era successo, poi mobilità a tutti per poter rimuovere il coperchio del barile. Unirono tutte le loro forze per spingere forte. Alla fine, riuscirono a smuoverlo. Toricel era appollaiato sulla verza e aspettava i salvatori. Era spaventato, ma anche contento di rivedere tutti quanti.

- Quanto sono felice di vedervi!

- Toricel, di nuovo combini solo guai!, lo sgridò sua mamma.

Cioco tese la sua zampetta, e Toricel si aggrappò a questa. Riuscì a tirarlo fino al margine, poi scesero tutti. Si abbracciarono, contenti che non è successo

niente di grave. Toricel era bagnato fradicio e congelato.

Andarono poi verso le loro tane. Tina e Cioco hanno condotto ai topolini in sicurezza, poi sono usciti velocemente dalla cucina, facendosi invisibili. Si salutarono con i topolini poi sono andati anche loro nella propria casetta nella terrazza coperta, tra fiori ed erbe.

Arrivati a casa, la mamma di Toricel mise su di lui una coperta per riscaldarlo. Toricica e Toricuța avevano le lacrime agli occhi, dicendo in coro:

- Smettila di fare questi scherzi, Toricel! Ci hai spaventate molto forte!

Siamo contente che tu stia bene!

Lo abbracciarono, tirandolo per i baffi.

I genitori gli tennero di nuovo una lezione, dicendogli che non ha fatto bene a procedere in questo modo. Si è esposto ad un pericolo che poteva essere evitato se non era così curioso di esplorare luoghi sconosciuti.

Toricel ha promesso, con le lacrime agli occhi, ancora una volta, che starà più attento, dicendo loro che gli dispiace per averli spaventati. I genitori l'hanno accarezzato e l'hanno infagottato bene, per non fargli

prendere il raffreddore. Gli hanno preparato un tè ai gambi di ciliegie e glielo hanno dato da bere bollente.

Ma noi già lo conosciamo a Toricel, il topolino curioso, al quale piace ficcare il naso e i baffi dove non deve. Per fortuna, ogni volta esce vittorioso da un guaio.

Chiṭ-Chiṭ guardava anche lui umile verso i suoi genitori, promettendo, a sua volta, che cercherà di fare il bravo. Si avvicina poi a Toricel, accarezzandogli la pelliccia ancora bagnata e salata, e gli disse:

- Salamoia sei adesso! Avevi bisogno del bagnetto, adesso che viene l'inverno... Non hai avuto pazienza fino all'estate!

- Impariamo noi a nuotare, non è così Chiṭ-Chiṭ? Preghiamo a Cioco che ce lo dimostri!

- Sì! Adesso, su, riposati! Vado anche io a casa. Sono stanco morto. Mi hai dato certe emozioni...

Si calmarono tutti dopo questo fatto. Erano estenuati. Contenti, sistemavano le provvigioni di foglie di verza nel ripostiglio delle loro tane. Non pensavano adesso a nient'altro, erano contenti di stare insieme e in sicurezza.

Morale: *Anche nei momenti più difficili è meglio rimanere uniti. Solo così possiamo mantenere l'ottimismo.*

Quarto episodio

Divertimento per le feste

Ecco che le feste invernali si avvicinano a passi veloci. Mancano pochi giorni a Natale. Tutti sono felici e presi dallo spirito distrattivo, specifico per questo meraviglioso periodo dell'anno.

Il paesaggio è surreale. Da quasi una settimana nevicata con i fiocchi grandi quanto le uova di quaglia, e la neve è scesa come una coltre lucente su tutto il bosco. La pensione sembra scolpita in questa valle. È circondata da migliaia di lucine colorate, mentre nel giardino di fronte alla pensione sarà ornato un albero di Natale gigante, piantato lì decine di anni prima. Intorno a lui saranno portati anche altri alberelli, in vasi. Anche questi aspettano pazientemente il loro turno per essere addobbati. Gli amministratori della pensione lasciano questa gioia agli ospiti che soggiorneranno qui per il periodo delle feste. I bambini sono quelli più incantati, ma neanche i genitori non sono da meno. Il divertimento e la buona volontà qui sono a casa. Anche nel salone della pensione sarà decorato un albero

immenso, sotto questo venendo posti una moltitudine di regali per ogni invitato qui. Nella mattina di Natale tutti questi regali andranno ai loro destinatari, entusiasti oltre misura. Qui si sentivano come a casa, proprio per questo motivo molti di loro ritornavano ogni anno.

Nelle tane dei topolini c'è grande agitazione. Anche qui si fanno preparativi intensi per le feste. Ognuno partecipa alle pulizie e all'organizzazione del posto dove installeranno l'alberello di Natale. Va detto che questo sarà realizzato da qualche ramoscello di abete che i topolini raccoglieranno dal cortile esterno della pensione. È così che avete indovinato? Una nuova avventura aspetta ai topolini nel giardino: raccogliere ramoscelli di abete. Ma narriamo ancora un po'...

Ai papà riesce meglio dare la forma di un alberello. Ma anche i topolini-bambini daranno loro una mano. Il posto dove lo metteranno si trova tra le due tane delle due famiglie di topolini, e alla vigilia si raduneranno tutti qui intorno al tavolo, squitteranno alcuni canti natalizi, danzeranno e giocheranno, nell'attesa di Babbo Natale.

Ogni anno, per le feste, lo zio di Toricel, Toricica e Toricuța, il cugino di Toric, il Signor Brânzoi, viene dalla città, abitando lì da quando ha deciso di partire, salito nell'automobile di un ospite della pensione,

alcuni anni fa. Si fece la tana nella casa di quest'ultimo e aveva una vita tranquilla. Si chiama così, perché ogni anno faceva visita a loro per le feste, travestito da Babbo Natale e con un sacco grandicello pieno di tutti i tipi di formaggi e molti tipi di caciocavallo delizioso, distribuendo a tutti queste golosità. Era felice di poter essere accanto ai suoi cari in questi momenti di gioia delle feste benedette. Anche quest'anno, come di fatto in tutti gli altri anni da quando il Signor Brânzoi partì da qui, l'ospite veniva con piacere alla pensione, essendo già di casa. Anche questa volta, il Signor Brânzoi è riuscito ad infilarsi di nascosto nell'automobile, potendo così arrivare dai suoi parenti. Era sempre ricevuto con le zampette aperte dalle due famiglie di topolini e si divertivano parecchio insieme. Gli piaceva stare da loro fin dopo l'Anno Nuovo. Imparò già il programma del suo ospitante, tenendo sempre d'occhio quando questi si preparava per partire in città, verso la sua abitazione.

Come abbiamo detto, c'è grande abitazione dappertutto. I giorni passarono velocemente e adesso è già la vigilia. Le famiglie dei topolini decisero di andare alla ricerca di ramoscelli di abete. Le mamme rimasero a casa per preparare gustose pietanze. Quando ritorneranno dalla loro missione, anche gli altri

aiuteranno alla preparazione della tavola. A loro piaceva fare tutto insieme e, si sentivano fantastici sapendo che ognuno può essere d'aiuto, quanto piccolo esso sia.

- Bambini, su, preparatevi! Usciremo in giardino a raccogliere ramoscelli di abete! Vestitevi bene!, dissero i papà dei bambini-topolini.

- Siamo pronti subito!, dissero in coro i topolini.

Di solito, Toricica e Toricuța non uscivano molto quando faceva freddo. Erano più piccoline. Ma, questa volta, i genitori concordarono per lasciare anche loro, soprattutto perché non hanno mai visto così tanta neve. Si sa, la neve è la gioia di ogni bambino, non è così?

Perciò, si infagottarono per bene, misero i cappotti, i cappellini, le sciarpe e i guanti di maglia e si prepararono per l'avventura. Di nuovo dovevano prestare molta attenzione a dove camminano. Doveva essere attraversata tutta la cucina, dove di nuovo c'è grande agitazione, tutto il cortile posteriore e, vicino all'edificio, arrivare fino al giardino davanti alla pensione. Sanno che lì troveranno i ramoscelli tanto ambiti.

Uscirono dalle loro tane, avvicinandosi alla porta del ripostiglio. Spinsero con tutta la loro forza

topolesca questa porta e arrivarono in cucina. Si fermarono un attimo ad osservare dove hanno da fare gli chef e aspettarono il momento giusto per infilarsi fino alla porta che dava nel cortile posteriore.

- Adesso! Veloci! In fila indiana andiamo verso la porta!, disse Chițoi.

Detto e fatto. Arrivarono vicino al telaio della porta. Non hanno dovuto aspettare molto che la porta già si aprì. Balzarono tutti e cinque fuori, sugli scalini. Guardarono a destra e a manca per non atterrare di nuovo in qualche vaso con fiori come un po' di tempo fa. I vasi non erano più lì, venne il freddo, i fiori sono stati portati nella terrazza coperta della pensione, dove faceva calduccio e si stava bene.

Si radunarono tutti all'angolo di uno scalino e guardavano in quale parte saltare. Qui era bene, la neve era già battuta. Pensavano che sarebbe difficile vicino all'edificio, lì la neve era ancora in toccata. A Toricel venne un'idea:

- Chiamiamo gli amici, ci aiuteranno loro ad arrivare fino al giardino.

Andranno davanti a noi e batteranno la neve, e noi, sulle orme lasciate da loro. Che dite?

- Bravo, Toricel! È un'idea eccellente!, disse fiero suo padre.

- Solo che non si vedono nelle vicinanze, disse Chiț-Chiț, cercando con lo sguardo a Sam, il pastore tedesco, e i due gatti.

- Può essere che sono al calduccio, da qualche parte. Fuori fa abbastanza freddo!, affermò Chițoi.

- Quando c'è tanta neve, non escono pure loro a giocare? Sarei sorpreso, disse Toricel. So che a loro piace molto la neve e fare acrobazie con lei.

- Non abbiamo scelta, dobbiamo farci strada da soli, disse Chițoi.

Dobbiamo saltare, ma velocemente. Forse esce qualcuno e ci vedrà!

Si presero tutti e cinque per le zampette e saltarono. Poi girarono a sinistra, dietro i gradini, per arrivare vicino alla parete. Lo strato di neve era così grande, che a loro sembrava dei monti. Cercarono con tutte le forze di attraversarlo, e quando, arrivarono, finalmente, vicino alla parete erano senza energie. Stettero un po' per riprendere fiato, quando, a un certo punto apparve Sam. Faceva acrobazie nella neve, correva da una parte all'altra, affogando il suo muso nella soffice neve. Dietro di lui c'erano Cioco e Tina, estremamente felici, che si stavano rotolando nella neve non ancora toccata da passi.

- Bene che siete apparsi! Davvero pensavamo dove eravate. Avremmo bisogno del vostro aiuto!, dissero in coro i topolini.

- Ci stiamo godendo la neve! Ci piace molto giocare dentro! Ci puliamo

anche le pellicce, disse con calma Cioco.

- Anche a me piace molto la neve, disse Tina, sgrullandosi la coda.

- Come vi possiamo aiutare?, chiese curioso Sam.

- Ecco, vorremmo arrivare nel giardino, a radunare qualche ramoscello di abete, poi portarli nella nostra tana per addobbarli, disse il papà di Toricel.

- Ma, per arrivare fin lì, dobbiamo farci strada tra la neve e noi, essendo piccoli, ci sorpassa di altezza e non ci riusciamo proprio, affermò Chițoi.

- A mala pena siamo arrivati fin qui, balbettò Chiț-Chiț, stanco.

- E non abbiamo camminato neanche mezzo metro, disse Toricel.

- È troppo, troppo difficile tra la neve, anche se ci piace parecchio l'inverno, sussurrò Toricuța.

- Sì, anche a me piace giocare nella neve!, disse Toricica.

Sam girò poi vicino alla casa, tra la neve alta, poi Cioco davanti ai topolini, loro dopo di lui, ognuno prendendosi per la coda di quello davanti a lui, e alla fine rimase Tina. Adesso ai topolini non sembrava più così stancante la strada.

Arrivarono, finalmente, nel giardino. Su un vialetto, già battuto dai piccoli passi dei bambini che addobbavano senza sosta gli alberelli nei vasi, attorno all'albero imponente in mezzo al giardino, decorato con migliaia di stelline e festoni brillanti, fecero la loro apparizione anche i topolini, insieme ai loro amici. Si guardarono intorno stupiti. C'era così tanta bellezza, tanta allegria e gioia, che rimasero così, a musetto aperto, alcuni minuti buoni. Toric pestò a Chițoi.

- Non dimentichiamoci perché siamo venuti qui, gli disse.

- Sì, non lo dimentichiamo. È così bello qui!, disse Chițoi.

- Che ne dite di una battaglia con le palle di neve?, propose Toricel.

- Giochiamo un pochino, poi vediamo il da farsi, disse Chiț-Chiț, contento.

L'allegria si leggeva negli occhi di tutti. Sam spinse con il muso una palla di neve, i gatti saltavano qui e là, mentre i topolini prendevano tra le loro

zampette fiocchi bianchi e lucenti, come degli angeli di cristallo. Erano entusiasti!

Dopo alcuni minuti buoni di gioco, decisero di radunare alcuni ramoscelli di abete. Ma prendili da dove non ci sono... Per terra, attorno all'albero non ce n'erano. Cosa pensarono poi? Sono andati vicino ad un alberello in vaso, già decorato, a vedere anche lì. Fortuna che le persone che stettero poco prima nei suoi dintorni si sono messi anche loro a giocare, lanciandosi palle a vicenda, facendo un baccano indescrivibile. Ridevano ed erano felici.

Neanche qui hanno avuto fortuna. Tutti i ramoscelli erano ovviamente nell'albero, decorati con tutti i tipi di figurine. Cosa venne in mente a Sam? Si guardò intorno per assicurarsi di non essere visto, si arrampicò sul vaso e con i suoi denti forti riuscì a staccare un ramoscello. Tirò con forza, quasi-quasi buttava giù l'albero. Cioco e Tina corsero immediatamente nella parte opposta e tenevano con le zampette il vaso, per non rovesciarlo. I topolini guardavano loro immobili. Nella loro mente, già vedevano l'albero sdraiato sulla neve. Ma è un bene che non sia successo!

Vittorioso, Sam teneva il ramoscello di abete nel muso. Era abbastanza grandicello.

- Bravo, Sam! Brava, Tina! Bravo, Cioco!, gridarono ad un tratto tutti i topolini.

- Adesso andiamo!, li sollecitò Cioco. Rompete voi gli altri ramoscelli quando arrivate alla tana.

- Certo! Poi li sistemeremo e decoreremo, disse il papà di Toricel.

- Non vediamo l'ora!, dissero i bambini-topolini, saltando in su dalla gioia.

- Grazie mille per l'aiuto!, disse Chițoi.

- Sì, grazie mille!, ripeterono tutti.

- Adesso dobbiamo ritornare da dove siamo venuti, disse Toric.

- Andiamo così come siamo venuti! Io porto il ramoscello nel muso fino alla porta posteriore, poi vi aiuteranno i gatti. Non mi è proprio permesso entrare in cucina, balbettò Sam, imbronciandosi un po'.

- Tu sei troppo grande e lì non puoi passare inosservato, disse Tina.

- Non ti rattristare, hai visto che portiamo anche a te le bontà, quando si può, certamente, gli sussurrò Cioco, facendogli l'occhiolino.

Proprio quando si preparavano per ritornare sulla strada che sono venuti, nelle vicinanze, sentirono la neve scricchiolare. Da un cumulo uscì il Signor Brânzoi, sgrullandosi i baffi gelati, tirando dietro di sé

una valigetta e un enorme sacco con prelibatezze. Venne nella solita visita per le feste ed era appena sceso dall'automobile del suo ospitante che arrivò insieme alla famiglia per passare le feste alla pensione. A mala pena si fece strada tra la neve, li sentì da lontano e arrivò d'un fiato da loro. Alla sua vista, tutti erano estremamente felici.

- Benvenuto da noi, zio!, saltarono in su dalla gioia i bambini-topolini.

Neanche aspettarono una sua risposta che già gli erano saltati tutti in braccio. Lo zio, il Signor Brânzoi, come gli piaceva essere chiamato, che adesso era di città, lasciò dalle zampette i bagagli e li abbracciò con amore.

Partirono in fila verso la porta posteriore che da in cucina. Arrivarono fino ai gradini, e lì, Cioco e Tina si sono offerti di condurli fino alla loro tana del ripostiglio. Aspettarono che la porta si aprisse e si intrufolarono dentro. Qui era caldo e si stava bene e l'odore del cibo era inebriante. Cioco teneva nel musetto il ramoscello di abete. Tina fece una deviazione in cucina, essendo già molto conosciuta la curiosità che la caratterizzava, per vedere se lì trova qualcosa da sgranocchiare. Fortunata com'è, qualcosa trovò, e, dopo aver condotto i topolini, chiamerà anche

Cioco a sgranocchiare. E, ovviamente, porterà qualcosa anche a Sam. Dopo tanto giocare sulla neve erano tutti parecchio affamati.

Arrivarono anche i topolini alle loro tane, le mamme li aspettavano con latte caldo e pretzel fatti in casa. Invitarono il Signor Brânzoi nella sua camera. Era sempre sistemata per quando veniva da loro. Allo zio piaceva venire qui. Si sentiva come a casa ed era felice di passare le feste qui. Era solo abbastanza quando tornava a casa, in città. Ma non gli dispiaceva questa cosa. Riempiva il tempo con tutti i tipi di attività interessanti. Per esempio, gli piaceva costruire giochi e oggetti decorativi fatti di tutti i tipi di bastoni per i suoi nipoti e conoscenti, che li distribuiva per le diverse occasioni. E adesso, nel sacco con le bontà, ma anche nella valigetta, al di fuori del costume da Babbo Natale, che indosserà verso sera, aveva molte cose costruite da lui. Inoltre, gli piaceva anche dipingere o disegnare. Aveva un'impressionante collezione di quadri realizzati con le sue zampette. Anche qui, nella camera preparata per lui, aveva in un armadio tutti i suoi pennelli, acquerelli e tele ogni volta che li visitava, dipingeva e disegnava, insegnando anche ai nipoti. A Toricel piaceva molto la pittura e passava molte ore con suo zio, apprendendo da quest'ultimo molte cose

fascinanti. Il Signor Brânzoi era un topolino molto intelligente, leggeva molto e condivideva con quelli che lo ascoltavano tutti i tipi di meraviglie apprese dai libri della biblioteca impressionante nell'abitazione del suo ospitante dalla città. Lesse tutti i tipi di fiabe, con zmey e fate, draghi e dragoni, ma anche libri di scienza, storia, mitologia o geografia. Era un erudito, cos'altro?... I suoi nipoti lo ascoltavano con interesse, erano fascinati, e narrava di tutto e di più.

Come stavamo dicendo, i topolini erano parecchio affamati. Il loro stomaco brontolava dalla fame. Si tolsero i cappotti, si lavorano le zampe e si misero tutti a tavola. Hanno mangiato abbondantemente, poi prepararono l'albero per poterlo decorare.

Si fece buio pesto. Tutte le lucine colorate incantavano gli sguardi degli ospiti della pensione. Tutti si sedettero intorno ad un grande tavolo del salone e cantavano canti natalizi.

I topolini furono molto laboriosi. Le mamme e i bambini-topolini preparavano la tavola, mentre i papà sistemavano l'albero. Dopo che i ramoscelli sono stati messi nel supporto fatto di gusci delle noci, sotto forma di un alberello, i topolini, dal più piccolo al più grande, si sono preparati per ornarlo con tutti i tipi di globi di

formaggio e addobbi di caciocavallo. Solo il Signor Brânzoi si ritirò per un po' nella sua camera per riposarsi dopo il lungo viaggio fatto. Il motivo della sua assenza dall'inizio della cena era quello di potersi mettere il costume da Babbo Natale e preparare il sacco pieno di regali. A ognuno aspettava una piccola sorpresa.

Era già l'ora di cena. Si radunarono tutti quanti intorno alla tavola piena di prelibatezze, dai pretzel, agli involtini al formaggio, ai tagliolini di caciocavallo, alle noci e olive e, ovviamente un misurino di latte caldo. I bambini-topolini cominciarono a squittire dei canti natalizi, sedendosi felici vicino all'albero.

A un certo punto, il Signor Brânzoi, travestito in un costume rosso come il fuoco, con la barba bianca, capelli nevosi e degli occhiali piccoli fece la sua apparizione da dietro la porta della cucina della famiglia Şoricuţ.

- Ho-ho-ho! Cari miei, cari! Buona sera, cari miei!

- Buona sera, caro Babbo Natale! Benvenuto da noi!, dissero tutti i topolini in coro.

- Ben ritrovati di nuovo!, disse con una voce un po' rauca il Signor Brânzoi, da dietro la folta barba

bianca, sistemata e pettinata meticolosamente. E, ditemi, avete fatto i bravi?

- Certo!, gridarono i bambini-topolini, saltando in su dalla gioia.

- Su, sentiamo dei canti natalizi! A Babbo Natale piacciono molto!

Tutti cominciarono a cantare, estremamente allegri, radunandosi da una parte e dall'altra del Babbo. Questi preparò il sacco con le bontà, tirando fuori una sorpresa per ogni topolino. Tutte erano impacchettate in modo carino in alluminio e legate con una cordicella rossa e verde. Ognuno ricevette un pacchettino. La gioia si leggeva sui visi di tutti. Ognuno aprì il regalo ricevuto. Invitarono poi a Babbo Natale a bere un misurino di latte caldo e a sgranocchiare un pezzettino di ciambellone.

Toricel era impaziente di vedere quello che gli ha portato Babbo Natale. Ricevette un libro di racconti e un piccolo quadro, rappresentante un meraviglioso paesaggio di inverno. Toricica e Toricuța ricevettero ognuna una casetta costruita con i bastoncini, per le loro bambole. Chiț-Chiț ricevette una macchinina fatta di fiammiferi, ma anche un libro, sempre di racconti, mentre i genitori ricevettero oggetti decorativi per le loro tane. Babbo Natale gioì molto quando tutti lo

abbracciarono, poi disse loro che deve andare anche dagli altri topolini che lo aspettavano pazientemente. Di fatto, era il pretesto per ritirarsi nella sua cameretta per cambiarsi con i soliti vestiti, ritornando il Signor Brânzoi.

Dopo qualche tempo, il Signor Brânzoi apparve a tavola, facendo l'assonnato. Sembrava che si era svegliato adesso. Il Babbo lasciò anche a lui un regalo. Pensò a questo, per non essere scoperto. Aprì il pacchettino, e dentro trovò un set di pennelli da pittura. Gioì molto.

Successivamente iniziò la festa. Nella vigilia, ai topolini piaceva giocare tutti i tipi di giochi. I bambini-topolini giocavano con i regali ricevuti, sotto l'albero, mentre i genitori giocavano a Scarabeo.

Cosa venne allora in mente al monello Toricel? Voleva dare una fuga fino al salone della pensione, a vedere l'albero addobbato con globi argentati e migliaia di lucine. Non voleva più combinare i guai, ma la curiosità non gli dava pace. Disse anche a Chiț-Chiț quello che gli passò per la mente, e questi gli rispose:

- Andiamo, ma ad una sola condizione!
- Quale?, chiese curioso Toricel.
- Chiedere il permesso ai genitori. Non vorrei che si preoccupassero per noi anche questa sera e a

cercarci disperati per tutta la pensione. Sarebbe meglio che sappiano dove vogliamo andare, disse Chiț-Chiț.

- D'accordo! Neanche io voglio che li preoccupiamo, disse deciso Toricel.

Aspettarono il momento giusto, poi andarono dai genitori dicendo loro cosa si erano proposti e chiedendo il permesso a lasciarli ammirare l'enorme albero nel salone. Dopo molte preghiere ed insistenza, i genitori si lasciarono convincere. Il Signor Brânzoi disse che li accompagnerà. Li sorveglierà da vicino e non staranno molto. Avendo fiducia che tutto andrà bene, decisero di dare il permesso anche alle gemelle di andare con loro, così anche loro vedono la meraviglia.

Il salone non era molto lontano. Dovevano attraversare tutta la cucina, fino alle porte scorrevoli che davano nel salone. L'albero era, tuttavia, abbastanza distante dalle porte, dalla parte con la terrazza chiusa, lì dove avevano la tana Cioco e Tina. C'era adesso con loro, alla vigilia, anche Sam, e tutti mangiavano le bontà ricevute dagli chef. Era, tuttavia, in un posto sicuro, i tavoli degli ospiti trovandosi a qualche metro di distanza. Perciò i topolini lo potevano osservare con comodo.

Uscirono in punta di piedi da loro nascondigli, passarono correndo per la cucina e arrivarono vicino alle porte. Potevano infilarsi liberamente sotto ad esse, erano senza la soglia, per non inciampare in quelli che portavano le bontà ai tavoli.

Arrivarono nel salone, le lucine dell'albero lampeggiavano e disegnavano arcobaleni sulle pareti. Guardavano con stupore quanto fosse tutto bello. Sotto l'albero c'erano molti regali. Una macchinina colorata attirò l'attenzione di Toricel. Voleva vederla più da vicino. Si avvicinarono tutti piano all'albero. Era una macchinina decappottabile, splendida, e aveva anche il volante e i tasti. Cos'altro? Come una reale. Accanto a lei c'era anche il telecomando che la guidava. Anche il Signor Brânzoi era incantato della visuale. Non ebbe mai visto una macchinina del genere e, d'un tratto, nella mente, gli venne l'idea di provarla. Adesso ci rendiamo conto a chi assomiglia di più Toricel... Anche suo zio è un monello e gli piace l'avventura.

- Che dite, cari topolini, volete che la proviamo?

- Sì! Sì! Sì!, dissero questi felici.

Neanche pensarono che potrebbero essere visti dai commensali, il loro pensiero era fisso al giretto con la macchinina. La loro fortuna era che gli invitati erano occupati a guardare uno spettacolo di canti natalizi

organizzato dagli amministratori della pensione. Erano assorbiti nei canti e dall'allegria. Ancora non davano attenzione all'albero e ai regali.

Quindi, i cinque topolini i monelli salirono nella macchinina. Il Signor Brânzoi girava il volante e pigiava i tasti, ma inutilmente. La macchinina non si smuoveva.

- Uffa! Credo che questa macchinina è solo una decorazione, disse un po' rattristato.

Ma, proprio in quel momento, Sam, vedendoli dalla finestra, riuscì in qualche modo ad aprire la porta che dava nella terrazza ed entrò anche lui nel salone, vicino all'albero. Cioco e Tina lo seguirono. Erano anche loro curiosi di vedere la macchinina. D'un tratto, la macchinina partì. Tina trovò il telecomando e cominciò a pigiare tutti i tasti. Avanti, indietro, a sinistra, a destra, di nuovo in avanti di quasi un metro, in cerchio, a zig-zag, la macchinina si muoveva incessantemente. I topolini erano già storditi da così tanta agitazione. Ancora non si sono resi conto di quello che stava succedendo. Il Signor Brânzoi pigiò con più vigore sui tasti, tirava il volante, nella speranza che la macchina si fermasse. Ma da dove tutto ciò?

Dopo qualche minuto, Tina trovò qualcos'altro di interessante da fare, lasciando i tasti del

telecomando. Trovò un globo che rifletteva il suo volto e, divertita, si aggrappa a lui con le zampette. Cioco giocò fino ad adesso con gli addobbi, mentre Sam girava attorno ai regali sotto l'albero. Adesso anche a lui sembravano interessanti i tasti colorati del telecomando e cominciò a pigiarli tutti contemporaneamente.

I topolini neanche si erano ripresi per bene, che la macchinina cominciò di nuovo a fargli fare un giretto, ma questa volta più velocemente. Toricel si rese conto che il tutto viene dai tasti e squittì verso Sam:

- Sam, fermati, per favore! Ci hai storditi abbastanza. Non pigiare più nessun tasto.

- Perché?, chiese questi curioso. È così divertente! Guarda, fate un giretto con una decappottabile! Cosa non darei per farlo anche io!

- Ma è così vertiginoso! Basta così!, gridò con tutte le sue forze il Signor Brânzoi.

- Va bene, mi fermo!

La macchinina si fermò, in un finale, vicino ad una grande scatola. I topolini scesero, tenendosi a vicenda. Tutto il salone girava con loro, come se fossero stati sulle giostre. Cioco si avvicinò a loro, facendo acrobazie, per far ritornare loro il sorriso. Tutti

si divertirono tantissimo, e Tina e Sam si sono scusati per averli storditi così tanto. Tuttavia, nel complesso, il giretto con la macchinina non dispiacque così tanto, dissero tra di loro.

Già si sentiva l'agitazione in tutto il salone, perciò i monelli hanno proposto di ritirarsi prima di essere osservati. Sam, Tina e Cioco andarono in terrazza, i topolini chiusero bene la porta dietro di loro, per non rimanere nessuna traccia che lì c'è stato qualcuno, spingendola con tutta la loro forza topolesca. Il Signor Brânzoi, con i nipoti accanto, partì verso la cucina, arrivando poi alle loro tane del ripostiglio. I genitori erano ancora a tavola che li aspettavano. Raccontarono questi del giretto con la macchinina, descrivendo nel dettaglio come successe. Si sono divertiti tantissimo.

Dopo una giornata così lunga e piena di avventure, decisero di ritirarsi ognuno nel suo lettino, a riposarsi, augurandosi la buona notte. Si proposero per il giorno seguente di uscire tutti fuori, con lo slittino sulla neve. Tuttavia, adesso, dovevano ricaricare le energie.

Morale: *Tutti i momenti della giornata vanno apprezzati per poter gioire a pieno della vita!*

Quinto episodio

Emozioni per Natale

Dopo una notte di riposo, si svegliarono allegri nella mattina di Natale. Era tradizione in questa mattina di radunarsi di nuovo tutti alla tavola vicino al alberello, per fare colazione. Fecero stretching e la toelette, si cambiarono dai pigiama, fecero i lettini, poi si incontrarono. Già dalla sera precedente avevano il piano preparato per questa giornata.

- Evviva! Oggi andiamo con lo slittino!, urlarono entusiasti i bambini-topolini.

- Ci divertiremo un sacco!, disse il Signor Brânzoi.

A tutti piace la neve e, ovviamente, il divertimento.

- È una giornata meravigliosa!, dissero i genitori.

Fecero colazione, mangiarono abbondantemente fiocchi di caciocavallo caramellizzato e bevvero un misurino di latte caldo. Ognuno aiutò poi a sparecchiare, lavarono i piatti e misero in ordine. Prepararono gli indumenti pesanti per la neve.

Aspettavano adesso il momento giusto per poter uscire dalle loro tane.

Come al solito, c'era molta agitazione in cucina, ma anche nel ripostiglio. Gli chef preparavano la colazione per gli ospiti. Erano come le formiche.

I topolini si nascosero tra le casse di frutta, legumi e verdure, aspettando che il trambusto di qui, del ripostiglio si placasse un po'.

Toricel e il Signor Brânzoi capitarono vicino alla cassa con le carote. Visto che a loro piaceva sgranocchiare crudità, tirarono fuori con le zampette una delle carote esterne alla cassa. Si misero a sgranocchiare. Il papà di Toricel li sorprese e disse loro, a bassa voce:

- So che le carote sono fonte di vitamine e che sono buone da sgranocchiare, ma non avete appena fatto colazione? Avete fame di nuovo?

- Ci ha strizzato l'occhio e non le abbiamo resistito, disse divertito il Signor Brânzoi.

- Anche noi vogliamo sgranocchiarle, dissero all'unisono le gemelle.

- Anche io voglio!, balbettò Chiț-Chiț.

- Lasciate lo sgranocchiare per dopo, adesso mi sembra che dovevamo andare sulla neve, non è così?, chiese un po' irritata Mica.

- Al ritorno ci porteremo ognuno una carota nella tana, li conciliò la mamma di Chiț-Chiț.

- Va bene... Va bene... Andiamo!, disse il Signor Brânzoi.

Arrivarono al telaio della porta del ripostiglio. Avevano dato un'occhiata in cucina per vedere dove potevano passare. Adesso era una vera avventura attraversare la cucina. Tutti facevano avanti-indietro. Stettero un po' in guardia a quando si aprirà la porta che dà nel cortile posteriore.

- Adesso!, disse fiducioso Chițoi.

Dalla porta del ripostiglio fino a quella del cortile c'erano un paio di metri. Andava evitato anche il bancone di noci. Abili come sono, i topolini riuscirono ad infilarsi rapidamente tra le cose che si trovavano lì, arrivando alle scale. Come arrivarono, si trovarono faccia a faccia con i loro amici. Il cane Sam li salutò per primo, lanciando verso di loro la neve, con il muso. Neanche si sgrullarono bene, che Cioco e Tina lanciarono anche loro la neve. Avevano voglia di giocare. Ai topolini piacque molto. Saltarono anche loro dai gradini e con le zampette fecero delle piccole palline di neve che lanciarono poi verso i gatti.

- Andiamo a fare dei pupazzi di neve!, disse Toricel.

Andarono in un posto più appartato del cortile posteriore, dove la neve era più alta, e i topolini cominciarono a preparare le palle di neve. Li aiutavano anche i loro amici. Questi facevano con i musetti e le zampette palle di neve molto più grandi rispetto ai topolini. È comprensibile. Ognuno a suo modo, non è così? Dopo tanto gioco sulla neve, il papà di Toricel disse loro:

- Riposiamoci un pochino!

- Non volete andare sulla neve con una scatoletta?, chiese il Signor Brânzoi.

- Ma dove troveremo noi una scatoletta?, disse perplessa la mamma di Chiț-Chiț.

- Prima ne abbiamo svuotata una, dissero i gatti. Abbiamo ricevuto anche noi la colazione. L'abbiamo lasciata accanto al cassonetto.

- Bene che voi ricevete più spesso le scatolette, borbottò seccato Sam. Io le ricevo abbastanza raramente, mi trattano di più con il cibo secco e sono stufo di quelle palline croccanti.

- Ehi, non roviniamoci il buon umore con sciocchezze, dissero i genitori dei topolini. Ora godiamoci questa fantastica giornata e la neve!

- Vado a prendere la scatoletta, disse Cioco.

- Ti aspettiamo qui!

Cioco andò subito a prenderla. Ma prendila da dove non c'è... Sicuramente qualcuno l'avrà messa nel cassonetto, pensò Cioco. Ma il cassonetto era chiuso e lui non poteva aprirlo. Salì su esso, gli girò intorno, di nuovo saltò su di lui. Cercò di alzare il coperchio con le zampette, ma non ci riuscì. Non voleva arrendersi. Fece ancora due tentativi, ma sempre invano. Riconobbe la sua impotenza. Ritornò successivamente dai suoi amici, che lo aspettavano impazienti.

- Non l'ho trovata. Credo che l'hanno buttata nel cassonetto, ma è chiuso e non posso alzare il coperchio. Ho bisogno del vostro aiuto!, disse mortificato.

- Andiamo io, Tina e Cioco, disse Sam. Voi dovrete aspettarci qui. Che dite?

- Va bene, ma non restate molto. Se non ci riuscite, non ci riprovate, ci divertiremo in un altro modo, disse Toric.

Andarono saltando tra la neve. I topolini li vedevano da lontano che arrivarono al cassonetto. Sam salì a due zampe su questi e cercò di alzare il coperchio. I gatti aspettavano anche loro di arrampicarsi per poter prendere la scatoletta. Ma, con il peso del cane, il cassonetto cedette e si rovesciò. Si fece un rumore terribile in seguito alla caduta. Tutto quello che c'era dentro si sparpagliò sulla neve. I topolini, vedendo tutta

la scena, rimasero immobili. I gatti scapparono a nascondersi, spaventandosi anche loro molto forte. Sam afferrò con il muso la scatoletta e cominciò a correre verso i topolini. Proprio in quel momento si aprì la porta della cucina, uno degli uomini vide il cassonetto steso a terra e Sam che correva. Disse qualcosa, si vedeva sul suo viso la rabbia, poi cominciò a raccogliere da per terra, mettendo il tutto di nuovo nel cassonetto e spostandolo più verso la parete.

Sam arrivò trionfante dai topolini tenendo nel muso la scatoletta. La mise sulla neve, leccandosi con calma.

- Ma è proprio delizioso il cibo per gatti. Penso che mi cambierò il menù, disse sorridendo.

- E noi?, si affrettarono a chiedere i gatti, apparendo subito vicino a lui.

Noi che cosa mangeremo? Non ci piace il tuo cibo secco, perché lo abbiamo assaggiato quando non eri attento.

- Ah, sì? Bene che me lo avete detto, non lo sapevo. Ne terrò conto!, disse deciso Sam.

- Vedo che oggi avete voglia di bisticciare, affermò Toricel. Io dico di giocare.

Sam pestò con la zampa i due gatti e lanciò verso di loro la neve. Cioco e Tina non furono da meno.

Hanno iniziato un'eccezionale battaglia con le palle di neve. I bambini-topolini salirono nella scatoletta, e i genitori cominciarono a spingerla sulla neve lucente. Poi hanno fatto a cambio. Si sono divertiti molto.

Arrivarono fino al giardino davanti alla pensione, dove c'era molto baccano. Anche gli ospiti sono usciti sulla neve, dal più piccolo al più grande, soprattutto perché era una giornata serena e meravigliosa d'inverno, luccicava tutto nei dintorni, come un mantello immenso. C'era il sole, ciò nonostante faceva freddo, ma se ti vestivi bene e facevi movimento, non potevi non riscaldarti.

- Guardate quante lucine si vedono da lontano! Cosa ci sarà?, chiese Tina curiosa.

- Andiamo a vedere!, disse Sam.

- Andiamo tutti!, aggiunsero i topolini.

I topolini si infilarono tutti nella scatoletta, i gatti spingendola sulla neve fino al posto in questione. Sam andò avanti a testare il terreno. La neve era battuta quasi dappertutto nei dintorni della pensione, quindi per loro non fu difficile arrivare.

- Che meraviglia!, dissero sbalorditi i bambini-topolini. Non abbiamo mai visto una cosa del genere fino adesso!

Alla fine del giardino, vicino al bosco, gli amministratori della pensione organizzarono una pista da pattinaggio. I preparativi iniziarono in autunno e non durarono molto, e adesso tutti gli ospiti potevano godere di una tale meraviglia. La pista da pattinaggio era piena. Sul bordo pendevano dal muretto che lo delimitava tante lucine. Sembrava che tutti stessero ballando. Giravano da tutte le parti, facendo acrobazie sul ghiaccio.

Dal bordo, tutti guardavano con stupore. Volevano andare anche loro sul ghiaccio, ma ancora non osavano. Attraversarono tutta la pista nella speranza di trovare un posto che libero. Il primo che si fece coraggio fu Sam. Come mise le zampe sul ghiaccio, già si stese quanto era lungo. Non rinunciò facilmente, trovando finalmente il suo equilibrio. I gatti lo seguirono, camminando graziosamente come se stessero valzando. Anche i topolini osarono camminare sul ghiaccio lucente come uno specchio. E così cominciò il divertimento.

Giravano avanti e indietro, facendo cerchi sul ghiaccio. A un certo punto, si avvicinano ai topolini, abbastanza minacciosi, un paio di stivaletti argentati. Con la suola tagliente stava per tagliare la codina al povero Chiṭ- Chiṭ. Fortuna che Cioco osservò in tempo

la mossa e lo spinse via. Scombussolato, Chiț-Chiț tirò un sospiro di sollievo.

- Uff! Me la sono cavata per un pelo e ho la codina intera!

- Dobbiamo stare molto attenti, qui è pericoloso, disse Toric.

- Ho un'idea!, disse Toricel sorpreso. Arrampichiamoci sul dorso di Sam e dei gatti per farci un giro. Che ne dite?

- D'accordo!, gridarono tutti in coro.

- A dire il vero, mi sono un po'stancata, si lamentò Toricica.

- Anche io, continuò Toricuța.

- Su, salite su di noi!, dissero i gatti.

- Io prendo sul dorso i bambini-topolini e il Signor Brânzoi!, disse Sam.

Vedrete che a loro piacerà il giretto!

Si grupparono così come hanno stabilito, i genitori di Toricel salirono sul dorso di Tina, mentre quelli di Chiț-Chiț sul dorso di Cioco e si reggevano bene. Adesso aspettavano il momento per poter entrare anche loro nella cerchia delle persone sul ghiaccio. Al vedere il cane i gatti, questi si sorpresero molto. I topolini si nascosero nelle folte pellicce dei loro amici,

così non si osservavano. In questo modo si potevano godere il pattinaggio, senza essere visti.

Ad un tratto si avvicinarono ai tre pelosetti un gruppo di bambini allegri. Volevano accarezzarli, solo che, abili com'erano di loro natura, riuscivano ogni volta ad allontanarsi in tempo. Così era ancora più piacevole il divertimento.

Toricica e Toricuța si reggevano bene con le zampette alle orecchie di Sam. A loro piaceva molto il giretto. Si capivano così bene con lui. Era il loro migliore amico. Fece fare loro un giretto molte volte, anche quando erano più piccole. Adesso erano così entusiaste. E i loro baffetti si sventolavano dalla gioia e hanno cominciato a cantare. Il Signor Brânzoi si reggeva con tutte le forze alla pelliccia dal di dietro del collo grosso di Sam. Aveva paura di staccarsi. Non aveva esperienza in giretti del genere come i suoi nipoti, ma si leggeva sul suo viso la gioia. Solo Chiț-Chiț e Toricel circolavano liberamente sul dorso del cane. Anche loro erano abituati ad essere portati sul dorso. Quando c'era bel tempo così vagavano per i boschi nei dintorni della pensione.

Come dicevamo, andavano avanti-indietro tra la pelliccia setosa di Sam. D'un tratto, questi disse loro:

- Statevi fermi, mi fate il solletico!

- Hi! Hi!, ridacchiarono loro.

Anche il Signor Brânzoi disse loro di fermarsi, pensando che se continueranno, involontariamente, Sam comincerà a sgrullarsi da tutte le parti e li lancerà via, sotto le lame appuntite dei pattini incessanti sul ghiaccio.

Toricel e Chiț-Chiț si conformarono, trovandosi un posto confortabile. Il giretto sul ghiaccio continuò e il buon umore era al culmine.

Dopo un po' di tempo, Toricel si alzò su due zampe, osservando qualcosa di lucente davanti a lui. Di nuovo la curiosità non gli dava pace e voleva vedere cos'era. Al lato di Sam pattinava una bambina che aveva in spalle uno zainetto dorato. Per sbaglio le rimase aperto. D'un tratto, hop! Toricel saltò dal dorso del cane. Centrò esattamente nell'apertura dello zainetto. Che buio c'era qui! Toricel inciampò su tante cose. Non riuscì a capire al primo colpo cosa erano. Si bloccò in un cavo. Di fatto, erano le cuffie del telefono della bambina. Cercò senza sosta di liberarsi. Si arrese per qualche secondo. Lo prese un po' di paura. Doveva trovare un modo per uscire. Cercò di arrampicarsi all'interno dello zainetto, verso la scia di luce che penetrava debolmente. Riuscì a tirare il musetto fuori e faceva cenni disperatamente a Chiț-Chiț che, dal dorso

del cane lo cercava con lo sguardo. Prima osservò il suo movimento, ma non vide chiaramente dove atterrò.

- Chiț-Chiț! Sono qui! Aiuto!, gridò Toricel.

Il suo amico guardò dappertutto, ma non vedeva al monello. Toricel tentò ancora una volta la sua fortuna, ora con successo. Chiț-Chiț lo vide.

Esattamente in quel momento, Toricel sentì una botta. Cadde nuovamente, ma questa volta si incastrò ancora di più nei fili. Con il muso andò a finire in un pacchetto aperto di fazzoletti profumati e cominciò a starnutire. Fuori, alle spalle della bambina si avvicinò sua mamma che, osservando lo zaino aperto, la prese in braccio e chiuse la zip. Da qui proveniva alla botta.

Chiț-Chiț disse a Sam di fermarsi e di ritirarsi dalla pista, perché Toricel era sparito. Al sentire questa notizia, sia Sam, sia i gatti uscirono fuori dalla pista, dal dorso di questi saltando rapidamente anche i topolini.

- Come è sparito???, chiese molto preoccupata la mamma di Toricel.

- Dove è sparito?, continuò il papà Toric.

- Impossibile, era accanto a me, disse addolorato il Signor Brânzoi.

- L'ho visto prima. È nello zaino di una bambina sulla pista, disse Chiț-

Chiş con le lacrime agli occhi.

- Dove???, chiesero spaventati gli altri.

- Dov'è la bambina?, riprese Sam, cercando con lo sguardo aguzzo dappertutto. Com'è? Che tipo di zaino?

Le domande non finivano più. Chiş-Chiş dette loro tutti i dettagli. Fortuna che lo vide. Sam andò nuovamente verso la pista, cercando lo zaino dorato. Osservò che la bambina si allontana sempre di più. Corse verso di lei, ma pensò che non vuole spaventarla, altrimenti dovrà soffrire anche lui. Quelli della pensione non lo lasceranno più libero per il cortile perché il suo gesto potrebbe essere considerato un attacco. E legato non vuole starci. La seguì con lo sguardo e la vide insieme ai suoi genitori. Si allontanavano tutti e tre dalla pista. Probabilmente si preparavano per andare a pranzo. Passò un bel po' di tempo da quando erano qui.

Sam ritornò subito dai suoi amici a dire a loro di seguirla e fare attenzione a non perdere d'occhio lo zaino dorato. I topi erano davvero spaventati, ma cercavano di mantenere l'ottimismo. Si incoraggiavano a vicenda, dicendosi che tutto andrà bene, che Toricel è un topolino in gamba, soprattutto che vedevano le gemelle che piangevano per il loro fratello. Anche i

gatti offrirono il loro aiuto. Solo Sam da adesso non può più far nulla. Lui non si può infilare dentro l'edificio. Ma i gatti possono. Perciò, radunarono le forze, anche se il giretto sul ghiaccio li hai esauriti, e partirono all'inseguimento dello zainetto.

Il povero Toricel, nello zaino buio e starnutendo parecchio si scuoteva sempre di più, da una parte all'altra, a seconda di come la bambina faceva i passi. Ora cosa c'era nella sua mente? Pensava: "Ben mi sta, se sono biricchino! Non credo che sarò facilmente perdonato dopo una tale malizia. Spero di uscire da qui al più presto. Voglio andare a casa! Voglio i miei!!!" Ecco che pensieri del genere non gli davano pace. Doveva trovare una soluzione e al più presto.

Cioco, Tina e i topolini arrivarono nella pensione, attraverso la porta di ingresso, da dove entrano gli ospiti, riuscendo ad evitare tutti gli ostacoli. Miracolosamente, passarono inosservati. Tutti erano preoccupati di andare nelle stanze, per poi scendere a pranzo. I topolini neanche sentivano di avere fame, erano sempre con il pensiero a Toricel e a un modo per poterlo salvare. Seguivano incessantemente lo zaino. Cioco e Tina decisero che sulle scale devono andare solo i genitori e il Signor Brânzoi, mentre loro

dovevano avere cura delle gemelle e Chiṭ-Chiṭ, in un angolo appartato.

Lo zio e i genitori salirono le scale fino al primo piano. Lì si fermarono la bambina e i suoi genitori ed entrarono in camera. Finché raggiunsero la porta, questa si chiuse bruscamente. I topolini pensarono con orrore che qui è la fine per Toricel. Stavano accovacciati davanti alla porta, tremando. Dentro, nella camera, la bambina si tolse lo zainetto dalle spalle, mettendolo sulla poltrona. Cercò qualcosa in esso, lasciandolo aperto, poi andò in bagno a lavarsi le mani, a cambiarsi e a scendere per pranzo. La stessa cosa fecero anche i genitori.

Questa era l'occasione per Toricel di fuggire. Si riprese e riuscì a liberarsi dal cavo. Anche gli starnuti si ridussero di intensità. Tirò fuori lentamente la testa dallo zaino, si guardò intorno, vide che non c'era nessuno nei dintorni e, rapidamente, saltò dalla poltrona, rotolandosi sulla moquette della stanza, fin quasi alla porta. Nella fretta di uscire, perse il cappellino all'interno dello zaino buio. Neanche pensò di tornare indietro per riprenderlo, ne aveva abbastanza. Lo lasciò come ricordo alla bambina. Bene che si liberò. Adesso aspettavo il momento giusto per uscire dalla stanza. Neanche sospettava che dietro la

porta c'erano i genitori e suo zio. Si nascose quanto meglio poté, e in qualche minuto, ecco che la porta si aprì. Schizzò con forza nel corridoio, trovandosi faccia a faccia con quelli che lo aspettavano. Nessuno riuscì a spicciare parola, fuggirono il più velocemente possibile sulle scale che portavano al piano terra. Lì si incontrarono con gli altri. Scapparono tutti fuori, sempre in silenzio.

Solo quando raggiunsero un posto sicuro si abbracciarono, con le lacrime agli occhi. Toricel non ebbe il coraggio di spicciare parola.

- Che bello che ci siamo ritrovati!, disse timidamente Chiț-Chiț.

Toricica e Toricuța ancora piangevano, ma adesso erano lacrime di gioia.

- Non fare mai più una cosa del genere!, gli disse il papà accigliato.

- Di nuovo ci hai spaventati molto forte, Toricel!, completò la mamma.

Toricel si ingoiava le lacrime. Voleva promettere che non lo farà più, ma gli tornarono in mente anche altri momenti in cui disse la stessa cosa e, dopo come ben si vede, non mantenne la parola. Si vergognava. Borbottò solo questo e cominciò a piangere:

- Vi voglio bene a tutti!

- Anche noi ti vogliamo bene, nostro caro!, dissero tutti.

Apparve anche Sam. Anche questi lo rimproverò. Cioco e Tina si guardarono l'un l'altra, contenti che questo evento ha un lieto fine. Il Signor Brânzoi lo prese in disparte e gli disse amichevolmente:

- Prima di fare qualcosa, pianifica sempre tutte le tue azioni! È bene che pesi sia i benefici, ma soprattutto i rischi! Non dimenticare mai questa cosa importante per avere successo nella vita, caro mio!

Lo abbracciò, riportandolo indietro dai suoi genitori.

Stanchi, ma felici, partirono tra la neve fino al cortile posteriore, poi attraversarono la cucina e il ripostiglio per l'ennesima volta, arrivando alle loro tane. Da quante emozioni avevano vissuto, si erano dimenticati delle carote... Ma non c'è fretta!...

Morale: *Pensa e pensa bene prima di ogni scelta che vuoi fare nella vita!*

Cuprins

„Așchia nu sare departe de trunchi...”, Ioan David.....	7
Dragi copii, mici și mari,	9
<i>Episodul 1</i>	
Bila de cașcaval	11
<i>Episodul 2</i>	
Cioco și Tina	19
<i>Episodul 3</i>	
Bălăceală... din greșeală	35
<i>Episodul 4</i>	
Distracție de sărbători	52
<i>Episodul 5</i>	
Emoții de Crăciun	72

Sommario

“La mela non cade mai lontano dall’albero...”, Ioan David	89
Cari lettori, piccoli e grandi,	91
<i>Primo episodio</i>	
La pallina di caciocavallo	93
<i>Secondo episodio</i>	
Cioco e Tina	101
<i>Terzo episodio</i>	
Bagnetto... per errore	119
<i>Quarto episodio</i>	
Divertimento per le feste	137
<i>Quinto episodio</i>	
Emozioni per Natale	158

„Toricel este cel mai năzdrăvan șoricel ce trăiește, împreună cu familia sa, într-un cotlon al cămării unei pensiuni din inima pădurii, pe-o vale dintre munți.

E un peisaj mirific, desprins parcă dintr-o poveste. Malul râului cu apă limpede și rece ca gheața ce trece pe lângă cabană e locul preferat al lui Toricel și al prietenilor lui, pe care o să-i cunoaștem împreună, pe parcursul poveștii.”

•

“Toricel è il topolino più monello che vive, assieme alla sua famiglia, in un angolo del ripostiglio di una pensione nel cuore del bosco, su una collina tra le montagne.

È un paesaggio surreale, quasi fiabesco. La riva del fiume con l’acqua limpida e fredda come il ghiaccio che passa vicino alla baita è il luogo preferito di Toricel e dei suoi amici, che li conosceremo insieme, durante la narrazione”.

ISBN 978-606-675-327-2